

Dezamăgirea unei inocente

Lamont Morgan avea una dintre proprietăți în apropierea Atlanticului, și se întindea pe o suprafață de zece hectare. Clădirea principală se afla în mijlocul unui parc îngrijit de trei generații de ascendenți. Arbori seculari de toate generațiile, cu tulpini ce abia puteau fi îmbrățișate de trei oameni cu brațele înălțate, dădeau locului un farmec anume, dar mai ales senzația dăinuirii printre matusalemi, contopirea cu sufletul acestor centenari și supraviețuirea celor ce au trăit pe aici în falnica lor înfățișare.

În jurul clădirii însă, se păstrasera numai arbori ornamentali, cu creșterea dirijată spre forme rotunde și ovale cu crengi bogate, luminate feeric noaptea de lumina irizantă a reflectoarelor îngropate în sol. Printre ei erau jardiniere cu flori, chioșcuri fanteziste în care să te ascunzi de arșița soarelui, bazine cu apă și jocuri arteziene, alei placate cu marmură și statui în stil antic, stil care ignora vestmintele, frumusețea lumii constând doar în grația trupului omenesc, așa cum l-a făcut Dumnezeu.

Sandra Brown

Domnul Lamont Morgan se trăgea dintr-o familie industrială, el însuși industriaș și își putea permite construcții monumentale așa cum era clădirea în care locuia. Douăzeci de angajați munceau zilnic aici pentru menținerea strălucirii și fastului. Desigur, nu mai e nevoie să amintim că proprietatea era apărută ca o redută, fiind înzestrată cu cele mai sofisticate sisteme electronice de supraveghere.

În acest colțișor de rai venise pe lume, cu 17 ani în urmă, unica fiică a industriașului, altă moștenitoare nemaiaivând cu cine să facă, mama micuței Norma murind când ea împlinise doi ani, într-un accident de automobil. Din acel moment tragic, domnul Morgan își consumă întreaga rezervă de afecțiune cu ceea ce mai rămăsese din soția pe care o iubise nespus de mult. Norma moștenise, ca o copie înfățișarea mamei sale, care se accentua pe măsură ce copilă creștea. Domnul Morgan, adept al teoriei transmigrației, a trecerii sufletului dintr-un corp în altul, era convins că spiritul frumoasei sale soții nu se putuse refugia decât în carnea propriei fetițe. Astfel frumoasa doamnă Morgan cucerea din nou câmpul trecător al vieții și inima întristatului ei fost soț.

Este suficient să cunoaștem această legătură sentimentală dintre fiică și tată pentru a ne imagina preocuparea domnului Morgan pentru

creșterea, educația și paza acestei duble comori și chiar triple: de fiică, copie a soției și moștenitoare. Era dusă la școală cu mașina, însoțită întotdeauna de un body-guard care o supraveghea în recreațiile dintre ore și dusă apoi întregă la castel. Îl numeau așa fiindcă primii Morgani veniți din Anglia pe teritoriul Statelor Unite, după ce se îmbogățiră, nu-și putuseră alege un alt stil arhitectonic decât cel văzut la ei în patrie. Și pentru ca noua lor construcție edilitară să fie autentică, cumpăraseră un castel, îl demontaseră piatră cu piatră și îl remontaseră întocmai la Crescent City, pe o colină la poalele căreia curgea un râu.

Sigur, de-a lungul anilor și a trei generații de Morgani, castelul suferise modificări, modernizări interioare și exterioare, dar în tradiția locală rămăsese tot: „La castel”. Domnul Morgan studiasă ingineria și științele economice dar în conștiința lui rămăsese un credincios, un tradiționalist. Citise Vechiul și Noul Testament și considera că înțelepciunea normelor de trai, transcrise aici de învățații începuturilor lumii civilizate, au atins perfecțiunea și că numai aceste învățături pot asigura o dezvoltare armonioasă a societății, o curățenie sufletească și o etică sănătoasă.

Alte curente filosofice asupra scopului vieții

și a modului de a trăi nu sunt decât deviații de la morală adevărată, produse ale unor minți înspăimântate de sfârșitul ireversibil, incapabili să înțeleagă rolul de purgatoriu al existenței vii, pentru a trece apoi Dincolo, după mai multe reîncarnări, unde există viața veșnică. Doar omul nu-i decât o părțică de energie biologică și legile fizice ne spun că energia, de orice natură, nu se pierde niciodată. Se transformă în altă formă, se transferă în altceva, dar nu dispare.

În acest spirit fusese crescută și micuța Norma și nu-i de mirare că pornirile instinctuale, proprii adolescenței, a trebuit să și le înăbușe în precepțiile tradiționale la care tatăl ei ține ca la ceva sfânt. Când ieșea însă dintre zidurile castelului și se amesteca cu fetele din curtea liceului, Norma avea din plin prilejul să audă și să cunoască și alte moduri de a aborda viața, îndosebi cele legate de dorințe biologice.

În parte le aflase de la Suzane Asante, cântărea ei, o tină de 24 de ani care-i stătea în preajmă zi și noapte cu trupul și sufletul, dar mai ales cu informații venite de dincolo de zidurile castelului Morgan, informații curate, de la sursă, nu din filmele vizionate pe furiș, informații recepționate de Suzane cu propriile ei simțiri.

Personalul castelului se moștenește, copiii erau zestrea biologică a generației următoare de

Morgan. Primeau o educație pe cheltuiala stăpânului și serveau apoi scopurilor lui. Era acolo un fel de mare familie organizată pe principii sclavagiste și salarii capitaliste. Suzane Asante era flica mecanicului auto de la castel. Ea făcuse, cu ajutorul domnului Morgan, studii liceale și când le-a terminat a fost dată în anticamera Normei să o servească, să o ajute, să-i fiină companie. Dar Suzane era o fată liberă de credințele educaționale ale domnului Morgan. Ea avea viața ei personală organizată după cerințe firești și avea și vârsta permisivă să ia decizii asupra comportamentului ce nu trebuie să fie niciodată împotriva impulsurilor lor benefice.

Suzane știa tot ceea ce Norma doar intuia. Ea gustase cu vârf și îndesat din „păcatul” original, găsindu-l ca cel mai de preț dar făcut de Creator omului, el asigurând în intenția divinității perpetuarea speciei pe când fata mecanicului auto îl considera plăcerea supremă, scopul trăirii, antidotul anxietății provocate de provizoriul speciei umane.

Într-o judecată total opusă moralei domnului Morgan, Suzane constituia lângă Norma un cap de pod al unei lumi necunoscute de adolescență decât din auzite pe culoarele liceului, unde, din pudoare, nu i se destăinau chiar totul, ci i se dădea doar a înțelege că e „mistic”. Așa că, în

completare, Norma primea de la Suzane amănunte de la „fata liceului”.

Dezvăluirile o înfiorau plăcut și o aruncau pentru momente într-un viitor ce și-l dorea cât mai apropiat. La 17 ani, deja era complet cotropită de apăsător. La 17 ani, deja era complet cotropită de vise neobișnuite, pe care și le derula în minte, mai ales seara când sta întinsă în pat, când chelmuș lângă ea fie pe Kevin Cosmet, fie pe Ingo Schmol de pe canalul MTV, sau pe Silvester Stallone, și făcea dragoste cu ei. O dragoste chinătoare, zbuciumată, pemia fiind confundată cu idoli. Ardea ca o vâltoare ce cuprindea încetul cu încetul tot edificiul așezat pe un butoi de pulbere. Dimineața se trezea cu o durere de cap îngrozitoare.

Trupul își cerea hrana secretă, hrana rușinoasă, hrana prohibită, hrana de după muntă în concepția domnului Morgan. Norma, neprihănită, trebuia însă să rămână imaculată. Așa au fost toate femeile din familia Morgan, încă din secolul XVII, virnașe, convenționaliste, și au avut vieți fericite, demne, pline de bucurii matrimoniale. Norma trebuia ferită de tentațiile periculoase și tatăl ei avea grijă de asta. Norma nu fusese lăsată niciodată singură.

Poate neavând dreptul la opțiuni personale atunci când era pusă în fața unei probleme, îi crease Normei un handicap. Își dădea seama că

este dirijată ca o locomotivă, cu telecomandă, deși ea ei intrase sub impulsurile propriilor dorințe. Această limitare a libertății îi crea o mare de tensiune care se accentua vizibil pe măsură ce timpul o desăvârșea și o împingea spre granița altei vârste. Domnișoara Norma încerca să aibă un comportament de leu ținut în cușca blândă.

Starea ei de agitație, mișcările ascuțite în timpul meselor pe care le servea adinea împreună cu domnul Morgan, momente de cădere într-o stare de imobilitate, suspexă, de pășire a normalității, îi făcuseră pe grupul țăță să se adreseze de urgență unei notabilități, în persoana doctorului Richard Colley. Acesta îi fixă o oră de consultație într-o după amiază, pentru a nu stăngerii programul școlar al Normei, care se afla în ultima lună de cursuri înainte ultimului examen. Marele psihanalist o primi singură în fastuosul său cabinet, domnul Morgan fiind lăsat în anticameră.

— Domnișoara Norma are probleme cu școala?

— Nu, domnule Colley. Sunt prima din clasă.

— Temele vă solicită mult timp?

— Nu, domnule Colley. Rețin totul încă din clasă.

— Dezbăcați-vă, domnișoara.

— De tot?

— Nu! Rămâneți în dessor. Nu vă jenați! Sunt medic și trebuie să cunosc bine pacientul.

Doctorul Richard Colley îi urmărește mișcările. Sunt calme, precise, echilibrate. Corpul este bine dezvoltat, sânii au ajuns la o maturitate precoce, șoldurile și coapsele pot produce viață și stămi idei erotice. Chiar și lui, intrat în etapa andropauzei, îi sosesse dinspre ea impulsuri erotice ce-l străbat respingător alonjeul acela pe care intase că l-ar avea.

— Poftiți pe canapea! Lungiți-vă!

O ascultă cu stetoscopul, îi pipăi zona ficatului, zona apendicelui.

— Deschideți gura!

O privește în gât. Carnea roză a cavității bucale nu-i spune nimic maladiu.

— Sunteți virgină, domnișoară?

— Desigur, domnule Colley! Cum altfel?

— Destule fete încep viața sexuală la 13 ani!

— Nu au body-guard ca mine, domnule Colley!

— Și dacă n-ați avea, ați face-o?

— Încă nu știu, domnule Colley.

— Im...da! Îmbrăcați-vă și ieșiți în anticameră.

Vreau să discut cu tatăl dumneavoastră.

Doamnela Lamont Morgan intră vizibil afectat și interesat de observațiile doctorului.

— Luați loc, domnule Morgan!

— Mulțumesc doctore! Vă ascult cu interes.

— Puteți fuma dacă doriți? O cafea?

— Nu, mulțumesc!

— Atunci să trecem la examinarea cazului. Fica dumneavoastră trece prin perioada proceselor specifice vârstei. Nu trebuie să vă îngrijorați. Există, incontestabil, o relație intensă între sfera genitală și viața afectivă la această vârstă, la femeie. Aforismul antic *Tota mulier in utero*, întreaga femeie este în uter, exprimă tocmai acest proces de intercondiționare între afectiv și genital. Este total eronată părerea unor specialiști care văd în femeie doar fiziologicul, menstruația, sarcina, lactația, afecțiunile ce le însoțesc. În S.U.A., două cercetătoare, Diana Scully și Pauline Bart au studiat în perioada 1943-1973 douăzeci și șapte de tratate ginecologice și dovedesc că psihosexualitatea este ignorată în aceste cărți. Ba mai mult, se fac erori grosolane, scriindu-se că femeile ar fi mai toate frigide și le sfătuiesc să simuleze orgasmul pentru a liniști bărbații că și-au făcut datoria. Nu fac nici o mențiune că femeia este multioorgasmică și susțin că dorința sexuală este foarte mică la femei. Total greșit, domnule Morgan.

La fica dumneavoastră, care manifestă irascibilitate, instabilitate, labilitate afectivă, anxietate, este vorba de un proces firesc la această

Alemanica

vârsta îngrădă obligată de gita societală la renunțarea satisfacerii nevoilor fiziologice. Și stăruie cănd un afect erotic este obstrucționat de un sentiment etic, are loc un conflict inhibițional. De aceea, nerezolvarea unui instinct, de pildă cel sexual va duce la tulburări imenare, endocrine și vegetative, și la modificări în echilibrul proceselor fiziologice. Frustrarea sentimentului erotic are o importanță deosebită în afectarea și dezechilibrarea unor funcții endocrine, vasculare, respiratorii, secretorii, motorii. Nevoia sexuală inhibată se însoțește de tristețe, de neluște motorie, de anxietate, de reprezentări și imagini erotice intense, de atracție față de filme, muzică, literatură erotică. Este interesant de știut pentru dumneavoastră că dorința erotică este o mare subconștientă de excitație sexuală, determinantă a unor stări afective de care mi-ați vorbit la începutul consultației.

O nesatisfacere îndelungată a dorinței sexuale, domnule Morgan, va declanșa stări distorice, violență, tulburări, dureri precordiale. Ori, prezenta starea a unui body-guard în preajma ficei dumneavoastră...

— Domnule Colley, ficia mea are un peteten cu care se întâlnesc, discută, în fine, se plimba, adică ceva pentru vârsta lor, ceva platonice și se pare că l-a iubit.

Sandra Brown

Domnule Morgan, dacă este vorba de o iubire platonică, acest sentiment poartă nedreptedea cu... și nu mi-e, poate pentru tulburări psihopatologice intente, cu unora modificabile și de nederit. Acestea fiindcă natura poartă a provocat cel mai mare mod de simțență. De nevroze, de depresii psihice sau crize pasionale. În cazul ficei dumneavoastră, dacă are o pasiune față de colegul ei, ea nu este îngrădă de o bucurie, ci de o suferință. De altfel, se poate spune că îndrăgostii sunt întru totul năstăvni și această boală nu se vindecă decât în pat! Este o boală a tinereții. Apoi, ea să nu mi se convingatur, la ea vârsta ei ați înțeles că prima dată, domnule Morgan, că nici un tânăr nu o-știe de această tentativă de eliberare!

— Știu eu, domnule Colley? Să fi avut înțelegere am!

— Vedeți? Și ficia dumneavoastră are aproape optzeci de ani! E drept și că nu îndrăgostit! Dragostea este ea o sursă imenară care trebuie depășită! Funda îndrăgostitului nevindeci și sunt tulburate toate funcțiile fiziologice. I mi se compune la masa mormii?

— Nu mormii mai mult! Igonie că nu are patul! Dacă o simte, sparge furturile! Nade și apoi plange.

— Domnule Morgan, starea ei delicată se va

accentua cu cât supraveghearea dumneavoastră va fi mai severă. Îi va spori anxietatea pe fundalul unei temeri că-și va pierde prietenul dacă îl va amâna la infinit. Pentru că și el, la rândul său, este stăpânit de aceeași pasiune obsesivă. Va începe să se îndoiască de vreo șansă a satisfacerii dorinței sexuale și va căuta altă față, fără body-guard, mai nesupravegheată, mai înțelegătoare. Între o iubire-pasiune și una platonice nu există consens! Și atunci fiica dumneavoastră va veni la mine cu o boală în plus: nevroză de abandon! Sau și mai dramatic, va încerca o sinucidere, încercări adesea reușite. V-ar conveni? Iubirea părintească este sănătoasă doar atunci când înțelege nevoile vitale ale copilului.

— Încerc să vă înțeleg, deși în familia noastră a predominat o educație puritană.

— De ce credeți, domnule Morgan, că femeia, de la cea mai fragedă vârstă, se străduiește să se facă frumoasă? Tocmai din cauza sentimentelor erotice native și a rolului mare a acestora în viața ei afectivă.

— Și ce mă sfătuiți?

— Am să vă dau un chestionar-test. Domnișoara Norma îl va completa acasă, în liniște. Îl puteți parcurge în fugă și dumneavoastră.

Domnul Morgan ia foile în mână și citește primele întrebări: *Vă mușcați buzele? Ostați? Vă*

examenului o să vă ascult recomandarea, deși este imperativă conceptelor mele de educație a unei fete în pragul tentațiilor apurative.

— Dar spuneți că are un prieten, o vizitează?

— Vine câteodată. Fac schimb de cărți, de informații școlare.

— Unde anume se întâlnesc?

— În camera ei de studiu.

— Sunt lăsați singuri?

— La vârsta lor există o ademenire instituțională, domnule Colley. Nu vreau să risc nimic. Norma este unica mea legătură cu viitorul familiei Morgan, nădejdea mea. Body-guard-ul și camerista ei, o fată crescută și educată de mine exact pentru această misiune de companie a fiicei mele se află în permanență în spatele ușii.

— V-aș sugera, domnule Morgan, să acordați mai multă încredere capacității fiicei dumneavoastră de a se comporta în situații delicate. A ajuns la o vârstă când știe ce este bine și ce este rău. Atunci când o vizitează colegul său, ridică-i puza din spatele ușii.

— Am să vă armez sfatul.

— Și cumpărați-o treptă aceasta. E bine să mai treceți pe la mine după susținerea bacalaureatului.

— S-ar putea ca grija examenelor ce o așteaptă să-i provoace starea aceasta de nervozitate?

sculați ohoșită dimineața? Vă este frică de bărbați? Plângeți ușor? V-ați îndrăgostit vreodată? Vă plac filmele de dragoste? De câte ori pe săptămână aveți acte sexuale? Doriți să fie mai lungi? Doriți să fie precedate de o pregătire? Vă simțiți bine după actul sexual?

— Domnule doctor, la multe din aceste 150 de întrebări fiica mea nu va avea ce răspunde.

— Știm, dar constituie pentru noi o orientare clinică pentru formularea diagnosticului. Am studiat la Norma expresia feței, încruntarea sprâncenelor, strângerea buzelor care exprimă o așteptare îngrijorată, plină de teamă, o indiferență afectivă care-mi place, linbajul gesturilor, atitudinea corpului, starea lui statică, agitația membrelor. Am să vă prescriu o rețetă și o să mai veniți cu Norma peste treizeci de zile. Dar între timp vă recomand să o trimiteți la un sanatoriu, undeva la munte, fără body-guard, doar cu o însoțitoare. Va avea sentimentul evadării de sub tutelă, sentimentul libertății. Va fi pusă în fața propriei judecăți, propriei răspunderi. Va avea sentimentul independenței și maturității. Apoi aerul de acolo, peisajul calman, drumețiile o vor ajuta să se întoarcă mult mai pregătită să depășească criza adolescenței.

— Deocamdată nu pot să o trimit, se află în preajma bacalaureatului, dar după trecerea

— Poșibili! Dar și starea de prădare a dragonilor părinți în neconcordanță cu vârstă, fetei, prin excelență, amuzantă.

— În familia noastră, domnule Colley, nu a fost înțeles că nu a murit nimeni din asta!

— Atunci pentru ce vi mai vine la minte?

— Pentru că-mi iubesc fiica și mi urmează să suferesc!

— Atunci nu o lăsați să sufere! Simpla, nu?

— Da, răspunde neconvins domnul Morgan, o voi administra rețeta dumneavoastră.

Peste câteva zile, domnul Morgan, alinați de neliniștile fiicei sale dar domie să-i restabilească echilibrul, glădi că, în definitiv, de ce să nu încerce să aplice sfaturile medicului consultant. La cină, hută înțelesuna împreună când nu au plecat la uzinele din alte localități, îi spune:

— Norma, nu crezi că o pregătire a materiei împreună cu George Brent ti-ar fi oportunită?

— Dar o și fac, papa, din când în când.

— Pare să fie un tiner serios.

— Încercă să mă depășească dar nu va reuși!

— Ar fi de preferat să tești singur!

— De ce, papa? Îți place?

— Dar ție?

— Suntem buni colegi...

- Doar atât?
- Ce vrei să afli?
- Ce se ascunde în sufletul unei fete de aproape optsprezece ani!
- La vârsta asta, papa, îți permite secrete...
- Față de mine?
- Mai ales!
- S-ar putea să ai dreptate. Mă consideri un demodat?
- Nu. Doar că ai uitat...
- Ce?
- Ce se ascunde în sufletul unui băiat de optsprezece ani!
- Bine! Poți să-l chemi pe George și să-l întrebi.
- Ce?
- Ce se ascunde într-un suflet de optsprezece ani!
- Îmi furi întrebările, papa!
- Dacă n-am altele mai bune!
- Azi ești spiritual, papa!
- Și concesiv.
- În ce fel?
- Veți observa la timpul potrivit, ca să nu mai spui că nu înțeleg o față de optsprezece ani. Nu vreau să te mai văd agitat!
- Nici eu, papa! Noapte bună!
- Somn liniștit, Norma! Și vise frumoase!

- Visele mele înnoienile sunt frumoase, papa! Păcat că sunt doar vise...
- Domnul Morgan găsi de cuvință să nu înțeleagă această aluzie.
- În noaptea aceea, într-adevăr, avu o somn numeroasă de vise erotice. Când se trezi, transpirată, nu se putu liniști, până ce nu o mai făcu o dată cu Kevin Costner. Raționalii spun că nu are nici o importanță cu ce fel de mijloc se provoacă orgasmul. Zona erogenă este oribă. Ea confundă lesne un fals adevărat cu un deget mântuit de o imaginație bogată.
- Se ridică din pat calmă. Nu era chiar ea în realitate, dar altă soluție nu avea. Din fericire, tatăl ei nu obliga body-guard-ul să o păzească până și în pat. Plecă la școală într-o dispoziție acceptabilă. Într-o pauză îl rugă pe George să treacă după amiază pe la dânsa și să-i aducă conspectele lui la limba engleză-americană.
- Domnul Morgan plecase în cursul zilei din localitate, urmând să se întoarcă abia a treia zi. Câteva idei de-a dreptul deochate îi fulgerară judecata în plină derulare alertă. Că Suzanne va fi acolo, nu o deranja. Cu ea se putea înțelege, dar body-guard-ul din vestibul, de pe culoare?
- Visele aproape reale din noaptea trecută o încitaseră peste limita suportabilului. Așa de gând să tragă zăvorul și să fie mai disponibilă cu

George, acest băiat înalt, drăguț, cu fața fină, cu părul lung strâns într-o coadă bogată, timid, cu ochi albiși ce emanau răbdare. O dată încercase să o sărute și ea se retrase prudentă, motivându-și refuzul cu o privire speriată aruncată spre ușă. Dincolo se auzeau zgomote de pași. Nu intra nimeni la ea dar ar fi putut să intre.

La ora convenită, George își făcu apariția. După ei bătă la ușă body-guard-ul:

— Domnișoară Norma, poți pleca până în orăș să cumpăr niște piese de schimb? Ai văzut, dimineață mașina ne-a dat de lucru.

— Poți pleca, John? Sunt eu George. Nu mă lasi chiar singură.

— Bine, domnișoară Norma. Mulțumesc!

Nu apăsă bine John și intră Suzanne.

— Norma, poți pleca și eu cu John? Vreau să-mi cumpăr niște nasturi potriviți la o bluză.

— Du-te, Suzanne! Am să mă descurc singură.

Cabinetul de studii al Normei rămase nesupravegheat și totuși ea trase yulu în urma lor, mișcare încurajatoare pentru George, care asista tăcut la această ridicare a gardurilor. Ceea ce-l frapa la Norma erau slăni ei mari, abia mascuți în cătușele textile. Încercase o dată să-i atingă, să le simtă carnea incitantă la dezordine comportamentale, tentative aceluși în fașă printr-un gest de acut apăsător format din palmele Normei

și o rezistență delicată, dar fermă. Răspunsu cu această dorință inexplicabilă, o dorință obsesivă. Ca să scape de ea avea de gând să-i ceară Normei o învoire, să-i explice fenomenul public ce-l bântuie, să-i ajute ca pe un bolnav și îi va răscăla apoi recunoșcătoarea, cu altceva nepotându-i câmpura bunăvoință. Era bogată, mult mai bogată decât tatăl lui, director de bancă.

Pe de altă parte, Norma nu prea își înțelegea abstenența, dar se opusese, tocmai lui George, care ocupa un spațiu predominant în atenția sa! Fostea teama de a nu părea o ipocrită, poate plăcerea amânării pe mai târziu, cu cât mai încoace, cu atât mai prepoasă pradă și mai dorită cu disperare, după câte observa ea!

George trebuia să știe că o față ar cunoaște etaj cu etaj, cameră cu cameră! Chiar dacă ea trăia insatisfacția tatonărilor neefectuate, un băiat nu trebuie lăsat să intre precipitat în suferință și să înceapă a se îndopa cu de toate. Astăzi, în schimb, ea avea o poftă nebună să-i simtă pectoralii, bicepșii, buzele, limba... Imaginile fulminante din visele ei recente erau încă vii și o îndemneau la curiozitate reală.

— Și așa, George, începu ea cu o undă de nostalgie, într-o lună de zile se termină copilăria de pe culoarele liceului și ne vom despărți. Cât de repede s-au pierdut ani aceștia frumoși în teze, în

note, în scurte vacanțe, în prietenii colegiale. Pe de altă parte am așteptat cu nerăbdare să cresc, să-mi câștig libertatea și acum parcă aș dori să mai continue. De fapt, ne-am despărțit de noi înșine...

— Cine dorește poate să mai rămână, spuse George privind-o insistent în ochi.

— Unde?

— Lângă cei cărora le simți lipsa...

— Mă silești la declarații delicate, George...

— Am putea să ne întâlnim și din alte motive decât pregătirea examenelor împreună.

— Întâlnirile noastre depind de tată... Mă și mir că astăzi mi s-a ridicat paza de la ușă. Nu cred că umbrele mele, Suzane și John s-au învoit din proprie inițiativă!

— Am mai crescut și noi, Norma. Mai ales tu. Te-ai făcut răpitor de frumoasă... Ai să te superi dacă te rog să mă lași să te sărut?

— George! Săruturile nu se cerșesc niciodată. Ele se fură...

— Frumoasă poruncă! A câta este din cele zece?

— Nu-i o poruncă! Este doar o sugestie nevinovată.

— Să înțeleg că nu-i nici un păcat?

— Dacă nu te reclamă nimeni!

— Mă inhibi, Norma! Ai fost foarte reținută cu mine până acum!

— Nu mai avem timp, George!

Apoi Norma se duse pe canapeaua unde se relaxa între transcrierea a două teme. Se tolănea cu mâinile sub cap și visa. Așa făcu și de această dată, numai că ieși din starea aceea de vis și-i întrebă brusc:

— George, mă iubești?

Acesta rămăsese în mijlocul cabinetului, în picioare, urmărindu-i silueta zveltă, formele ademenitoare, iar după ce ea se întinsese pe canapea îi privi revărsarea laterală a sânilor, imposibil de strunit. Erau prea grei! Se apropie de dânsa, se lăsă în genunchi și-i acoperi gura lăsată anume ca o poartă deschisă. Buzele Normei, moi și umezite, împrăstiau peste dânsul fluxuri inexprimabile. Apoi mâinile cântară și găsiră fără greutate visul lui de câteva luni.

— Furi, George?

— Îi doresc prea mult, ca să nu îi simt și să nu îi văd...

— Se pare că astăzi nu-i nimeni acasă! Sau eu sunt într-o dispoziție excelentă...

— Voiam să te rog în genunchi să-mi faci această concesie. Îmi stătea pe creier!

— Ești deja în genunchi, după câte văd...

— Mi-i arăți, Norma? Te rog! Numai asta visez!

— Fie! Trebuie să te mai gândești și la altceva! Ne așteaptă examenele grele!

Se ridică cu un curaj pe care nu-l cunoscuse până atunci și își ridică bluza. Poftim... deși sunt astăzi o nebună!

— Rămâi așa, să te rețin! Oh, ce candoare! Și inima-mi bate-n piept să iasă afară! Să vadă, să pună pulsul ei uimit de voluptate și inundat de frumusețea ascunsă atâta vreme, pe marmura fierbinte cu care-mi răcolești răbdările strunite de-un secol jumătate...

— George! Tu reciți!

— Din poezia ta, Norma, din milionul tău de muze, balsam divin peste durerea ce o port în mine. Să îi mângâi mă lași?

— Dacă tot sunt pusă pe concesii...

— Să-i alint în taină, ca pe un dulce păcat, ca pe o cântare mută intrată-n rezonanță cu cel ce nu mai sunt decât pentru a fi cu tine...

— George, privirea ta mă arde și buzele la fel! Ce proști am fost!

Brățele Normei devin arme învinse, pe George îl cuprinse extazul, un amestec tainic de foame și dulceață. Ea se lăsa iubită, visând la rându-i nocturnele visări. Cuprinsă de ispită, încercă o

îmbrățișare cu trupul lui urcat de asupra-i din propria-i dorință. O vrajă diavolească suflă peste dânsii, înlănțuindu-i și încolăcindu-le brațele, coapsele, într-o unduire ce-i acaparează ca o strălucire și le unește pântecul și sâni. Pe chipul ei surâsul cântă, și uimirea! În părul ei ca noaptea, George își pierde degetele, mângâie în neștire. Cu gura nesătulă urcă pe splendori mamare, din nou spre gură și iarăși o rocadă plină de suspine pe pielea ei!

O palmă rătăcită prin locuri neumblate, pipăie mătășuri și catifeaua epidermei iar buzele unite adorm străvezi, otrăvindu-i și împing dorințele spre un estuar cu ape tulburi, unde el se îmbată cu vinul nălucirii din curba unui șold și valul cald al unei coapse. Norma se lasă în voia acestei ameteți ce-i face bine. Abandonându-și trupul, lascivă, într-o zvârcolire venită din senin, leșină de plăcere. Deci asta e viața! Și splendorile ei ascunse ce-i pâlpăiau în adâncuri, surpându-i castitatea și sfatul cărții sfinte.

Îi mai îngădui să o desfete în vârful celor doi sâni, din care fire nevăzute îi înfiebântau sângele, dându-i-l în clocot, înspăimântând-o de propriile trăiri mirifice, scoțând-o din albiile trupesti și chemând-o cu gura spre gura care tânjea. Ce cursă e sărutul! Ce îndemn e mângâierea! Să fie o întâmplare că bunul Dumnezeu a legat

neprihănirea din gând de dor și de chemarea dragostei? O enigmă rămasă să doară...

Aceste idei-cenzură înseamnă că ea mai știe ce face? Că mai aude, răsunându-i în urechi, potinei de potolire a tumultului carnal? Și totuși George îi umplea un abis din ea cu gesturile lui, cu răsuflarea lui precipitată. O absorbea și-i era bine, aluneca pe ceva seismic... Sub pajista sihastră de lână neagră, ondulată ca un joc de briză pe apa unui lac, de sub sublimu-i pântec, degete infrigurate îi căutau fetia.

— George! Îmi pârjolești buna cuviință, mi-o întuneci, mi-o ucizi!

— Și tu pe mine! Ard ca un vulcan în erupție...

— Sunt la fel de aprinsă și nu te pot stinge...

— Dacă ai vrea, ai putea!

— Ajunge, George! Altădată, când vom fi mai lucizi.

— Luciditatea în asemenea momente ar rupe vraja...

— Poate ai dreptate, dar până astăzi nu mi s-a oferit trăirea unor asemenea stări. Sunt formidabile!

— Tu le-ai mai cunoscut?

— Sinceritatea te doare?

— Nu! Mă vindecă...

— Ei bine, da! Contra cost, evident. Mă săturasem de masturbare,

— Nu te condamnă, George! Înseleg. Eu însă nu sunt încă pregătită.

— Când vei fi, am să observ.

— Să nu-ți închipui că am prejudecăți, deși educația mea e biblică. Tata ține foarte mult la puritatea mea. Doar astăzi mi-a dat prilejul să cunosc dragostea trupestă.

— Parțial, Norma.

— Dar suficient să realizez că e sublimă și incomparabilă cu orice altceva. Mi-a fost ascunsă o comoară. Tata a preferat să mă liniștească cu sedative. M-a dus și la un doctor.

— Și ce și-a spus?

— M-a întrebat dacă sunt virgină. Și se pare că altceva nu l-a mai interesat penru că în continuare a discutat numai cu tata.

— Poate de aceea nu ai paznici astăzi.

— La fel m-am gândit și eu.

— Norma, te iubesc! Iur să nu mai cunosc pe nimeni în afara ta!

— Vei avea atâta răbdare? Mă decid greu!

— Voi avea eu grijă să te decizi ușor...

— Poate după bacalaureat. Nu știu! Nu m-am gândit niciodată serios la asta pentru că nu am avut de ce.

— Ei, Norma! Vârsta ne întreabă, noi trebuie să-i răspundem. Oricum, ai fost o zeită bună cu mine. Mi-ai arătat ceva care nu mă lasă să dorm.

Sănu tăi superb! Voi pleca de la tine liniștit, deși tremur încă tulburat, dar o să-mi treacă. Tu însă rămâi în sufletul meu vie ca o flăcă.

Norma Morgan trecu cu brio ultimul examen, după care tatăl ei se hotărî să-i acorde o vacanță de trei săptămâni, într-o splendidă stațiune montană creată anume pentru destindere și fortificare. În toamnă avea de susținut o admitere la facultatea de management și limbi romanece, deoarece domnul Morgan făcea afaceri în cea mai mare parte cu țările din America Latină. Învingându-și temerile și găsimd necesar să dea ascultare sfatului primit de la doctorul Richard Colley, Morgan hotărî ca anul acesta, pentru prima oară, să-și lase fiica, descoperită cam târziu că a devenit o adevărată femeie, plină de farmec și pregătită să-și poarte singură de grijă. Desigur, avea să o însoțească camerista ei Suzane Asante, în moralitatea căreia domnul Morgan avea o încredere deplină.

Le urcă în una din faimoasele sale mașini, le dădu șoferului personal și după opt ore de rula, doar cu două scurte escale, coborâră spre seară într-o depresiune din Sierra Nevada, cu o vegetație bogată, sălbatică, dar umanizată de oâmeni specializați în îmbogățirea naturii cu

drumuri moderne și clădiri destinate turismului și sănătății precare.

Norma și Suzane fuă cazate în una din noule clădiri cu tot confortul, deasupra Morgan reținându-le camerele prin agentul său, un apartament cu baie, ventilat, dormitor, de unde se putea vedea o priveliște minifică a naturii. Abia peste două zile tinerele fete aveau să descopere că din dormitorul lor elegant, dar asuter exama negândită gânsă de a profita și de alfel de imagini, poate nu chiar atât de grandioase ca versanții muntelui împădurit, dar de o spectaculozitate palpitană.

Era după masa de seară. Colindaseră în timpul zilei toate aleile principale din stațiune, obosiseră un pic, însă aerul tare, ozonat, le spălase creierul de reziduurile călătoriei și a stresului din ultima vreme când Norma se suprasolicitase să facă față unei etape din viața ei școlară. Apoi, faptul că obținuse alt statut în gândirea severă a domnului Morgan îi crease o dispoziție echivalentă cu o revărsare din matca îngustă a unui râu pus în situația de a-și căuta drumuri încă necunoscute, el închipuindu-și poate că dispune de o liberă alegere a traseului, când de fapt nu face altceva decât să curgă după legile fizicii, adică mereu la vale.

Două fete singure nu-și puteau permite să se

sau cuscada similor. Așază peste plăcerea pubertății, în apă, mai tare, jucându-se puțin, apoi am să cităsc un corol cu adăptare.

Norma gâștă și tresări din tot corpul, cu și cum se fi trecut prin un curent misterios.

— Simbala purpura! spuse ea râzând, și tăcându-se de fantezie.

— Capcane ademenitoare, Norma! Zona unde se caută plăcerea de a fi...

— Marea pe acolo! rise Norma.

— Cu cineva... răspuse Suzane insidioasă.

— Fiește incompletă!

— Poate se completează aici, Norma! Suntetă, dău în vacanță.

După ce-i puse capsele și gambelile și ușa, într-o trecere spartă, răscolit tremurând, se retraseră în dormitor. Întreacă cărășile de naup și se lăsa pe spate deasupra agerității, fiecare în patul său, cu gândul să mai discute în continuare despre programul de mâine. La un moment dat, Suzane, umbliind cu privirile pe tavan, pe pereți, descoperi o fereastră în juru de sus, deasupra șifonierului.

— Norma! Unde ai găsit pe acela? În apartamentul nostru nici într-un caz!

— Și tu ai văzut și vom vedea!

— Tino-mă te rog scuză! Eu mă urc pe șifonier.

Norma, curiosă, coborî din pat și o ajută pe Suzane în ascensiunea ei riscată. Suzane amase sus dintr-un salt și o răgi pe Norma să stingă lumina. Când întinerise se fi în cameră, își lăși fruntea de sticlă gemenilor și rămase multă câteva minute fără să se mai deslășească de acolo. Pierzându-și răbdarea, Norma o sollicită.

— Ce vezi? Spune-mi și mie!

— Mai bine urc! tu!

După o oarecare acrobatică, Norma își lăși capul de miza acor, ce avea să devină o ademenire nocturnă pentru serile pe care vom să le petrecă acolo. În mijlocul unei încăperi nemobilate cu o parte de pereți acoperiți cu draperii, iar altă parte cu aparate de gimnastică medicală, tocmai intrase un bărbat, complet gol, un atlet cu o musculatură de invizibil, un practicant de lupte, sau de arte marțiale, dacă nu chiar un culturist. El pedisese privitoarelor o stare hipnotizantă, nu uită prin corpul lui doborât de frumôs, care exprima forță, vigoare, ci mai ales prin sexual lui în plină erecție și pe care el încerca să-l potolească prin îndăruri succesive.

Suzane, care cunoscuse de mult acest instrument de plăcere, își imagina cum ar fi dacă s-ar joacă cu el, în timp ce asupra Normei el exercită un fel de șoc respiratoriu, o accelerare a ritmului cardiac și o puternică erupție. Amândouă, devine de

spectacole erotice, li se servea acum incognito exact ceea ce le dorea inima în această seară, fără să știe că, chibritul ce aprinsese în atlet fluctuă dorinței, fuseseră chiar trupurile lor goale unduite prin spațiul băii cu vizor spre cer.

Avea loc acum un efect de influențare reciprocă. Ele li aruncaseră într-un proces exploziv de erecție regală și el, la rândul lui, le ademenia acum într-o cursă erotică cu sfârșit imprevizibil. Știa deja cine-i sunt vecinele. Rămânea numai să-și întindă capcanele și să aștepte căderea vânatului, două exemplare bune și de împănă.

Peste câteva minute, timp în care atletul execută la sol, din poziția culcat pe burtă, un număr mare de flotări, demonstrând o voință și o putere de fier, dar și ce s-ar întâmpla în pat cu un asemenea bărbat. Pe ușa laterală, desigur descuiată, intră o femeie. Probabil se cunosteau, gândiră clandestinele privitoare, pentru că el nu-i acordase nici o privire, iar ea începu să se dezbrace calmă până ce rămase goală, își pregăti apoi o trusă de unguente și, fără nici un cuvânt, se urcă pe fesele lui, de unde declanșă un îndelungat proces de frecționare a faimosului aparat muscular.

După ce-i termină spatele, atletul se întoarce u față în sus și femeia aceea își continuă lucrarea

cu complicitate înțeleasă, mândru totul, de la gât până la gambe, când altău când coborî pe el, fără să acorde nici o atenție sexului bărbat în ascunzătoare se aflase așezată chiar lângă vertebra lui sacrală.

Prelungirea scenei într-o îndelungată sesiune medicală, erotică liniștindu-se doar la o perche despușată, le calină pe Norma și Suzane. Ritmurile respirației, băștile inimii, autoexcitarea pregătită pentru orgasme voioase, totul coborî în limitele normalului. Dezamăgirea fu și mai decepționantă când frumoasa femeie, o atletă și ea, se îmbracă fără grabă, își luă trusa, se îndreptă spre ușă, stinse lumina și ieși.

Tipul acela ciudat rămase în întinerie. Le stricase spectacolul. Mai întâi le promisese ceva palpitant, ceva de vacanță, ceva de îndelungă sănătatea și alungat singurătății și la sfârșit le lăsase cu mâna pe sex, fără nici un stimul vizual. Coborâră din observator cu o stare psihică de insatisfacție. Se pregătiră suflătoare pentru o gală senzațională și li se servise un film moat cu finalul tăiat. Oricum, nișa descoperită devenise un obiect de atracție inedit. Norma de mult dorea să vadă în realitate un act sexual, ar fi fost o lecție de care avea absolută nevoie.

— Suzane! De ce crezi că nu și-a folosit erecția, dacă tot avea o femeie la îndemână?

— O fi un adept al filozofiei ZEN.

— Ce mai este și asta?
— Cel care îi respectă principiile își prelungește viața sexuală până în ultima clipă a vieții.

— Cum, Suzane? Parcă am citit eu ceva!

— Prin abținere de la ejaculare. Spermei, odată pregătite să părăsească trupul, i se împiedică scurgerea și este întoarsă, cred ei, adăugându-li-se astfel un surplus de putere și energie.

— O fi unul din ăstia! N-ai văzut cum arată?

— Dacă ar intra pe mâna mea, observă Suzane într-o dispoziție încă fierbinte, cred că i-aș face praf principiile....

— Și eu mă simt acum în stare să-l deturnez! adăugă Norma pe un ton ce trebuia crezut.

Adormiră greu. Le lăsase înfierbântate tipul de alături. Vacanța dispune întotdeauna la divagații. Se visară cu dânsul, corupându-l de la principiile ZEN. Și când se treziră dimineață își puseră în gând să-l descopere și să-l avertizeze că există și ele pe acolo.

Îi zăriră la micul dejun. Mânca singur la o masă îndepărtată. Ele nimeriseră cu o pereche în jur de treizeci de ani, el negustor de parfumuri, ea chimistă. Ieșiseră din apartamentul de vizavi și coborâseră împreună. Cunoștința o făcuseră în sala de mese. Schimbă impresii din stațiune. Cei

doi soți sau amani, fiindcă nu se recomandaseră nici într-un fel, erau sosiți de o săptămână. Judith descoperise aici o salită de controlat silueta și dăduse jos cinci kilograme, spunea ea.

— Aa, uite-l și pe profesorul de sport!

— Unde, doamnă? întrebă Norma bătând ceva.

— Chiar în fața voastră, acolo, în colțul acela singuratic. Întotdeauna stă la aceeași masă. Nu l-am văzut niciodată cu nimeni!

— Ai fi dorit să-l vezi? o întrebă soțul sau amantul, un bărbat drăguț, cu o față lămpede, odihnită.

— Mi-ar conveni să nu-l văd! glumi ea.

— Cred și eu! Și-ar pierde farmecul și atractivitatea. Un bărbat ca el, însoțit de o parteneră posesivă, n-ar mai ademeni atâtea femei în sala aceea de gimnastică, unde conduce exercițiile pe jumătate gol!

— Nu e vorba de nici o ademenire. Pur și simplu face publicitate. Nu arată ce se poate face dintr-un dintr-un corp pus la lucru pe aparatele acelea. Și trebuie să recunosc tipul este convingător.

Norma îl privea pe furis și i se păru că și el face la fel. Îi veni chef de joacă. În definitiv, de asta venise aici. Trebuia să iasă odată din inocența adolescenței. Începuse să o enerveze

statutul ei de școlăriță. Trupul ei îi sufla la ureche altă vârstă, alte posibilități și alte cerințe.

— Când își ține orele? o întrebă pe Judith.

— Și dimineață și după-amiază.

— Aș merge și eu odată să privesc ce se întâmplă acolo.

— Poți merge cu mine chiar astăzi, de la zece. Caută-mă în cameră mai devreme. Doar suntem vecine.

— Bine, Judith, te voi vizita neapărat.

După micul dejun se retraseră în apartamentul lor și pe la ora nouă, Norma hotărî să se ducă la Judith. Suzane rămase în cameră.

— Eu am să mă mai urc pe șifonier! mărturisii ea Normei. Nici nu știi când poți vedea un spectacol. Vreau să mă conving dacă este adept al ZEN.

— Dacă vezi ceva, vii și mă chemi, dar nu cred. Peste o oră trebuie să fie în sala de sport.

O lăsă să se amuze singură și ieși. La Judith ușa era descuiată. Doar apăsă clanța și intră fără zgomot. Se aștepta să-i găsească în prima cameră, dar nu era nimeni acolo. Așteptă puțin. Judith trebuia să apară de undeva. Într-adevăr, dinspre camera de baie se auzeau niște zgomote ciudate. Toate ușile erau deschise, așa că pormi într-acolo. Numai că înainte de a ajunge, a fost nevoită să se

oprească. Zgomotele semănau perfect cu cele din filmele erotice. „Ce dracu' fac acolo?” gândi ea.

Subit, inima își accelera bătăile, pașii îi deveniră ca ai unei pisici ce se apropie de un șoricel. Negreșit, Judith făcea dragoste cu negustorul de parfumuri. Îi și văzu pe canapeaua din baie. O făceau cu spatele la ușă. Ea era așezată în genuchi și el o pătrundea cu o furie apocaliptică. Sunele scoase de Judith în această încheștare, în care Norma găsea mai multă ură decât dragoste, dezlănțui în ea un proces excitativ necunoscut până atunci și o dorință nebună de a gusta și ea din tipetele trupului ce-i zvăcnea până la a deveni un tremur nervos vecin cu o stare de leșin.

Nu mai avea puterea să privească și să asculte zgomotele acelea intraductibile. Se întoarse și fugi înainte de a cădea. Suzane o privi speriată.

— Ce ți s-a întâmplat, Norma? Ești albă la față!

— Dă-mi repede un pahar cu ceva să mă liniștesc! Nu pot să-mi revin. Simt că mi-e rău...

— Dar ce s-a întâmplat? se interesa Suzane îngrijorată, în timp ce-i umplea un pahar cu scotch.

— Făceau dragoste, Suzane! Dar cum făceau!

— Oo, asta era? Dar oamenii sunt făcuți pentru dragoste, Norma! De ce te sperii?

— Să-i fi văzut numai, Suzane! M-au impresionat atât de puternic și mă gândeam dacă eu...

— Ar trebui să încerci și tu, Norma! E timpul!

Fata dădu pabarul pe gât și se lăsă într-un fotoliu cu ochii închiși și murmură:

— Poate, Suzane, poate ar trebui să încerc și eu... Problema a început să mă obsedeze. Nu știu cum va fi, dar cineva mă împinge din spate,

— Dacă din această dorință, Norma, nu am face un act de conștiință, cred că am fi mai fericiți. Eu încerc să nu-mi fac și chiar o să-mi caut pe cineva aici.

Norma nu spunea nimic. Își mângâia sânii, pierdută într-un fel de visare pentru a-și liniști zăhărea pântecului.

— Am fost pe șifoner, spuse Suzane. Camera-i goală.

Norma încă nu-și revenise. Impresia produsă asupra ei continua să persiste. Icniturile acelea dușmănoase ale bărbatului și oh-urile de răspuns ale femeii îi răsunau în urechi, iar ecoul lor rezona undeva niște coarde ce-i transmiteau mesaje lichide. Nu! Nu o va mai face iarăși cu mâna! Acum dorea cu adevărat un bărbat și cât mai repede. În vremea să se tragă de păr, să lovească pe cineva fără nici un motiv, să urle la

— Până se va nederșchade, ies la aer prin împrejurări.

— Numai atât?

— Depinde de împrejurări. Aici lumea e venită să se odihnească în mod activ.

— Și o odihnă completă, interveni Judith zâmbind destul de transparent, nu există fără dragoste.

— M-ai convins, Judith! răspuse Norma pe un ton și mai aluziv.

Ieșiră amândouă. Sala de gimnastică se afla în demisolul clădirii. Judith își luase o cheie de la intrare, după ce plăti o taxă și se duse în vestiar.

— Așteaptă-mă aici, Norma până mă întorc. O să intrăm amândouă odăi.

Se întoarse după câteva minute în costum de gimnastică. Era o fiece bine proporționată, doar burta avea tendința să prindă straturi. Mergea înaintea Normei mișcându-și ritmic șoldurile. Intrară în sala de gimnastică. Vreo zece femei, și mai tinere și mai în vârstă, executau la comanda atletului figuri din programul aerob. Cu bustul gol, un bust pe care fiecare mușchi ieșea în evidență ca pe o plină anatomică, profesorul arăta ce trebuie făcut și elevele sale, în limita talentului și a flexibilității articulațiilor, executau.

perceți ce-i blocau aerul curat ce curgea de pe culmi.

— Te simți mai bine, Norma? se interesă Suzane.

— Nu! Vreau să fac dragoste!

— Așa se întâmplă când privești. Du-te cu Judith la sală, acolo te vei mai liniști. Dacă te vei angaja și la gimnastica atletului, o să te restabilești.

Cineva ciocăni la ușă. Suzane deschise.

— Hai, Norma! Ce faci? Te-am așteptat.

— Am fost, Judith...

— Oh, înțeleg... Nu eram disponibilă, așa-i?

— Nu, Judith. A trebuit să mă retrag... bolnavă.

— Așa-mi face bărbatul ăsta de câte ori mă duc la sală. Zice că n-o să-mi mai ardă de profesor! Un nebun gelos!

— Acum înțeleg de ce totu seamănă cu o pedeapsă.

— Mda, o pedeapsă dulce...

Norma văzuse și acum afla impresii. Înseamnă că nu era o maltratare, cum credea ea, după forța loviturilor aplicate. Dar nu va afla cu precizie decât atunci când va experimenta personal.

— Suzane, vrei să mergi și tu? Nu vezi că cinematograful de noapte este închis? și Norma făcu un semn cu ochiul, în sus.

Norma se așeză pe o bancă lângă perete. În Judith intră în grupul femeilor convinsă că frumusețea se menține prin efort și chin. Profesorul întoarse o dată capul spre ea, apoi nu o mai făcu. Părea foarte concentrat asupra lecției. Un pantalon alb îi acoperea restul trupului, dar prin stofa lui subțire se ghiceau zăcămintele unei musculaturi de excepție. Norma o știa, o văzuse de pe șifoner, și-o menționase iar formele aceluia ademenitoare emanau chemări miraculoase, idei de contopire, de alunecare cu palmele pe o piele lucioasă... Mai departe nu putea merge cu jocul imaginației pentru că se lovea de un spațiu necunoscut ei, un spațiu neexplorat fizic, ceva nebulos dar iradiant de sentimente ce-i aprindeau liniștea și-i transformau corpul într-o sferă ce se rostogolește spre ceva nedefinit.

Atunci își ieșea din fire. Acum se simțea bine. Era așa ca și cum ar sta cu mințile luate spre un foc de tabără ce împingea răcoarea nopții. Intinericul și spaimile ei. Intrase în sfera de atracție biologică a acestui bărbat, pe care dorea să-l demonteze și să-și stingă o dată curiozitatea aceea morbidă ce o săcâia ca o mușcă obrăznică pe care o gonesc și ea se întoarce pentru a fi se așeza pe nas. O lovești iar, îți crește tensiunea și când crezi că ai lichidat-o, musca îți bâzâie chiar lângă ureche.

— Bezele mei! strigi ei. Apleacă-te pe spate, revinți, uitate pe partea dreaptă, mai mult, până ce devinți un arc de cerc. Așa, și mai mult! Revinți. Acum în partea stângă, mai jos, mai jos, revinți. Apleacă-te jos, pe spate, apă, mâinile pe pământ, apăsând pe parchet și din poziția aceasta ridicăți piciorul în unghi drept, ușor. Rămâneți așa, apoi schimbați numai piciorul stâng, aduceți-l înapoi și continuați mișcarea cu dreptul, imitând o furecane.

Privind-o pe Judith cum își mișcă picioarele, aceasta rămase deodată singură, fără tremur, complet goală, dar nu în sala unde intraseră, ci în camera de baie, cu negustorul ei de parfumerii demisă, dedemnit, brutalizând-o, descărând-o de orice fantomă, de orice dorință, deposedând-o de frumusețea necunoscutului și ea protestând din picioruțele pline, ca și cum ar fi alergat cu o bicicletă, dându-se peste cap, revenind, devenind un ghem de carne lipită de grăția și misterul propriu femeii.

Norma își acutură capul cu un ultim efort. Mănușile lui erau ușișoare. Cu mâna dreaptă își sprijini piciorul. O, Doamne! Era să o facă în sala aceea plină de lume. Mai bine venea cu Suzanne, Rămase reclusă, cu privirea pierdută printre brațele și picioarele ce se ridicau, pe trupurile ce se contorsionau, pe buzi și mai lucioase și mai

acum cuprinsă ușor de talie. Îi era bine, îi era cald, o amețea dulce îi curgea prin trup. Începuse o aventură? Alerga spre necunoscutul acela obsedant ce licărește tot timpul la câțiva pași de foamea adolescenței?

Profesorul descinde ușa curioasei sale camere, pe care Norma o cunoștea foarte bine și o invită.

— Intrăți, domnișoară...

— Norma Morgan!

— Eu mă numesc Lionel Green.

— Încântată.

— Sunt flatat să aud așa ceva din partea ta! spuse el zămbitor, curtenitor și trecând pe neobservate de la adresarea de politețe la cea de intimitate.

Era un început. Pisica se juca cu șoricelul și își ținea ghearele cât mai bine ascunse și, ca să nu se observe totuși, își puse și mânuși.

— Arată-mi ce ai aici! îi spuse Norma cu autoritatea moștenită de la industriașul Morgan și susținută de o avere fabuloasă ce-i permitea să tutuiească și pe regina Angliei.

Lionel Green îi explică ce se poate obține lucrând pe toate aparatele și cât de avantajoasă poate fi o siluetă plină de grație și vigoare pentru o tânără extenuată, probabil, de eforturile studiului.

— Am să mă gândesc până mâine. Pare

ademenirea al profesorului, căruia era un fel de transă, cu frisoni.

Când lecția lui sfârși, și femeile plecară spre cabinele de baie, Norma rămase singură pe același bancă, cu privirea lipită de albet. Acesta se apropie de ea și o întrebă politicos:

— Dorită să luăm lecții, domnișoară?

— Încă nu știu, domnule. Am dorință mai mult să o privesc.

— Frumusețea trupului nu vine din contemplație. Ea trebuie cultivată, plăcută, plăcută să o pierdeți!

— Iată spuneați că și cum mi-ați fi văzut-o!

— Dar mi e greu de loc. Ea impune prin înfrățiminte, prin pereți.

— Prin pereți?

— Doar suntem vecini de cameră, nu?

— Da? N-am plecat, miss Norma.

— Am aparate și mai sofisticate care ar putea să vă înprășie din obrazi palmele noastre care nu-mi spune nimic bun. Vreți să vi le arăt?

— Accept, pentru cultura mea generală.

— Desigur, domnișoară, nimic nu vă poate prizoni.

O cuprinsă pe după urechi și ieșită din sală. Norma îi acceptă familiarismul spontan și se lăsa condusă. Fantasma din visele noapții devenise o realitate pipăibilă, o realitate neesperată ce o ducea

atractivă propunerea. Dar de ce nu se poate în sala de sport?

— Pentru că un trup nu se poate destinde complet decât într-un mediu silențios, intim, de puțină visare. Efectele sunt miraculoase. Este ca o renaștere în alt trup primit în dar de la Creator, chiar atunci după ce în final i-a pus inima să bată.

— Ademenitor, profesore! Și puțin romantic.

— Chiar mai mult romantic, romantismul este tot ce a lăsat natura mai de preț omului. Restul e prozaic și trecere fadă.

— Profesia de mentor sportiv e romantică?

— Nu, dar forma căpătată de trup în urma unui program de exerciții, devine o atracție romantică.

— Deci forma trupului poate deveni o ademenire. Profesorul e conștient de fenomenul acesta?

— Profesorul din mine face tot ce poate pentru a transforma elevele sale în ademenire... Asta doresc și ele.

— Musculatura ta este destul de convingătoare.

— Ai să vii la ore?

— Eu nu am nevoie de mușchi, ci de altceva...

— Altceva ai din belșug! Ademenirea personificată!

— De ce nu mi-ai spus? Dacă nu l-ai
— Te-ai lăsat să-l întrebi tu. Dacă nu l-ai
întrebat, înseamnă că nu sunteți destul de
prieteni!

— Suzane, îmi dau seama că am o minte mai
puțin dezvoltată decât trupul!

— Dacă ai ajuns să observi acest decalaj
supător, înseamnă că te vei hotărî să-l lichidezi.

— Cu trupul pare că ăș vrea, cu mintea mai am
reșineri.

— Poate și le împrăstie atletul mâine!

— Mă împingi în brațele lui?

— Merită! Este numai mușchi. Trebuie să fie
grozav!

— Iar îmi incendiezi imaginația.

— Flacă ardere nimic nu există! Azi, Norma!
Nu moci, că scoți fum înecăcios.

— Hai la masă, Suzane! Incendiatorul meu
trebuie să fie deja la masa lui retrasă. Îi voi face
ochi dulci.

— Norma, Norma! Ce frumoasă ești! Îmi vine
să mă culc cu tine.

— Suzane, acum vreau altceva decât o femeie!

Într-adevăr, profesorul era deja la locul lui
rezervat. Era la felul întâi și nu ridica privirile din
făfurie. Norma i le căuta în zadar. Nu reuși să i le
prindă nici o clipă. Să fi fost o manevră de a lui
pentru a-i da timp de gândire până mâine? Sau o

— Mi-e teamă.
— Când mărul cade din pom, îl doare și totuși
își dă drumul.

— Ai fost bună la literatură, Suzane!

— Nu numai!

— Încă nu mi-ai povestit cum ți-ai dat drumul
din pom.

— Simplu! Viermele nerăbdător mi-a ros
codița.

— Adică nu ai vrut tu, ai fost silită...

— Se poate spune și așa. Dar am supraviețuit.
Iată, ne plimbăm pe cărări de munte și vorbim
despre bărbați. Ai să supraviețuiești și tu.

Norma tăcu. Acumula doar informații.

— Să ne întoarcem! Vreau să fac un duș rece!

— Nu, amână, Norma! Amână! Dorința va
moci în continuare.

După o jumătate de ceas, trupul acestei
frumoase fete bănuțită de avânturi, retrageri,
îndoieli, temeri, se biciau cu apă rece în sala de
baie. Din spatele grătarului de aerisire, ochii de
vultur ai profesorului o sorbeau. Doamne, ce
bucătică splendidă! Ce desfătare! Îl îmbolnăvea.
Sexul său încerca să spargă peretele. În mintea sa
se declanșase ideea posedării acestui trup cu orice
preț. O oră întreagă nu-și dezlipise fruntea de
metalul rece al grătarului pe unde se pătrundea în
Paradis.

prolungire dureroasă până la primirea unui
răspuns? Și, în definitiv, ce nevoie avea el de ea,
când îl vizitează în bălog o altă femeie? Sau
numai pentru că ea, Norma, era alta?

— Nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție!
observă Norma, după ce s-au ridicat de la masă.

— Vrea să te furba puțin? Îi sugerează Suzane.

— Începe să mă calce pe nervi. Tu sînt o fată
de ignorat cu atîta nepăsare!

— Poate cu atîta răbdare, Norma. Nu uita că
trupul e un yoghin.

— Am să mă conving la noapte.

Se plimbă vreo oră în peisajul salbatic al
stațiunii. Perechi liniștite își făceau cura de
aeroterapie.

— Mă uit la ăștia cu cîtă indiferență merg
unul lângă altul, Suzane, observă Norma.

— Nu au probleme că tine! De asta! Și le-ai
rezolvat și acum se bucură de frumusețile naturii.

— Dar noi, Suzane, nu suntem natură?

— Și ai vrea să se bucure cineva de tine?

— Cum am da-o, tot acolo ajungem! La sex!

— El nu e natură?

— Nu! E suferință!

— Doar pentru proști...

— Suzane, mă faci proastă?

— E un fel de a spune. Tu ești o fată foarte
deșteaptă și aștept să o dovedești.

Cobori de pe scunzul unde stătuse cocoșat și se
duse direct pe patul unde servea Eillen Nelson.

— Eillen, te aștept după cină.

— Oh, ticăloșule! Iar ai descoperit o pasare
rară!

— Îmi dă frisoane, Eillen, de pe acum. E
desăvârșită, e proaspătă.

— Oh, bărbați! Vor numai proștețime!
Cincizeci de dolari! Îți acord o oră, atît, pentru
acrobaziile tale sexuale. Nu mă chină mult! Mă
excită repede și s-ar putea să te violez...

— Eillen, strici totul! Să nu faci una ca asta!
Nu trebuie să ieși din programul ăștia! Masajul,
masturbarea manuală, legatul mâinilor la scară și
toate celelalte. Puicuța știe că mă conserv prin
abținere, prin resorbție, am discutat în principiu.
Trebuie să-i arătăm că lucrurile stau așa. E clar?

— Bine, Lionel, bine! Am să-ți fac capriciile!
Ești un psihopat!

— Nu prea, Eillen. Mai curînd un colecționat
de piese rare, bine șlefuite.

— Pe dracu! Nu vezi decât suprafața
lucrurilor! În realitate scormonești în rahat,
Green!

— Eillen, tu nu ești capabilă să vezi inefabilul!

— Aiurea! Ești un visător incurabil! Și un
corupător! O să ți se infunde odată și odată!

La cină, profesorul de sport nu-și mai făcu apariția. Norma, Suzane, Judith, negustorul de parfumuri care o sorbea din ochi pe Suzane, prelungiră masa peste timpul necesar, Norma în ideea că atletul va veni totuși, Suzane și Mathew, descoperindu-și o secretă și vinovată atracție. Sejurul în stațiune începuse să aibă farmec, tradiționalul farmec al celui alt, al interzisului, al adulterului, al ineditului senzational, al păcatului. Niște oameni se întâlnesc undeva și nu pot trece indiferenți unul pe lângă celălalt. Încep să-și scoată la suprafață ce au mai strălucitor în minte și în trup, armele lor de seducție apărute din spaima trecerii ucigăse, din regretul etern după viață, din dorința involuntară de a trage sub tine remediul uitării de sine, compensarea.

Oo, biete frunze căzute din necunoscut și duse de curent la vale, căci ce poate fi povârnișul acesta nenorocit pavat cu promisiuni deșarte? Dar firele nevăzute ce ne leagă în cădere de ideea că plutim? Sunt momente când omul își pune, în disperarea lui, și asemenea întrebări.

Judith și Mathew le invită în seara aceasta la o partidă de cărți; fetele însă îi refuzară politicos. Invocară o oboseală cronică și se despărțiră.

— S-au plictisit unul de altul, spuse Suzane, și

acum caută o variație. N-ai observat cum mă privea negustorul?

— Erai cam decolată și-l cam înfruntau.

— Când te amenință cineva, trebuie să-l intimidezi cu priviri directe, grăitoare, de capitulare sau de împotrivire.

— Numai că ale tale erau ca ale unui șarpe când hipnotizează micuța victimă.

— Așa arătam, Norma?

— Și mai rău!

— Înseamnă că mâine seară trebuie să mă văd cu tipul acela...

— De ce nu v-ați întâlnit în seara aceasta?

— În seara asta vreau să mă excit bine. Să ne grăbim! Spectacolul poate a și început.

După ce îmbrăcară pijamalele, cele două spectatoare clandestine se instalară pe șifonier. Cabinetul profesorului era bine luminat. Se vedea totul ca pe o scenă inundată de reflectoare. Apără și el de după o perdea grea de catifea, jumătate gol, așa cum stătea în sala de gimnastică întotdeauna pentru a-și arăta femeilor podoaba lui musculară, așa cum păunul se mândrește cu coada lui rotată și împodobită cu toate culorile curcubeului.

Apoi o ușă se deschise larg și Eillen alergă până la el cu pași mici de balerină, îmbrățișându-l tandră. Se sărutară lung de câteva ori, după care

Ademenirea

se dezbrăcă reciproc, ca într-un ritual păgân. Lionel se întinse pe covor, mai întâi pe burtă, apoi pe spate. Femeia îl ungea cu o alifie dintr-o cutie, dând pielii o strălucire diamantină, piele pe care Eillen se plimba cu palmele, apoi cu sânii și în fine cu întregul ei corp. Strâns îmbrățișați, începură să se rostogolească pe covor, să geamă ușor de câte ori își atingeau sexul reciproc, să se îndepărteze unul de altul, ca și cum nu ar mai fi putut suporta răcoala simturilor, pentru a se reuni din nou cu sălbăcie, până la sufocare.

Norma respira greu, își prinse sânii în palmă pentru a-i chinui și a-și potoli galopul inimii. Suzane își băgă mâna sub pubis, căutându-și suflului aducător de orgasme. Zbaterile celor doi înlănțuiri într-o luptă sterilă, urcau până la ele ca niște semnale electromagnetice, învăluindu-le, trezindu-le simțăminte erotice ce le mușcrau carnea gata să intre în levitație.

Actorii ajunși probabil la limita răbdării, se ridicară de jos. Eillen se lipi de un aparat de gimnastică, ca o scară, montat în perete. Lionel îi legă mâinile ridicate deasupra capului de o parte și de alta, imobilizând-o. Femeia executa docilă tot ce-i cerea atletul, rămânând în așteptare, cu pântecul vibrând, cu sânii tresăltând în sus și în jos, odată cu respirația puternică cerută de eforturile făcute până atunci; Lionel o privea

Sandra Demuti

căzut într-un fel de delir, apoi își lovi penisul teapăn ca un protap, pentru a-i potoli vigoarea explozivă din interiorul său, lovitură zadarnică, sexul își cerea partea lui de amuzament în acest joc de dragoste oarbă, nefertilă, amănată, resorbită.

— Ce face tâmpitul ăsta de nu mai intră în ea! izbucnește Suzane. Vreau un orgasm odată cu ei!

— Cred că într-adevăr e ZEN-ist, răspunse Norma la fel de agitată și de excitată. Așteaptă sfârșitul!

Atletul puternic, bărbatul gladiator, taurul cu ochii roșii de afrodisiacul natural ce-i este administrat, simulează un final Kabala și se apropie de Eillen ca un toreador de bovină cu crupa plină de săgeți. Trupul îi devine un adevărat relief colinar. Mușchii încordați la maxim lucrează ca niște scuturi de oțel. Întinde brațele spre sânii femeii, ca două buzdugane îi sunt brațele, palmele-i coboară pe pântec în jos, se opresc și palpează sexul partenerei de spectacol. Eillen își mișcă șoldurile gemând. Lionel se aruncă pe trupul ei crucificat și scoate un urlet înfiorător, după care cade pe spate într-un leșin perfect regizat. Un singur lucru îl trădează: penisul rămas în plină formă.

— Ce dracu face onanistul ăsta? șoptește

guierat Suzane, care aștepta o luptă spectaculoasă, stimulatoare.

— Își recuperează sămânța! răspunde Norma. Vrea să o păstreze intactă până la seducție.

— Norma! Cu un asemenea bărbat e bine să nu te culci. Vei avea deziluzii și va trebui să alergi în baie ca să te termini singură...

Mai privi o vreme cum atletul își revenea din transa lui profilactică, cum o dezlega pe Eillen și cum aceasta pleca foarte satisfăcută. Apoi se culcă cu imaginile acelea ce refuzase să le dispară din minte. Suzane, într-adevăr se foia ca într-o luptă adevărată, iar Norma, supraexcitată, se decise. Măine seară va fi al ei. Nu era periculos. Va gusta deliciile mângâierilor și poate va avea și un orgasm provocat mintal iar lucrul acela de controlat puritatea îi va rămânea intact. Se temea de incizii dureroase. Adormi greu. Ziua de mâine va fi o zi a cunoașterii unei stări de excepție. Dacă le dorea, de ce să nu le cunoască?

*

A doua zi la ora începerii programului de gimnastică, Norma intră în sală, dar nu se amestecă printre pacientele ce-și modelau trupul pentru a deveni mai ispititoare, ci rămase retrasă pe banca de la ușă. Lionel Green îi aruncase o

64

— Este un compliment? continuă ea sondajul serenului alunecă pe care se hotărâse să calce.

— Nu ne putea să-mi permit, domnișoară Norma.

— E bine că te refugiezi în spatele politeții.

— Preferi să rămân acolo?

Era rândul Normei acum să se gândească asupra răspunsului care putea fi ambiguu sau tranșant.

— Prefer să începem lecțiile. Sunt sigură că lucrul pe aparate speciale, apăsă ea mai mult pe ultimul cuvânt, îmi vor face bine. Mă așteaptă-ți examen de admitere și trebuie să fiu într-o formă excelentă.

— Din acest cabinet, Norma, poftim, am fugit din spatele politeții, nu se poate ieși decât într-o formă excelentă.

— Iar mă ademenesci!

— Iar mă provoc!

— Retine, profesore, întâmplător te așezi la prânz la masa noastră!

— Nu pot rezista ademenirilor dulci!

Se retrase cu un zâmbet promițător. Ochii de vultur ai atletului îi devorau mișcarea aceea ingenuă ce se desprindea dintr-un complex carnal provocator de fantasme halucinogene. Va fi o feroce sexuală!

Ajunsă sus, în apartament, găsi că e

66

singură privire, asigurându-se că a venit. Găința sălbatică ciugulea pe urmele lui grunțurile-nadă aruncate seara. Își dădu silința să pară plin de grație în mișcările sale demonstrative, să atingă un penaj cât mai strălucitor.

La sfârșitul exercițiilor scurte astăzi dintr-un motiv lesne de înțeles, pacientele pleacă în grup, iar el se opri în fața Normei.

— Te-ai decis pentru lecțiile speciale, Norma?

— Da, nu-mi place să mă amestec cu mironii acesta de trupuri transpirate!

— Atunci ne vedem după masa de prânz.

— Poți veni la masa noastră! îi propuse Norma.

— Nu mânânc niciodată în altă parte, dar acum voi face o excepție. Tentația e prea mare.

— Tentația? De ce tentația?

Lui Lionel îi fu greu să găsească un răspuns imediat. Putea face o gafă care să-l priveze de plăcerea unor senzații ce și le imagina colosale cu această începătoare adorabilă, bogată după câte se informase și frumoasă.

— Pentru că mai rar nu mi se cere un serviciu atât de delicat.

— De ce delicat?

— Pentru că și solicitatoarea este delicată, găsi el, în sfârșit, un răspuns care să pună capăt suspensiilor.

65

recomandat să mai facă o baie, cu performanțe persistente. Avea de bălănit un faot și de amestec cu mireme provocatoare. Trebuia să devină o fiptură neomenască, un vis, o năluca coborâtă din altă lume, nematerială. Palmele-i fine și micute, cu degete subțiri și lungi, alunecau lejer peste sâni, peste soldurile pară mai pregătite pentru o înfruntare neobișnuită, până sub pântec, unde mirosurile din cadă modificau natura acestor locuri excreționare, dându-le un plus de seducție.

Transpusă Norma într-o stare de plăcere psihică coborâtă din subconștientul uman atunci când o față păzește timidă în grădina tuturor bucuriilor, ieși din spuma cazii, se elăti sub duș și se duse apoi să se uisce pe micuța covoraș de baie, astfel amplasată de către personalul hotelului încât să permită ochilor din spatele grătarului o privelistă integrală, ceea ce Lionel Green savura acum, cu respirația tăiată de o așteptare ce-i promitea senzații paradisiace. Norma ar fi a 23-a inocentă! Numai că asta era foarte bogată! Fiica renumitului industriaș Morgan!

Veni și vremea mesei de prânz. Cele două tinere în căutarea misterului din aventură, ocupară o masă în sectorul profesorului. După puțin timp apărură și el într-un costum mlat perfect pe încărcătura carnală cultivată cu atâta efort. Era

67

singura lui avere pe care o avea pe capul ei. Se simțea
scutecul unei voine de a capta și captiva.
Musculatura sa atrăgea tot atâtea femei sănătoase.
Cine se duceau la un ginecolog, dar bolnave! Din
câte se duceau la un asaltat, el alegea
multele admiratoare ce-l asaltau, el alegea
trufandalele, nemișcările, neînțeleptele,
mignionele. Trăc cu ZEN-ul îi reușea
intotdeauna, puselele convingându-se că nu vor
avea parte decât de o stare de excitație cu un
bărbat frumos, mai mult homo decât hetero.

— Pot lua și eu loc la masa dumneavoastră?
întrebă profesorul politicos, puțin aplecat de
spate.

— Păcerea e de partea noastră, domnule!
răspunse Norma, iar Suzane își exprimă acceptul
printr-un zâmbet cuceritor.

— Se pare că v-ați săturat de solitudinea
meselor anoste, domnule profesor! spuse Suzane.

— Decât într-o companie nedorită... răspunse
Lionel fără a termina ideea și afișând un zâmbet
de uns pe pâine dimineața la micul dejun.

— Să înțelegem că noi am fi una dorită?
replică Suzane.

— Încă nu știu, Suzane! spuse Norma.
Profesorul este invitatul meu.

— Oa, așa? Atunci mînea enigmei se află în
terenul nostru.

Profesorul o privi lung. Nici Suzane nu era

aruncat! Era mai înclinată, cu experiență
probabil. Dar nu! Mai întâi pusea cu puful în
netransformat în penă. Să parăie, să urle!

— Păcat că e numai mînea! observă Green.

— Jucătorii buni, proia ideea Norma, la
sfârșitul meciului trec linia de demarcație.

— Dacă am ajuns profesor de sport, înseamnă
că sunt bun, nu?

— Meciul va decide, domnule! îi avertiză
Suzane.

Sosi primul fel. Profesorul termină primul.
Norma doar gustă. Se păstra suplă. Tinea palmele
pe masă și-l privea pe Green, apoi pe Suzane, care
clipea încurajând-o. După cel de-al doilea fel,
Green își așază palma peste mâna Normei.
Contactul direct o înfioră și o răpăcă. Nu
reacționează printr-o reținere și nici printr-un accept.
Preferă să considere gestul lui ca neobservat și se
apucă, cu mâna dreaptă, să termine mîncarea din
farfurie. Nu privea nici la stînga, nici la dreapta,
păru-i mare, creț, îi cădea peste față, peste ochi,
iar gura, mereu plină, mesteca automat un aliment
cărui nu-i simțea gustul.

Scena părea de-a dreptul grotescă. Suzane o
urmărea atentă pe Norma și încerca să o facă
cumva să depășească momentul psihologic
confuz. Clipea des din pleoape și alina
transmițându-i fără cuvinte îndemnuri la

Ademenirea

decrispare. Dar ea rămase într-o stare de hipnoză
și când Lionel Green își coborî mâna sub masă,
pe piciorul ei, continuă să mîncească ca o alienată
mintală. Nici când se ridică de la masă, nu dădea
semne de luciditate. Aruncă Suzanei o privire
absentă și-l urmă docilă pe profesor, în tăcere,
lăsându-se purtată de mâna lui care nu-i mai
dăduse drumul din momentul când i-o cuprinsese.

Suzane știa unde o duce și alergă sus în
apartament, la postul de observație. Tânăra ei
măpina avea să cunoască bărbatul într-un fel, să
trăiască primele emoții sufocante, primele tremure
ce-i vor traversa trupul înfiorând-o, primul extaz,
pe care nu-l va mai găsi niciodată la aceeași înaltă
tensiune. Se cățăra în liniște pe șifoner și-și lipi
fruntea de geam.

Cei doi ajunseră și ei. Green o urcase pe
Norma în spatele unui aparat și-i explica modul
de lucru. Apoi el se dezbracă, rămânând doar
într-un slip. Musculatura pusă în evidență trezi în
Norma dorința de a o atinge. La primele
mîngăieri, atletul gemu lăsându-și capul pe spate,
apoi îi scoase Normei tricoul, sutienul,
mîngăindu-i părul, sânii. „Se excită, gîndea ea.
Își pregătește emisia!”

„Stă blîndă! gîndi Suzane. Era și timpul!”

Se îmbrățișară strîns și se sărutară.

Sandra Treacă

— Acesta-i al doilea aparat care te va face mai
curajoasă, îi spuse Green.

— Nu am de ce mă teme! Doar ești un
ZEN-ist!

— Sărutul este porția care dă spre locuri mai
intime... ținu el să-i precizeze în timp ce o
dezbracă complet.

— Ah, ce stare curioasă am! spuse Norma
privindu-l cum se dezbracă. Vedeam pentru prima
oară un bărbat gol lângă dînsa și chestia aceea
sculată...

Îi fu rușine și pentru ca totul să se ascundă,
preferă să-l îmbrățișeze.

„Merge bine, merge bine! murmură Suzane pe
șifonier, frecându-și sânii. Așa fetiță!”

Green înțelegea să-și prelungească plăcerea
până ce Norma va scăpa de sub controlul
educației și va cădea sub îndemnul simțurilor
incendiate și dornice de stingere. Prin vene îi
alergau asemenea îndemnuri la abandon total, dar
cineva ascuns în subconștient îi striga: Nu acum!
Altădată! Da, e foarte plăcut ce-ți face tipul pe
acolo, dar o întromisiune n-ai suporta! Cel puțin
nu acum. El trebuie să-și facă numărul său de
ZEN-ist, dar ție îți ajunge libertatea pe care ți-ai
luat-o pentru a te apropia de senzațiile
sexualității!

Se tăvăleau pe covor, rămânând deasupra când

unul, când altul. Era un spectacol fulminant a două trupuri decise parcă să se termine, să se devore și să se întrepătrundă până la contopire. Suzane era deja ajunsă la primul orgasm. Norma levita prin văzduhuri nebuloase, alunecând mereu pe lucioasele saltele musculoase devenite parcă părți, erau umeziți de emoții și efort. Deliciile jocului necunoscut până acum stărnii în ea o reacție de zbatere sălbatică. Începu să lovească cu brațele ei fragile în pieptul atletului, să-l muște de gât, de mâinile care încercau delicat să o calmeze, să se desprindă de dânsul și să alerge prin cameră ca o felină pentru a se arunca apoi peste dânsul țipând ca la loviturile marțiale și îndepărtându-i sexul tare ce o căuta besmetic, o dată cu mâna lui de fier.

— Acesta-i al treilea aparat! îi spuse el. Unic, miraculos, adorat cât va fi omul. Folosește-l și vei fi împlinită în toate. Viața ar părea acceptabilă.

— Numai ZEN, Lionel! Nu sunt încă pregătită pentru mai mult... Nu vreau acum mai departe de atât. Și așa mi-am ieșit din fire!

— Bine, Norma, fie! Să trecem atunci la ultimul exercițiu!

Îl știa. Îl văzuse. Legatul mâinilor la scară. Prada se afla în puterea sa și totuși nu o folosea decât pentru pornirea emisiei și întoarcerea ei în sine.

neștiutoare? N-ai pic de delicatețe! Vei plăti pentru asta, să știi! ZEN, hai? Ipocritule!

O ridică pe Norma și o duse în baie. Își revenise din leșin, dar avea o stare de absență totală. O spălă, o uscă și o îmbracă. Când se întoarse în cabinetul special, Green dispăruse.

Restul vacanței se transformă într-o nevroză de dezamăgire. Suzane renunță la cuceririle ei, pentru a se îngriji îndeaproape de Norma, care nu se mai ridică din pat trei zile. Până la urmă, aventurile erotice fiind excluse din programul lor, aventuri ce fac deliciul oricărei vacanțe, își scurtară sejurul la zece zile și se întoarseră la castel, pe malul Atlanticului. Norma încercă să se concentreze asupra materiilor de examen, dar nu reuși. Îi mărturisii domnului Morgan starea de epuizare în care se afla și renunță la studenție, cel puțin deocamdată. Pentru fiica unui milionar nu conta pierderea unui an de studii. Ce-l îngrijora pe Morgan era starea ei labilă, simptomele psihice ce se agravau. Numai că acolo, în stațiune se întâmplase ceva și el nu știa.

— Draga mea, starea ta mi se pare anormală. O să mergem din nou la Richard Colley să-l consultăm, să ne dea niște energizante, ceva.

— Cum vrei tu, taticule! răspunse absentă Norma. Ea știa foarte bine ce i se întâmplase, dar

— Iar acesta este al patrulea aparat, Norma, fără de care al treilea devine lipsit de scop! îi spune el după ce-i legă mâinile și își apropie corpul de al ei, lipindu-se de ea.

Norma aștepta calmă să o masturbeze la suprafață, să-i producă un orgasm și să se retragă apoi în abstinența lui ZEN-istă. Gemea ușor sub acțiunea lui moderată, viclenă și deodată simți o usturătură groaznică, un par enorm înfigându-se în pântec, care o sălta un sfert de metru de la covor, lăsând-o suspendată. Urletul ei disperat veni o clipă mai târziu după ce realizase ce s-a întâmplat, dar atletul se transformase acum într-un monstru care o ridica cu o lovitură dușmănoasă pătrunsă până în stomac, pentru a ieși și a intra din nou în lacul de sânge ce se revărsa peste coapsele albe ale Normei.

Se opri numai după ce observă că o dezvirginase. Atunci își dădu seama, o dezlegă repede și o întinse pe o saltea. Apoi își aruncă privirile spre fărâșuica de unde știa că este privit și strigă:

— Vino și o ia de aici!

Speriată, Suzane sări de pe șifoner și alergă acolo.

— Ce-ai făcut, domnule? Ai băgat-o în sperietii! Așa se face dragoste cu o fată

lucrul acela rămânea secretul ei. O instruisă și pe Suzane.

— Te-ai mai văzut cu George Brent? se interesă domnul Morgan, doar pentru a sonda interesul fetei.

— Nu, nu vreau să-l văd, taticule!

— Dar erai prieteni, după câte știu!

— Nu-mi trebuie nici un fel de prieten!

Morgan renunță la investigații. Avea să o facă doctorul mult mai științific. Se programă peste câteva zile.

De data aceasta Richard Colley purta cu Norma un dialog mai îndelungat.

— Spune-mi, domnișoară Norma, odihna vă înlătură oboseala?

— Nu! răspunse ea și nu mințea.

— Ai dureri de cap?

— Da.

— Te scoli dimineața obosită?

— Da.

— Tristă?

— Da.

— Ți este frică de bărbați?

— Da.

— Ți s-a întâmplat să leșini?

— Nu mi-a spus nimic că aș fi făcut-o!

— Te-ai îndrăgostit vreodată?

— Cred că da...

- Îți plac filmele de dragoste?
- Îmi fac rău!
- Ai dori un act sexual?
- Nu! Niciodată! spuse ea fermă.
- Ai vise erotice?
- Culmea că da!
- Te simți singură?
- Dimpotrivă, singurătatea mă apără.
- Te temi de cineva anume?
- Nu de cineva, ci de toți oamenii.
- Ți-a făcut cineva vreun rău?
- Nu! minți ea.
- Ai impresia că cei din jur îți doresc răul?
- Nu am impresia! Sunt sigură.
- Te infurii ușor?
- Sunt tot timpul furioasă.
- O supărare îți trece repede?
- Nu-mi trece niciodată!
- Îți este frică de sânge?
- Dacă-l văd, leșin.
- De ce crezi că ai nevoie acum?
- Nu știu, de nimic.
- Ai un prieten?
- Am avut.
- Și? Ce s-a întâmplat?
- Nu vreau pe nimeni.
- Ai o stare de neliniște?
- În permanență.

- Ai spus vreodată o minciună?
- Dacă este nevoie...
- Te temi să nu înnebunești?
- Cred că deja sunt...
- Nu! Nu ești. Este un sentiment fals. Îți este frică de intinerie?
- Da.
- Te consideri o persoană nervoasă?
- Nu mă vedeți?
- Ziua, ai stări de visare?
- Ce să fac altceva mai bun?
- Te uiți sub pat înainte de a te culca?
- Controlez totul, deși sunt bine pazată.
- Te deranjează paza permanentă?
- M-a deranjat! Acum nu.
- Te simți fără nici un rost în viață?
- Aș vrea totuși să fac ceva.
- Te-ai gândit vreodată să omori pe cineva?
- Da.

Doctorul o privi lung, dar nu surprins. Nici nu trebuia să arate decât așa, ca un mișmat care pune întrebări și înregistrează răspunsuri.

- Te simți plictisită?
- De moarte!
- Spargi vase, furturi, pahare?
- Când mă înfur.
- O faci des?
- Din ce în ce mai des. Mă relaxează.

— După o situație umilitoare te simți mult timp necăjită?

- Nu-mi trece niciodată, domnule doctor.
- Mai ești virgină?
- Are vreo importanță în acest interogatoriu stupid?
- Ești răzbunătoare?
- Dușmanii să se ferească!
- Ce simți când un film te excită sexual?
- Aș face-o și eu, dar nu în realitate.
- Se poate și altfel?
- Săriți peste întrebarea aceasta!
- Dacă nu ai fi cine ești, ce ai dori să fi fost?
- Călău!
- În stările de nervi te lovești cu pumnul în cap?

- Cine mai știe?
- Ce-ți lipsește ca să fii fericită acum?
- Motivul pentru care tata m-a adus aici.
- Frumos răspuns! Rămâne doar ca eu să ghicesc acest motiv!
- Profesie ingrată, nu?
- Totuși, nu eu sunt bolnavul!
- Nici eu!
- Cum ai vrea să fie soțul tău?
- M-am decis să nu fie deloc...
- Îți place să te îmbraci elegant?
- La ce bun?

— Îți ascunzi părerile, sau le spui întotdeauna pe față?

— Ghiciți!

Doctorul zâmbi binevoitor. Pacienta lui avea încă un spirit ascuțit, logic. Avea șanse să-și revină. O invită în salonul de așteptare și-l chemă pe domnul Morgan la o discuție între patru ochi.

— Ei, doctore?

— Domnule Morgan, este vorba de o neurologie cu origini încă necunoscute.

— Mai clar, doctore!

— Adică o scădere a tonusului sistemului nervos.

— Apărut din senin? Familia noastră a fost o spită sănătoasă.

— Nu e vorba de o moștenire genetică. Fica dumneavoastră suferă de o psihoză de dezgust, cu reacții depresive și anxioase.

— De unde și până unde?

— Asemenea stări apar după o violență, o brutalitate, ceva asemănător cu un act de agresiune, precum și după o emoție acută, după care apar stările de groază, de teamă și spaimă. Deja două semne de impulsivitate, de o explozivitate dirijată împotriva altora. Ar fi în stare și de o crimă.

— De ce toate acestea?

— Se pare că și-a pierdut o sursă decisivă de

bucurie și plăcere și a deveni frigida. Mai dificil este că-și dorește un act sexual, noaptea are vise erotice însoțite de regasme, dar în același timp, domnul Morgan, respinge categoric ideea de a face dragoste, ca ceva de temut, ca ceva dureros. Ori o asemenea traumă, frecvență la tinerele fete care au avut o derulată, accentuează starea nevrotică și se termină cu o atitudine ostilă sexuală masculin, cu vaginism, onanism și lesbianism. Nimic îi trebuie acum un regim de viață din care să-i înlăturească ideea că este puternică, invincibilă, un regim spartan dar aventuros, care să-i ștergă din minte eventualul eșec și să nu-i dea răgaz de meditație. Un asemenea mod de viață i-ar șterge presupusa traumă bimăii de viață.

— Poate ai dreptate, doctore! Aș fi vrut să o pregătesc la o facultate de management, să o pregătesc ca singura managerie, dar va avea destul de lucru ca să-și plătească un manager. Am să vorbesc cu fratele meu, generalul și am s-o fac cadet în forțele armate. O viață mai dură și mai ocupată ca acolo mai că se poate!

— E o idee îndrăzneală, domnul Morgan. Aș fi dorinț să scriu o comunicare științifică urmărind în timp evoluția psihosomatică a domnișoarei Norma.

— Înțeleg că accepți ideea mea?

80

— O adun pentru îndrăzneala ei! Pentru părinți și-ar trimite copii în concursul disciplinei militare.

— O fac pentru sănătatea ei, doctore.

— Vă adun!

— Cu tine, doctore!

Partea a II-a

Speranțe spulberate

Suzane Asante, cântăreața Normei, căsătorită în dirigența domnului Morgan pentru că refuzase să furnizeze și cel mai mic amănunt în legătură cu ce întâmplase acolo, în statule, de o adusese pe frica lui într-o stare mai proastă decât era la plecare. Suzane, ca mentorul meu în viață, ca femeie, ca sfătuitoare, se ampara uneori că nu o oprișe pe Norma să cadă în cursa ce i se întindea de ticălosul acela de Gene. A măturat ceva însemna să se condamnă singură. De aceea rememora cu eroism interogatoriul la care fusese supusă și tica.

Discreția ei mi-a fost prea mult, pentru că odată cu plecarea Normei în școala militară de pregătire a trupelor speciale de comandă, serviciul ce-l prestase până atunci rămăsese fără

81

Ademenirea

obiect și cu o nemulțumire ascunsă, domnul Morgan îi comunica disponibilitatea. Primi un Morgan îi comunica disponibilitatea, chiar și preaviz frumusețea totuși, mărinimos, chiar și recomandarea să-și caute aliceva de lucru în altă parte.

Astfel se încheia dramatic șederea ei la castel din copilărie și până la vârsta de douăzeci și patru de ani, când, dacă nu ar fi trebuit să stea în anticamera Normei, ar fi putut să fie măritată. Într-adevăr, Jimmy, prietenul ei era un tip aventuros, dur, slegmatic, greu de slăpănit, dar ea s-ar fi străduit să-l îndrepte spre altar, atunci când putea. Acum, după șase ani de amor liber de orice prejudecată, Jimmy nu mai găsea la ea nici o noutate capabilă să-l ametească până acolo încât să-și piardă libertatea. Timpul dragostei oarbe trecuse și se instalase timpul rațiunii, timpul calculelor meschine, materiale, timpul goanei după bani, cu o atracție infinit mai mare decât corpul ei cunoscut milimetru cu milimetru.

— Și acum ce fac, Jimmy? îl întreabă ea îngrijorată.

— Am strâns ceva bani, Suzane, dar mi-ar mai trebui douăzeci de mii de dolari să cumpăr un vapor comercial. Transportul de mărfuri mi-ar aduce un venit suficient pentru noi doi. Altfel am reuși două sărăcii. Nu este o afacere cu cap!

82

— Să înțeleg că te retragi și mă lași să mă descurc singură?

— Nu te las, ci dimpotrivă te sfătuiesc să faci rost de banii aceia!

— Jimmy, dar eu nu sunt feta lui Morgan.

— Nu, timpu' da ești feta lui...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eva era plină de mari și i-a trimis mai departe.

— Jimmy, fii mai explicit!

— De obicei, fetele fac bani cu rarii apă! Ai putea deveni bogată și m-ai ajuta să cumpăr vaporușul.

— Imi cer să mă prostituez?

— Vai, ce cuvânt urât! Cred că a fost inventat de femeile invidioase care nu-și găsesc un bărbat sau îl găsesc, dar nu-l pot reține prea mult timp.

— Vrei să mă vinzi, ca pe o măcă?

— Suzane, să fim practici! Scopul meu mijloacele! Machiaveli a spus-o încă, nu? De ce să sacralizăm sexual? Când, de fapt, nu este decât un instrument de reproducere!

— Ești cinic, Jimmy! Ești gol pe dinăuntru, nu m-ai iubit niciodată!

— Ba da, scumpo, te-am iubit, dar acest sentiment gratuit nu ține de foame. Este etern. Sărăcia îl ucide după primele încercări. Nu trebuie să-l consolidăm în material. Doar nu-ți cer

83

să faci lucrul acesta toată încrețea. Cred că o lună de zile ar fi suficient pentru rotunjirea sumei ce ne trebuie!

— Ești nebun!

— O lună și după aceea, gândește-te! Te iau cu mine pe vapor. Vom călători prin toate porturile Americii. Vom coborî prin localuri de lux, ne vom distra, ne vom trăi viața.

— Nu te cred! Lipsa ta de gelozie mă face să cred că vei doar să mă folosești ca pe un instrument de câștigat dolari.

— Dar odată câștigați, Suzane, vom fi împreună. Am un prieten care se ocupă cu așa ceva. Poate să te plaseze într-un local de elită, unde nu vin decât grangurii.

— Jimmy, acolo sunt atâtea pericole!

— Nici o grijă! Totul e curat și în deplină siguranță. Nu trebuie decât să faci abstracție de tine o lună de zile. Gândește-te! Stăpâni pe vaporul nostru! Doamne, ce viață!

— Jimmy! Nu am decât două alternative. Or te trimiți dracului chiar acum și mă duc undeva la spălat vase, ori accept oferta ta, îmi asum acest mare risc și mă încălzesc cu speranța că te vei ține de cuvânt.

— Suzane, când vei face plajă pe puntea vaporului, nimeni n-o să te întrebe cum ai ajuns stăpâna lui, ci te vor categorisi ca pe o femeie

care a știut cum să convingă și te va învidia. Cu frumusețea ta, he, he! Chiar mă tem să nu te ademenească vreun milionar și să nu lasi cu buzele umflate!

— Ești un prost, Jimmy! Eu te iubesc. Tu nu mă iubești de vreme ce mă îndemni la.

— O lună de zile, Suzane! Va fi ca un vis uitat, dar va trece. El va fi înlocuit cu un vis frumos: vaporul!

Casa doamnei Dennis Sorrener aparținea unui om bogat, avea un parter fastuos și etaj. O scară monumentală urca acolo unde noua stăpână făcuse adaptările cerute de funcționalitatea noii întrebuințări, adică un număr de douăzeci și patru de camere, cu intrări separate ce dădeau într-un culoar comun. Fiecare dintre ele fusese dotată cu un minimum de confort, cerut de o atmosferă intimă, unde clientul trebuia să aibă senzația că se află într-un local de lux și că merită într-adevăr să plătească prețul piperat de la intrare.

Cât privește saloul de la intrare, era un adevărat serai. Un covor cu motive arabe acoperea suprafața lui imensă. Pereții erau împodobiți cu tablouri originale în care predomină, evident, nudul în ipostaze stimulatoare pentru domni ce stăteau tolași în

Adeverință

fotoliile așezate pe lângă vase cu plante exotice. Când a fost adusă aici de impresarul ei, un tip de 30 de ani, bine făcut, sigur pe mișcările sale ce trădau îndelungate exerciții de atac și apărare, fu impresionată de ținuta decentă a doamnelor ce călătoreau din priviri ispitele carnale care se plimbau pe acolo tocmai pentru a-și arăta grațiile în atmosfera liniștită în care plutea o sugestie lascivă. Patroana era o femeie de patruzeci și cinci de ani, cu o carnație albă bine conservată și pusă în evidență exact atât cât trebuie să stârnească interesul asupra restului încă nedestăinuit. În acest salon avea locul ei pe o platformă mobilată ca o casierie, unde încasa taxa cuvenită de la clienți, iar după satisfacerea lor înmâna fetelor jetoanele care confirmau activitatea fiecăreia.

O privi pe Suzane cu interes, coborî de pe piedestalul ei de unde impunea întregului program autoritate, ordine, o servire ireproșabilă, o ținută de casă serioasă, unde și lucrurile considerate neserioase să păstreze un aer de nevinovăție, de mondenitate, de discreție, în limitele bunei cuvințe. Sus, în separeuri, clienții n-aveau decât să dea peste cap! Aici însă trebuia să domnească o ambianță propice visării și satisfacției spirituale că din buchetul acela de fete fiecare a ales-o pe cea mai incendiatoare.

Sandra Brown

— Cum te numești, fetișo? se interesează doamna Dennis, cuprinzând-o pe Suzane pe după umeri și conducând-o spre ieșirea din salon.

— Suzane, doamnă.

— Oh, frumos nume! Pe câte zile vrei să închei contractul?

— Pe treizeci de zile, doamnă Dennis!

— Foarte bine, fetișo. Condițiile mele le știi?

— Nu, doamnă.

— Vei primi 60% din încasările tale personale. Pentru fiecare client servit cu îți dau un jeton. Dimineața facem calculele. Acum vino să faci o baie.

O duse într-o săliță amenajată cu bazin, Suzane se dezbracă și doamna Dennis îi cântărea calitățile.

— Mda, arăți bine. Vei avea succes.

Se apropiă de ea și-i mângâie obraji, apoi degetele-i coborâră pe albeașă colinară a șimilor rotunzi și plini. Suzane o suporta înfiorată. Partea aceasta a corpului ei era extrem de sensibilă.

— Să procedezi astfel, micuțo, cu clienții: le controlezi instrumentul cu atenție. Verifici să nu aibă pete, scurgeri suspecte. Te pot îmbolnăvi. Abia după aceasta îl lași să se distreze și te porți astfel ca să-l termini repede, să nu te obosească. Mai ai mulți de bucurat până dimineață! Acum vino să-ți arăt camera ta.

Camera Suzanei se afla tocmai la capătul coridorului. Îi plăcu intimitatea ei catifelată. Aici avea să cunoască mirajul sexualității, nuanțele proprii fiecărui partener. Ei, da, se va și amuza! Dacă abdicase de la convenționalism și acceptase propunerea lui Jimmy, o propunere strict materialistă, cel puțin să se răzbune și ea prin satisfacții fără margini. Ideea chiar îi strecură în suflet un fel de nerăbdare a începutului.

— Ei, gata, Suzane, ți-ai văzut apartamentul. Acum să mergem în salon. Rămâi numai în desuuri. Ai ceva potrivit?

— Nu cred, doamnă.

— Așteaptă! Am să-ți dau ceva de la mine.

Doamna Dennis se întoarse după câteva minute cu un sutien-fantezi, o spună de mare, care făcu pe loc din bogăția carnală a sânilor ei un punct de mare atracție, irezistibil, ce îndemna la mângâieri, strângeri și absorbții bucale până la uciderea misterului ce emana din ei, ca mirosul unei flori care te îndeamnă să-ți ascunzi nările în petalele fine și desăvârșite ca o minune.

Negrul bikinilor, dantelăria lor, sistemul de prindere a ciorapului, totul împărțea acest trup al Suzanei în porțiuni albe-rozii ce se cereau neapărat eliberate de mătăsurile ce-i strică echilibrul său natural, frumusețea corpului fiind ea însăși o desăvârșire care nu avea nevoie de

pe buze, să-l aprindă cu pasiune, până ce Suzane se desfăcu toată primindu-l înăuntrul. Fu ca un trăsnet ce-ți paralizază orice gând.

Era prima ei întâlnire cu un alt bărbat decât porcul de Jimmy și descoperirea că lumea trăirilor hormonale are mai multe porți de intrare decât își imaginase ea. Dacă lumea era imperfectă, sexul știa exact cu ce poate face omul fericit. El nu gândea. El simțea. Atât. Simțea că vrea să fie înnebunit, stors de tensiuni anценstrale, ademenit.

— Cum a fost prima dată, Suzane? se interesă profesional doamna Dennis, care urcase la ea îndată după ce clientul ieși.

— Minunat, doamnă Dennis, minunat!

— Ce-ai făcut, nenorocito? îi spuse ea aspru.

— Nu m-am putut abține, doamnă Dennis. Era prea bine!

— Și până dimineată ce-ai să faci? Va trebui să simulezi orgasm după orgasm. Nu-i cunoști pe bărbați cât sunt de orgolioși. Cei mai mulți doresc ca partenera să se zguduie de plăcere. Lucrul acesta le sporește competența în propriile lor imaginații de cocoși teribili.

— Dacă mi-a plăcut, doamnă Dennis!

— Puicuță începătoare, îți închipui că toți clienții vor arăta ca ăsta? Trebuie să te ții tare, să strângi din dinți, să te gândești la ceva trist. Altfel îți vei juca prost rolul!

corectori, de imitatori artificiali. Bărbații se lătau înăsa să aibă ce dezbrăca, se lătau dându-le senzația de eucenire cu furie și forțându-le arma principală de atac. Erau teripuri femeiești pe care patroana le cumpăra foarte bine, ele făceau posibilă înflăcărea multor bărbați veniți acolo nu prea convingși că vor lăsa femei moarte de plăcere pe câmpul de bătălie.

În salonul de primire a suspecților se aflau vreo zece bărbați de toate vârstele care consumau alcool, fumau și cântăreau încă lămecele fetelor, unele goale, care li se așezau în brațe pentru o clipă sau le arătau fără pic de pudorare sexual la diferite ipostaze, servit deosebit de artistic, în mișcări grațioase de balerine. Nu apucă să coboare bine cu doamna Dennis, care se opri pe tronul ei de supraveghere, că un bărbat de 27 de ani se ridică de la o măsută și se îndreptă spre ea. Era înalt, saten, cu fața plină de dorințe. Ochii ardeau posticioși. Suzanei îi plăcu partenerul, care trecu pe la casă, achită 200 de dolari, o luă de mijloc și ea îl conduse sus, pe scara ce ducea spre Paradis.

El îi dădu jos ornamentele din mătăsă și pe patul alb, după ce-i sărută întregul trup, se pierdură într-o îmbăcășare pătimașă. Sexele se pipăiau, se căutau, al ei se făcea înțeles, al lui încerca să-l prindă într-un joc șăgalnic, să-l sărui

— Am înțeles, doamnă Dennis. Nu se va mai repeta.

Coborâră din nou în salonul-tărg unde se alegeau partenerile. De data aceasta o luă un bătrân chelbos cu un neg respectabil pe nas. Suzane depunea mari eforturi să-și înfrângă via.

Salturile peste pat îi ajutară și-o prinse pe Suzane de un picior. Aceasta căzu înfrântă și dinozaurul acela se aruncă pe ea pompând cinci minute cu o furie sălbatică, grohând ca un mistreț.

— Țipă, putoare, țipă! îi cerna el, respirând șuierat.

Ceea ce Suzane chiar simțea nevoia să facă, dar nu de plăcere, ci de scârbă.

La un moment dat simți că se lasă greu pe ea. Abia ieși de sub el și fugi îngrozită pe culoar strigând-o pe doamna Dennis. Aceasta sosi cu garda casei. Îl rostogoliră pe o targă și-l scoaseră afară până la sosirea unei salvări.

— Draga mea Suzane, îi spuse patroana apropiindu-se de ea părintește. Aici, în această casă de plăceri, nu noi suntem cele care ne distrăm!

— A murit intrat în mine, doamnă Dennis! spuse fata suspinând speriată.

— La vârsta lui ar fi trebuit să se abțină, dar

putini sunt cei care inteleg aceasta interdictie, veniti sa pedespa, si mai putini care o accepta!

— Sunt speriată!

— Lasă, vino jos să te recomand eu unui avocat celebru. N-are decât 50 de ani. Bărbat fin, cu maniere alese. Va fi o plăcere să-i procuri plăcere. Vezi că asta îți lasă și fie ceva peste taxa achitată la casă.

Așa a fost. I-a lăsat 100 de dolari și i-a spus:

— Un corp ca al tău merită ceva mai bun! O faci de mult?

— Din seara aceasta, domnule, și ești al treilea!

Suzane își improspătă fardul, își refăcu toaleta și coborî din nou în bursa plăcerilor. Vaporul lui Jimmy plutea pe aici, pe undeva. Vaporul ei încă rezista.

— Pe aceea o vreau! spuse un bărbat la vreo 55 de ani, înfrânt elegant, cu părul grizonat, cu ochi mari, nici buni, nici răi, mai curând pierduți într-o lume paralelă.

— Aa, pe Suzane, spuse doamna Dennis. Știi să alegi, domnule consilier. De fiecare dată alta! Suzane e nouă. Abia a venit în seara aceasta. Aveți grijă să nu o speriați prea tare!

— Lasă pe mine, doamnă Dennis! Cum ajung sus îmi trimiți o cafea tare, ca de obicei...

mai face dorită și aleasă altă dată, abia mai simula niște gemete amefite de plăcere pentru deliciul spectatorului psihopat.

— Urlă mai tare, nemernico! țipă consilierul cu ochii ieșiți din orbite și nemulțumit de pasivitatea Suzanei se apropie fulgerător de ea și îi puse țigara aprinsă pe o fesă, răsucindu-o.

Suzane sări din poziția animatoare de bărbați cu deviații erotice, răsturnă vlăjganul și țipă.

— Fundul meu nu-i scrumieră, domnule! Afară de aici! Se refugie pe partea cealaltă a patului strigând disperată: Doamnă Dennis! Doamnă Dennis!

Consilierul, și mai turbat, alerga să o prindă. Suzane continua să țipe și să calce patul în picioare tot sărind când într-o parte, când în alta. Și atunci intră pe ușă Tay Garson, prietenul lui Jimmy, care o adusese în această casă selectă și care, după cum putu să-și dea seama Suzane, stătea în umbră gata să intervină la nevoie și să o apere. În aceeași clipă intră și doamna Dennis.

— Ce se întâmplă aici?

— E violent, doamnă Dennis, și masochist. M-a fript cu țigara! Uitați-vă aici!

— Oh, calm, calm, domnilor, vă rog! Domnule consilier, îmi cer scuze, ce se petrece aici?

— Un mic incident, patroană. Curviștina are pielea sensibilă. Dă-mi pe altcineva!

— Bine, domnule consilier, ca de obicei.

Tipul achită taxa. Dennis o cheamă pe Suzane, pierdută printre fețele goale ca bucatari și convingă clienții și o predă consilierului. Uscat, Suzane se dezbracă în firmă exaltant de simpatic, voit exacerbat, și se lungește pe pat într-o poziție de așteptare. Consilierul sezoar pe un scaun nu lăsa de înțeles că are de gând să se dezbrace. O privea doar ca un câine turbat, plimbându-și o țigară aprinsă dintr-un colț al gurii în celălalt. Apoi se ridică în picioare și strigă ca un nebun.

— Am zis să mi se trimită o cafea tare! Unde-i cafeaua?

În momentul acela, pe ușă năvăli un vlăjgan gol, cu sexul pe orizontală, care se aruncă pe Suzane. O întoarse pe spate, o puse în genunchi și o pătrunse sălbatic pe la spate.

— Așa! Așa! striga consilierul începând să se agite în jurul cuplului, să țopăie și să facă spume la gură.

— De ce faci, curvișto? Urlă! Urlă! Nu vezi cum te rupe-n două?

Suzane privea în spate să vadă ce i se întâmplă, dar nu simțea plăcerea din prima partidă, când avusese două organe aproape simultan. Acum suporta docilă tot atacul acestui furibund, în parte autentic, în parte regizat și toropit de efortul anterior, în care încercase să se

— Curviștina? sări Suzane. Dumnezeu știu pentru ce sunt eu aici?

— Ca să faci ce-ți cere clientul.

— Nu, domnule, eu...

— Suzane! interveni Tay. Resemnează-te! Domnule! se adresă el apoi consilierului. Cere-ți scuze!

— Eu? Scuze? Eu am plătit pentru asta și tu trăiești din ce plătesc eu. E clar?

— Doamnă Dennis, domnul consilier vrea să plece. Să-l conduc până în stradă?

— Nu, Tay! Îl voi conduce eu personal. Suzane! Coborî după cinci minute!

— Da, doamnă Dennis!

Până dimineată, Suzane avea deja o avere de 25 de jetoane.

— Bravo, fetițo! Ai bătut recordul nopții. Ai deja 300 de dolari! Dacă o ții așa, cumperi vaporul și-ți mai rămân și ceva dolari.

Să o țină așa? Cât va mai rezista să o țină așa? Ea avea avantajul de a arăta mai bine decât celelalte, fapt ce îi sporea numărul clienților până la limita necesară servirii. 20-30 minute pentru fiecare, și dezavantajul suprasolicării. Era o piesă dintr-un carusel. Jimmy, Jimmy, în ce m-ai băgat? striga ea sub presingul vreunui nebun venit acolo parcă să se răzbune, nu să facă dragoste. Corpul îi aluneca moale pe albul cearșafului.

înainte și înapoi, fără odihnă, fără putința de a se relaxa o clipă, tot timpul fiind într-o încordare musculară epuizantă. Dar la sfârșitul fiecărei prestații arunca în cutiuța din sertarul toaletei încă un jeton, încă o bucată de vapor. Gândul acesta o remonta și o făcea aptă pentru încă un jeton.

Nu avea parte de odihnă nici măcar atunci când urca cu vreun nebun care nu-i dorea trupul, ci doar imaginea lui într-o convulsie sexuală. Într-o seară primi un domn de 45 de ani, care se lungi pe pat, pe ea lăsând-o cocoțată pe un scaun.

— Ei, acum țipă, fetițo! Geme! Urlă ca la un viol! Te-a violat vreodată cineva?

— Nu, domnule! Dar am văzut cum e...

— Ei, atunci țipă! Așa, așa, tu nu vrei, tu te opui, îți ții fusta cu mâinile. El rupe totul de pe tine și tu ții, și țipi! Așa, mai tare! Zbate-te! Urlă după ajutor! Apoi nu mai ai încotro. Tipul te lovește, te umple de sânge. Tu ții și plângi și implori să te lase. Dă-mi pantoful tău! Ba nu! Dă-mi sutienul! Așa! Ah, ți-am luat sutienul! Tu rămâi goală! Tremuri toată! Tremură, nu auzi? Acum te răstoarnă și tu gemi ca înjunghiată!

Suzane executa tot ce-i cerea nebunul, care se zvârcolea pe pat cu sutienul în gură. Se ridica de pe scaun, cădea la loc, țipa, urla, gemea, înjura porcos, iar clientul se dădea de ceasul morții, gata

măinile. O ruină! O dărâmată venită aici să se drogheze cu fantasmă. O privea flămând, cerșindu-i parcă mila și îndurare. Nici nu-și dădu seama când o înhătase de mijloc cu laba lui jengoasă, mare cât o lopată, când o lipi de grilajul rece și-i strecură între picioare un meșteșu cîrnos. Țipă tare, ca și cum ar fi încolăcit-o o reptilă, țipă și încercă să scape din tentaculele caracatiței.

Din mulțimea aceea mizerabilă, interlopă, libidinoasă, se desprinseseră fulgerător Tay, ca o panteră, sări în spatele nămilei păroase și o doborî cu o lovitură la carotidă.

— Suzane, copila mea! Încearcă doamna Dennis să o liniștească. De ce te apropii de cușca animalelor sălbatice?

— Nu știu cum s-a întâmplat, dar știu că m-am săturat!

— Mai ai trei zile și-ți expiră contractul. Rabdă-le și pe acestea! Pe vapor mai ai nevoie de atâtea lucruri! Gata! Reprezentația s-a terminat! strigă patroana către public. Evacuați sala! Hai, afară pomanagiilor!

Mulțimea aceea pestriță și pestilențială mai privi o dată panoul de deasupra casei de jetoane cu indemnul Lao-Tse-ist: **POTOLINDU-ȚI PATIMILE - ÎȚI SPOREȘTI PUTEREA!** scris cu

să rupă patul, până ce se năpusti subit într-o horcăială de final.

Nu o atinsese cu un deget, dar teatrul jucat o obosise mai tare decât dacă s-ar fi culcat cu un bărbat normal.

— Măine seară avem vizionare, fetelor! le anunță într-o zi doamna Dennis.

— Ce înseamnă vizionare?

— Ei, un fel de paradă în pielea goală. Un spectacol aproape de binefacere. Intrarea-i benevolă, vine cine vrea și se uită. Ce vede nu-i va ieși însă ușor din cap și într-o zi va veni la noi. O femeie goală, fetițo, e tot ce visează și-și dorește un bărbat!

Salonul fu amenajat special. Un grilaj solid de fier îl împărțea în două. Într-o parte aveau să fie ele, grațioasele, ispititoare, iar pe partea cealaltă golănișea fără bani, bețivarii, psihopatii, amatorii de senzații sexuale, impotenții veniți în speranța unei revigorări, polițiștii pentru ordine.

La ora anunțată într-o anumită presă obscură, partea publică a salonului era plină ochi. Era un moment excepțional de studiere a unor fizionomii transfigurate de șocul goliciunii femeiești.

Suzane se apropie de grilaj pentru a privi mai bine un bărbos fioros, un munte de om într-un pardesiu jigărit, cu o pălărie pleoștită, cu ochi de jăratec și cu un tremens de alcoolic, ce-i scutura

litere de aur pe un fond albastru și se topi în întunericul străzii.

Marea plăcere, marea ispită a sexului se transformase la Suzane într-o obligație profesională și satisfacerea femeii păhice a suferit ei de clienți nu-i procura o senzație deosebită. Ajunsesse la suprasaturație, misterul atingerilor erotogene se transformase într-un fel de gresare a unui mecanism cu mișcare rectilinie ce producea jetoane. Gata! Ajunge! Nu mai suporta priveliștea asta absurdă, ispititoare la început, dezagreabilă la sfârșit. Și când te gândești că din acest smârc puturos iese lumea! Așa gândea Suzane în ultima zi a expirării contractului, când se trezi pe la orele 14. Coborî la doamna Dennis să-i spună că nu mai vrea să rămână, nu mai poate, și să-i facă socotelile bănești.

— Îmi pare rău că pleci, Suzane! Îi spuse cu sinceritate patroana. Ai avut un succes răsunător. Ți-ai făcut un capital de 30.000 de dolari! Ești aproape bogată. Poți investi într-o mică afacere dacă te asociezi cu un manager priceput.

— Afacerea mea, adică afacerea noastră, este vaporul, doamnă Dennis.

— Oh, da, vaporul! Și dacă se scufundă?

— Cum să se scufunde?

— Așa cum se scufundă vapoarele! O furună,

o ceartă... Aseculă, Suzane, dacă ți se întâmplă
ceva, vii la mine! ... Derrin! M-am săturat

— Ce faci, Suzane? Impachetezi? O femeie ca tine, care poate cuceri Londra, Parisul, Roma, da cu piciorul frumuseții ce i-a dat-o natura și fuge pe un vapor! Dar faci cea mai mare prostie, Suzane!

chiar și de tandrețe, de înțelegere, poate de dragoste.

— M-ai convins, Tay, m-ai convins. Du-mă la tine!

Tay locuia singur într-o garsonieră închiriată de la o văduvă. Tay era un bărbat de 35 de ani, bine făcut, cu studii neterminate, e drept întrerupsese colegiul din lipsă de mijloace financiare și prestase o suită întreagă de munci, până ce fusese introdus în rețeaua comerțului cu carne vie de către un prieten. Prin înținuta lui puțin aristocratică, puțin intelectuală și mai mult sportivă găsea ușor mijloacele adecvate pentru a-și organiza o rețea de fete, ce așteptau de la el doar un telefon pentru a se duce la adresa indicată. Nu le lua decât 20%, dar reușise să câștige binișor, să trăiască pe picior mare prin localurile și cluburile de lux, unde se făcuse cunoscut ca deținător de plăceri proaspete care se livrau imediat, la comandă. Își crease legături cu alți profesioniști din Europa; făcea schimb de „marfă” cu ei, pentru ca arsenalul lui să aibă în permanență noutăți.

După o noapte petrecută casnic cu Suzane, fără grabă, fără acrobații, doar cu tertipuri subtile pentru prelungirea stării pentru care se aruncă toți banii, Tay sună la Paris și-și anunță sosirea cu o păsărică unică în felul ei, care atinsese aici

Reîncepea programul îmbogățirii prin mijloace proprii. Seducția exista încă de la facere, trebuia doar valorificată.

— Mda, ești după cum mi s-a spus! constată madame Olimpia după ce o văzu dezbrăcată în baie. Ai camea tare, sânii obraznici, burta suptă, fesele ridicate, coapsele plinuțe, păsărica buzată și frumos împăturită.

Madame Olimpia o săpău fără grabă cu urechile mare, înconjurându-i sânii treziți din repaos.

— Oh, madame Olimpia, sunt toată un furnicar! și-i atinsese și ea unul din sânii ei olimpici, ca un clopot de mânăstire.

— Să fi început ritualul unei dragoste inventate de francezi? La urma urmei, poate este jocul cel mai curat, complet inofensiv. N-a rămas nimeni gravidă după asta. Ieșiră din cadă și intrară în 69. Niciodată un falus nerăbdător nu va egala răbdarea, suplețea și autohidratarea unei limbi antrenate.

— Ah, Suzane, mă întreci! Știu eu cui să te recomand. Cu tehnica și trupul tău poți cuceri Parisul femeilor sihastră... Văd că a progresat în materie și America! Dar mâine va trebui să-i rezisti baronului!

— Dar cum este, madame Olimpia?

recorduri de 25 de jetoane pe noapte. O adevărată ispită ce este în stare să corupă la poi jumătate din populația bărbătească a globului, cealaltă fiind impotentă sau puerilă.

Îi aștepta la Orly omul de legătură. Purta o șapcă galbenă și nu prea știa engleza, așa cum Suzane și Tay erau străini de limba franceză. Tăcură tot drumul. Pierre, omul cu șapcă galbenă, îi conduse cu un „Renault” într-un cartier bogat al Parisului, pătrunse într-o curte flancată de clădiri vechi, cenușii, din care una avea un fronton de inspirație greacă sprijinit pe patru coloane, pe sub care cobora o scară plăcată cu marmură. Într-acolo îi conduse Pierre și-i prezentă unei femei pieptșase, cu vestimentație dantelată, decoltată, ce-i punea în valoare carnația albă, lucioasă, și eclipsa perfect urmele timpului trecut prin trupul ei în ultimii 40 de ani.

— Madame Olimpia, v-am adus oaspeții. Atât spuse șapcă galbenă și se retrase.

— Dumneata ești Tay, presupun, după descrierea asociatului meu, și păpușica e Suzane, nu? Întrebă patroana într-o engleză aproximativă.

— Noi suntem, doamnă Olimpia.

— Pe dumneata, Tay, am să te recomand unei prietene. Vezi sta la ea. Pe Suzane o opresc aici. Am deja un plasament pentru mâine. Va veni să o ia mașina baronului și să o ducă la moșie.

— Ei, cum este! Se face că ar fi! Ce să-i faci? Vârsta!

— Îi scoală vreun afrodisiac din plante necunoscute?

— Suzane, trebuie să te încerci... Nu vreau să ratez serviciul acesta special, care nu va aduce zece mii de franci! Să rezisti și să nu fugi pe fereastra de la etajul trei al castelului.

— Dar cum e, madame Olimpia?

— Uite așa!

Patroana se zgudui de parcă i se rupeau oasele într-un orgasm de gradul 7 pe scara Richter, lăsând-o pe Suzane încărcată pentru proba-test. Se ridică din 69 mulțumită, ducându-se spre un dulăpior alb, de prim ajutor. Suzane auzea o foială indescifrabilă dar rămase cu ochii închiși până ce auzi iarăși vocea Olimpiei.

— Acum să te văd, baroane!

Înțelese aluzia și ridică pleoapele grele de încărcătura jarului orgasmic ce-i aștepta.

— O, doamnă! spuse tare, apoi mai încet: Ajută-mă!

Trupul de luptătoare al patroanei fu subit înfățișarea unui taur comunal în locul femeii dintre coapse, arbora acum un falus de un cot, înflorător de agresiv, bine strâns de un fel de centură. Suzane ar fi preferat unul natural, dar

probabil că baronul îi pierduse de mult și acum își imagina că îl mai are.

— Poziția, desigur, te va ajuta! Vii! Nu te teme! E întreg... dacă treci examenul acesta, ai cu ce trăi o lună de zile la Paris fără să mai faci nimic. Sau dacă vrei, vizitezi castelul din Valea Loirei.

— Și toți baronii de acolo sunt așa de virili?

— Toți, că mai pe două... Pe urmașii lor de spate bărbătesc — am decis noi, aici, la Paris.

Suzane simți că a căzut în mâinile lui Dracula iar călcâul său o trage în jos pe țeapa unui copac clopit surzind pentru auzirea prizonierilor și hoșiori. Doamna Olimpia o maltrata cu o plăcere sadică, gândind de parul ar fi fost partea pasivă... După un sfert de oră o întrebă:

— Mai trăiești, americano?

— Supraviețuiesc, doamnă Olimpia... Am avut și un orgasm.

— Ești prima de la care aud așa ceva! La ce școală ai învățat?

— La școala crudă a vieții, doamnă Olimpia. Visam să avem un vapor! Eu și logodnicul meu. Ne mai trebuiau 20.000 de dolari. M-aș fi aruncat și în valurile Pacificului dacă pe fundul lui s-ar fi aflat suma aceasta blestemată. Dar nu mi-a mai trebuit! Vaporul prieteniei mele cu Jimmy s-a scufundat! Am rămas în schimb cu o voință îndârjită, care mă face să rezist la orice supliciu.

— Îmi pare rău că ți-ai spulberat viața, Suzane, dar omul este o fabrică de vise. Îți mai poți face altele! Ești o floare de câmp. Eu nu mai pot visa. Eu pot doar să culeg bobocșele de poienă ce cad din potirășul tău. Ascultă ce-ți spun eu astăzi! Să ne îmbrăcăm și să te duc în camera ta. La noapte nu te va deranja absolut nimeni. Măme trebuie să fii în formă. La ora 10 dimineață vine mașina baronului să te ia.

Și mașina veni pentru a o conduce printr-un peisaj mirific. Suzane privea prin ferestrele mașinii de lux bogățiile naturii și oamenilor. Nici ea nu era o săracă, depusese la bancă 25.000 de dolari, dar avea o stare de nemulțumire generală. Din subconștient primea semnale din precepțiile domnului Morgan. Simțea că este ceva în neregulă cu ea. Nu asta visase! Să ajungă o vânzătoare de plăceri! Poate era o falsă mustrare de conștiință sau poate era stăpânită de o gândire subiectivă. În definitiv, ce e bun și ce e rău pe lumea asta provizorie, cu statut de flotant? Își disprețuia trupul, făcuse din el o mașină de imprimat bani. Cu ei avea să și-l protejeze. După trecerea în eternitatea nimicului, acolo jos, pe fundul unei gropi unde își zac osemintele, nimeni nu te mai întreabă de profesie. Acolo există o egalitate perfectă între foști glânditori. Și chiar dacă cineva ar pune o întrebare peste țărâna de

deasupra ta, cine-l aude? Doar viul, preocupat de propria-i îndoială! Rahat! Totu-i un rahat cu ochi, până ce-i închide...!

Parcă se mai liniștește. Ei da, se va culca din nou cu vreun bătrân impotent, căruia va trebui să-i procure iluzii și să-i stingă dorințe greu de satisfăcut. Dar nu însemna oare această lecure o operă de binefacere? Un act pur medical, o operație pe creierul sufocat de scene erotice? Ce deosebire este între o soră de caritate care pansează rana bolnavului și-i pune țucălu sub sezut și ea, care-i pansează o rană de pe creier, o rană care nu se vindecă niciodată!

Între timp, luxosul automobil ajunsese în fața unei porți din fier forjat, dincolo de care se întindea un parc imens. Un paznic în uniformă cu epoleți aurii le deschise și mașina parcurse o alee lungă și se treziră în spatele unei clădiri vechi, dar bine întreținute, din blocuri de piatră, făcută să reziste 1000 de ani. Era castelul. O subretă le ieși în întâmpinare, se apropie de fereastră și o privi pe Suzane.

— Demoiselle Suzane? Întrebă ea de complezență. Je m'appelle Jacqueline. Suivez-moi!

Intrară în castel pe o scară de serviciu. Șoferul le urma cu valizele Suzanei în care-și pusese

îmbrăcămintea cea mai nimerită pentru un asemenea cadru medieval.

— Vă schimbați ținuta, domnișoară? îi spuse șoferul într-o engleză cu accent francez, după ce o instală într-o cameră a castelului, cu un mobilier greu, din lemn scump. Apoi Jacqueline vă va conduce la domnul baron.

Rămasă singură, Suzane își desfăcu valizele și și alese o rochie sculpturală, decoltată, cu un șliț ce-i descoperea coapsa albă strânsă într-un ciorap de culoarea pielii, doar atât cât să stârnească dorința. Se privi în oglinda uriașă, de înălțimea peretelui, și-și spuse fără să aibă senzația că se minte singură: „Sunt chiar mai bine decât o castelana cu sânge albastru!”

Pe la ora 12, Jacqueline veni să o ia. Mergea în fața ei făcându-și fundul pe sub ținuta de serviciu de culoare neagră, cu gulera alb, înalt și revărsat pe umeri. Părea de vârsta ei, dar probabil nu mai prezenta nici un fel de atracție pentru baron. Merseră mult printr-un adevărat labirint de culoare, coborâră scări și urcară pentru a se trezi la intrarea principală a monumentalei clădiri. Trepte din marmură duceau spre un platou cu alei copiate parcă după cele din grădinile Luvru-lui.

Perspectiva era zdrobitoare, demnă de ochii unei regine: jos, la vreo sută de metri, o aștepta un bărbat singur. Mult mai departe de el se zărea o

nobililor păstrat într-o cutie umezită de igrăsiu
nemiloasă a timpului. Puah! Degustător! A
ignora o asemenea făptură infiltrată printre ei, era
singurul protest îngădui de baron, care, era totuși
peful clanului cu destule mijloace să le
destrăduiește, înșurător opoziția fatișă.

— De la doamna Dennis. Am fost acolo într-o seară. Venisem cu baronul în America.

dezinteresată, doar pentru descoperirea frumuseților din parc. Când se pierdu și ea pe urmele chelnerului, baronul o porni în goană într-acolo. Îl cuprinsese o stare de agitație pe care n-o mai simțise de mult. Mergea cu pași mari de pisică încercând să ghicească unde s-ar fi putut ascunde. Poate după zidul acela nu prea înalt ce mărginește popicaria. Și nu se înșelase. Când fu aproape, se și auzeau deja zgomotele vocale ale unei satisfacții pe care și-o amplifică plăcerea lucrului furat. Îi lăsa în pace să-și trăiască nebunia extazelor, el ascultându-le concertul de coarde rupte și dezacordate. Doar atunci, când atmosfera amiezii incinse de focul celor doi beligeranți dădu semne de rarefiere, își făcu apariția și baronul urcându-se pe zid și tunând autoritar:

— Ce faci aici, mizerabile?

— O să mă dai afară, domnule baron, așa-i? spuse el împăcat deja cu soarta.

— Dimpotrivă, idiotule! Îți dublez leafa!

Suzane îl privea mirată, chelnerul rămase cu ochii holbați, cu o figură proștită, mut. Baronul se adresă apoi fetei:

— Te aștept la masă, Suzane, în salonul de recepții. Mark te va conduce. M-ai excitat, idiotule! spuse apoi chelnerului și plecă pierzându-se pe aleile tuncate de crengile arborilor seculari.

Mai incalza puțin asupra confortului, în realitate nemulțumind cu adevărat, femeile ei carnale deveniseră un exponent al perfecțiunii, deveniseră. Ea nu trebuia decât să le arate și ele ascultau. Ea nu trebuia decât să le arate și ele ascultau. Ea nu trebuia decât să le arate și ele ascultau. Ea nu trebuia decât să le arate și ele ascultau.

Într-o sală mare de recepție a castelului unde în ziua aceea se aflau vreo douăzeci de persoane, care mai de care mai simandicoase. Numirile baronului, ajunse la vârstă când nu-și mai puteau permite galanterii, soții lor tubăuți de ani, alcool și vânat de pe domeniile proprii, câteva nurori apăsate la Paris și perechile lor culesse din cabanele cu nădejde, câțiva vecini de moșie veniți să schimbe dormitoare și cameristele cu fustite negre, scurte și bluzate albe peste magia sânilor torzătoare. În sfârșit, era într-o societate în care în afara nobililor nu mai intra nimeni în afară de vedete. O societate închisă, cu reguli stricte, cu o etichetă moștenită și păzită cu strâncenie de strămoșii rămași să vegheze în tablourile uriașe ce împodobeau marea sală și monumentalele scări interioare.

I se rezervase un scaun în capul mesei lungi, opus celui în care trona baronul, pentru a o putea vedea, restul invitaților neavând ochi pentru ea.

— Te-a pus apune să mă seduci?

— Nu, Suzane. Eu îi cunosc toate nebulile. Am vrut să-l pregătesc pentru tine, să-l incit.

— Înțeleg, scoate 200 de dolari.

— Trece-i în contul baronului, Suzane. El plătește tot.

— Am să mă conving.

Când au reapărut pe marele platou din fața castelului, musafirii se topiseră între zidurile lui. Mark o conduse pe Suzane pe căile întortocheate ale culoarelor până la camera ei.

— Am să vin să te iau la masă, când totuși va fi gata. Pune-ți altă costumajie! Mai decentă, dar mai seducătoare! Va trebui să înfrunți morgia aristocraților și în același timp să fii o ispită irezistibilă pentru baron. Te vei pierde printre invitați ca o necunoscută, dar vei fi mereu în preajma stăpânului cu toate armele tale gata de tragere.

O sărută pe gură și plecă zăpăcit. Din spațiul înalt al ușii masive îi mai șopti:

— Ești făcută să fii regină sau călău pentru bărbați.

Rămasă singură, își trecu în revistă toaletele din cele două valize, apoi se hotărî asupra uneia care să le slămească bărbaților interesul pentru studierea enigmatelor din trupul femeii, iar femeilor să le dea o lecție de cochetărie ucragă.

Vinurile purtau toate blazoul baronului, Robert Chabba, care surbea câte o piestrucă. Astăzi nu dorea să se amestecă. Astăzi nu dorea bogățiile culinare și nici un fel de bogăție pământească. Astăzi dorea o femeie nuda, o demontare a jucerii minculuișă cea abundență gândurilor, o eliberare incalor provizorie, pederivă, de tentată ireductibilă a farmecului dintre coapse. Mai Suzane nu-și pusese nimic cu înmănușele acestea ce curgeau în valuri pe masă. Accepta câte puțin din toate. Belyugul trebuia degustat doar, altfel ar fi devenit o buclă ca toate buclile. Ori ea adusese acolo o siluetă, o năisă, o onidă, o ispită stilizată și o speranță. Aici se pătrundea greu și nu trebuia să dezamăgească și mai ales să nu capituleze. Aici nu avea rivale, aici avea dușmanii, franțuzoisca ucisă și slute, făcute din invidie și ură, din resturile timpului care le mai lăsa doar ochii să vadă descompunerea, smochinirea, deshidratarea pesitentialului sfârșit organelor și toată această decădere era garnisită și umplută cu soare, sulfuri, grătare, frigărui, spoiță cu o jalnică demontare de milionare infatigabile ajunse la Waterloo-ul vieții, unde agarda moare dar nu se predă!

Când petrecerea se afla spre sfârșit, nobilii domni simțiră nevoia să-și scutură buclile, să-și dezmoștească încheieturile regnare, să facă

doi-trei pași prin imensitatea sălii de recepție, să tragă un trabuc și o ocheadă la prospătura baronului Robert Chabbal.

Se ridică și Suzane și se amestecă printre ei, plimbându-și parfumul formelor, producător de alergii hormonale. Îi șterse cu soldul pe baron într-o felinească alunecare, acesta îi controlă tot așa în trecere profunzimile colinelor fesiere și simți în pantaloni o vagă adiere de tinerețe. „Te pomenești că fata aceasta o fi vreo făcătoare de minuni”, gândi el inundat de speranțe.

Mark se plimba acum din nou cu tava aurită și încărcată cu pahare cu șampanie, printre invitați, ademenindu-i. Suzane, în mișcarea ei circulară, nimerise tocmai lângă una din surorile cele mai îndrăcite ale baronului, când Mark o întrebă plecat, cu o politețe cultivată:

— Domnișoara mai dorește șampanie? Este veche de cincisprezece ani! Baronul o scoate din pivnițe foarte rar un asemenea elixir!

— Probabil are vreun gând, răspunse ea făcându-i cu ochiul și luă cupa.

În același timp întinse mâna și Clotilde, sora baronului, scorpia, cum îi spuneau slugile. Ridică o cupă, mină o împiedicare și aruncă toată șampania peste sânii Suzanei. Lichidul gălbui și spumos în loc să compromită bustul curtezanei, îi crescuse valoarea de o sută de ori. Bluza din mătase

subțire se mulă perfect pe carnația sfintei maternități datătoare de nesomni și sânii ei mari, rotunzi, deveniră subit ușor de determinat, ca și cum nu ar mai fi avut nici o perdea de protecție.

Baronul, aflat prin apropiere, observase mișcarea scorpiei și se decise ad-hoc să le dea o lecție. Din câțiva pași fu lângă Suzane și începu să o dezbrace de bluză.

— Câtă perfidie, micața mea! Câtă răutate! Ia arată-le tu cine ești, cum arăți și că nu dai doi bani pe scilfoasele lor! Hai vino aici, sub acest palmier!

O urcă pe o masă cu fața din marmură albă, rotundă, ca un pedestal de zeiță greacă, și se retrase apoi doi pași să o privească.

— Ei, hai, dă-i drumul! Te-au jignit, te-au umilit coșofanele! Arată-le cum ești, ca să poată face și ele o comparație. Să vadă și ele cum arată o femeie!

Suzane nu prea înțelegea ce dorește baronul. Dădu peste cap cupa de șampanie pe care nu o lăsase din mână și o aruncă apoi în spate. Zgomotul făcut amplifică incidentul și mobiliză acum atenția generală, mulți neștiind încă ce se întâmplase. Baronul gesticula aprins, dornic să vadă, să se amuze, să jignească babornitele cu grotescul unei scene pe care și-o dorea apoi continuată în doi, în salonul alăturat.

— Hai, Suzane! Ce mai stai? Aruncă tot de pe tine!

Actrița acestei scene de tavernă marinărească intră în rol. Dintr-o singură mișcare, fusta îi căzu peste pantofii roșii cu tocul foarte înalt, pe ea mai rămânând doar ciorapii de mătase albă, ce-i acopereau picioarele doar până la jumătatea coapselor înnebunitoare. Numărul de streap-tease luase sfârșit fulgerător pentru că protagonista nu mai avea ce scoate de pe ea. Un „Oooooh!” prelung se auzi din gâtlejurile bărbaților, un „Oooo!” repulsiv, de 20.000 de volți, suieră din piepturile uscate ale castelanelor devenite bigote, deoarece vârsta nu le mai acorda altă șansă.

Suzane își împinse jos spuma aceea de fustă ce-i împiedica mișcarea și rămase liberă ca o pasăre jumulită de pene. Tot ce natura pusese mai frumos în om, se afla acum pe pedestalul din marmură de Carara. Femeia de pe el îi întuneca însă renunțele.

Baronul Robert jubila, babornitele se întoarseră cu spatele spre răsăritul de pe masă, ce lumina imaginația și o îndemna să exploreze mai departe. Suzane își puse un deget pe limba neastâmpărată, umezindu-l și coborându-l apoi pe sex, în timp ce soldurile imitau perfect un dans de cadână imperială. Spectacolul evolua spre o empatie generală, când fanii castelani turmentați

de șampanie, uitând de ranguri, poziții sociale și obligații de marja se pregăteau să sară în jurul simpurilor dezlanțuite și să-și dispute prada. Cu un rânjet demential, baronul simți furtuna urgiei ce se plânuia în ceața otrăvită de sub frunțile infierbântate ale bărbaților din spatele lui și le-o luă înainte. Străbatul de un flux diabolic de virilitate, se aruncă spre Suzane, o cuprinse cu brațele de picioare, ea îi căzu peste umărul drept, lăsându-se purtată pe sus, dar neînștându-și o clipă zvârcolirea pântecului. Baronul, cu puteri incredibile primite din necunoscut, ducea prada ca pe un trofeu de vânătoare spre un salon alăturat, lăsând în urma sa ușa larg deschisă. O așeză pe Suzane pe o masă și acum avu loc minunea. Asistența ce se ăta prin deschiderea ușii, dornică să vadă un show erotic cu o fată ce le atâfăse simpurile, cu o fată ruptă, demontată, ucnă de un falus artificial, ca o răzbunare pentru neputința lor de a o avea, îi fu dat să vadă cu totul altceva. Baronul devenise bărbatul de la 30 de ani! Baronul începuse să-și prebucizeze obiașnă cu instrumentul său personal!

Și pe măsură ce o pătrundea cu o plăcere deosebită, Suzane se dezlanțui într-o salbatică de țipete ce simulau durerea, de gemete menite să-i producă baronului satisfacția că el ar fi cauza

salutările apăsătoare ce-și aruncă stropii peste parapeți.

— Suzane! urle baronul. De trei ani de zile tu mi-ai mai sculat! Ești o vârstnică, ești elinicală de vârstă lungă ești... ești mîreasa mea, ești logodnica mea, ești nevasta mea! Te iau de soție, zece milioane de puteri miraculoase!

Nu există impotență! Nu există andropauză! glădele baronul în timp ce-și ajusta pantalonii. Apariția nepotului nu-a decît un efect al stenocardiei. Iată dovada! Găsește-ți o zeică și te vei scula și din mormînt! ca să mai guști din plăcerile lumii.

— Mark! Ce căși gumă acolo, în mijlocul urinei! aceluia de neisprăviți? Adu hainele Suzanei!

— Le-am și pregătit, domnule baron! spuse cel mai apropiat confident al castelanului.

— De-m-le și tu te mai zgîi la Suzane! leși și închide uși! și alungă turma aceea de hizoni ce mugesc și bencălișes. Gata cu distracția, gata cu spectacolele gratuite și costuri imaginare. Suzane este Buna Vestire ce mi-a readus încrederea ce-o credeam apusă. Avocatul să depună actele la primărie! Peste zece zile Suzane va fi castelana. ca fi vinul meu de vîrstă lungă!

— Am înțeles, domnule baron. Va fi vinul... și stăpîna noastră!

— Așa, Mark! Stăpîna noastră! Cui mai mai gest de nepotism din partea cuiva față de Suzane ca fi egal cu alungarea din castel și din testament. Am zis!

— Ați zis, domnule baron!

— Hai, gerge-e!

— Suzane, iubito, ingerul meu cel bun, să mergem la mine în dormitor, să te așez în patul unde, într-o noapte furtivă, a dormit imnul Napoleon cu Josefina! Ești Josefina mea! Ești împărăteasa mea! Ești viața mea nesperată!

Rătrîtul baron nu era nebun, ci doar înnebunit. Descoperise o porțiță secretă pe unde se putea strecura în veșnicia dragostei. Planul lui de mariaj cu Josefina așa american rătrîncăse toate așteptările rudelor de preluare a părții care li se promisese din domeniile castelului. Trebuiau să întreprindă ceva imediat, înainte de a se produce catastrofa.

De complutul acesta era conștientă și Suzane. Ea venise la castel pentru zece mii de franci în schimbul unei nultratin vaginale ca un fidu din plastic și altă tot! Dar lucrurile lăseseră altă întorsătură. Se simțea în nesiguranță. Trebuia să-i spună lui Tay Garson, care o aștepta la Paris. A doua zi, după ce petrecuse cu baronul entuziasmat o noapte de activitate profesională, experimentînd tot tactulul francezesc, îi spuse că

vfea să meargă la Paris să-și ia lucrurile rămase acolo la madame Olimpia.

Baronul acceptă cu greu, nu voia să o scape de sub control, porumbița putea să-și ia zborul pentru totdeauna. Pe lângă sofer i-l mai dădu și pe Mark în pază, cu ordinul categoric de a nu se mai atinge cineva de ea. Nici chiar madame Olimpia, pe care o știa ce fel de poamă este. Nu dorea să i-o descurge cu labirinturile ei exorbitate.

Tay o aștepta nerăbdător în camera ei de la madame Olimpia. Era primul plasament onorabil și dorea să afle cât câștigase din afacerea asta. Turneul european trebuia să-i umfle veniturile substanțial, după care urma să investească în alt gen de întreprindere. Comerțul cu plăceri feminine includea un risc: fie că „marfa” se infesta cu ceva și se degrada, fie că interdicțiile de tot felul îl stînjeneau și-i îngustau aria de activitate, pentru că el nu înțelegea să plătească impozite statului pe funduri selecționate de el.

— Ei, Suzane, spune cum a fost! o primi el îmbrățișînd-o pîrintește.

— Neașteptat, Tay, nesperat!

— Ai văzut, Suzane, ce ți-am spus eu! Cât ți-a dat? Ce ți-a dat? Atît cît stabilisem inițial sau și ceva pe deasupra?

— Mi-a dat mîna lui, Tay! Jos, în stradă, mă așteaptă oamenii lui să cobor cu bagajele. L-am

mințit că vin la Paris să-mi iau lucrurile, dar eu am vrut să te văd și să-ți spun. Să nu mă aștepti degeaba.

— Tu glumești, Suzane? Cum, eu investesc în tine, te lansez și tu mă părăsești pentru un hodorong de baron?

— Nu, Tay! Nu pentru un hodorong, care-ți trăiește fericit poate ultimul an, dacă nu hîm, ci pentru moștenirea pe care mi-a și lăsat-o în testament.

— Exclus! Ai un contract cu mine!

— Nu am nici un contract! A fost un aranjament verbal la insistențele tale și am acceptat numai pentru că eram furioasă pe Jimmy, dar acum gata, s-a terminat! Nu mai vreau să fii selava nimănui!

Tay se aruncă pe ea, trîntînd-o pe pat și-i trase două palme.

— Trezește-te, Suzane! Nu mă înfură! Nu mă lași tu pe mine așa! Mai bine te ucid! Și o lăsa din nou peste fața. Din nas începu să-i curgă o suviță de sînge.

— Madame Olimpia! Incepu să strige Suzane disperată. Ajutoor! Ajutoor!

Tay, dezlîntul, dorea să o înspăimînte și, dacă nu reușea, să o silească cu forța să-l urmeze. El nu putea renunța așa ușor la niște venituri gratuite, neimpozabile. Poicula trebuia

„convinsă” că nu poate scăpa de el. Și-i mai truse două palme, dar în momentul acela primi la rândul-i o lovitură puternică în ceafă și căzu într-o stare de inconștiență.

— Hai, Suzane, ridică-te, spală-te de labele murdare ale acestui rechin, ia-ți adio de la madame Olimpia și hai jos, la mașină. Ne așteaptă domnul baron cu masa de prânz.

— Mark! strigă Suzane, sughițând de plâns. Ai întârziat puțin. Nu meritam palmele primite de la mizerabilul acesta îmbogățit de mine.

— Suzane! Este ultima umilință. Domnul baron este generos. L-ai dat gata! Și pe mine... spuse el mai încet și pe un ton în care se ghiceau speranțe viitoare. Dă-mi mânuțele! Așa, ridică-te! Ți se vâd picioarele și într-un păcat.

Fata se ridică zâmbind. Își revenise. O aștepta o realitate la care visează orice prostituată. Să pună mâna pe un castelan, pe un bancher, pe un fermier bogat. O să-i arate ea trădătorului de Jimmy!

La castel, Robert Chabbal jubila, alerga ca un tânăr în plină sevă, muștruluia cameristele ce nu-i putuseră insufla nici cel mai neînsemnat impuls erotic, controla grădarii, grădinarii, oamenii de curte, tot ce mișca pe acolo, băgându-i în viteză cu pregătirile pentru nuntă. Chemase ofițerul stării civile la castel, acesta acceptase, în

schimbul unui câprior de numai 3 ani, să ofere în marea sală de recepție și dorea ca totul să fie mare! Nu va mai trăi 100 de ani, dar cât va supraviețui vârstei timpului, va face din fiecare zi o sărbătoare, o înfruntare a inevitabilului, o ardere a nedreptății făcute omului condamnat să moară. Când va închide ochii, de pe pleoapele lui nu se va rostogoli în țărână nici o picătură de regret!

Doar rudele prea-fericitului baron nu priveau cu ochi buni toate pregătirile acestea făcute în grabă, de parcă se apropia o catastrofă, ceea ce pentru ei chiar așa și era preluarea unei părți însemnate din avere de către o curvă de lux cu sexul vrăjit. Disparuseră cu toții prin asile îndepărtate ale castelului, prin casele de vânătoare, prin adăposturile de pe malul lacurilor cu pește. Consiliul de familie, întrunit a doua zi după ce baronul își strigase în plin hohotarea de a se însura cu, fu ignorat și izgonit cu o furie nemaîntâlnită până atunci la baron. „Dacă cineva dintre voi, prea ușoară baronete, poate trece în pantalonii mei și cea mai mică altiere erotică, atunci da, consimt să vă ascult! Dar nu cred că niște moște mesfinte ar mai fi în stare să unte ceea ce Suzane e în stare să-mi ofere! Adio!”

Rudele se retraseră deziluzionate și decusoră să împiedice această aventură dementă a unui bătrân

dat în murea copurilor, dar încă nu știu cum. Zău, ofițerii călătoriei se apropia vertiginos și ei nu găseră încă nici o soluție. Erau disperși, inevitabil își făcea loc cu încăpăținare. Dar Mark visa părănderi clandestine în peștera de mai a vânătorii stăpâne, atunci când, cu siguranță, baronul se va trezi că-i trebuie altă muză pentru deșteptarea poftii ce va uita să vină. Dar până atunci aduse la castel cutii cu toalete de la cele mai renumite case de modă pariziene, inclusiv nochia de mireasă, o capodoperă ce întrunea curente preluate din tablourile de pe pereți interiori ai castelului, vechi de trei secole, combinate cu linii mai moderne. Cel puțin cunună de care atârna o trenă lungă de 30 de metri, nu era altceva decât o coroană regală bătută în pietre scumpe, ca o mîră episcopală.

Cu două zile înainte de ceremonia civilă se organiză o vânătoare, condusă de însuși baronul, pentru îmbelșugarea mesei cu specialități alese. Fuseseră chemați gonaci din sat pentru abaterea vânatului spre țevile de pușcă și căzură sub alicer patru câpriori, 30 de iepuri, 25 de fazani, aduși apoi la castel, pe poteci ascunse de complica uerigărilor - gonaci. Toată această pradă fu depozitată în cămările subsolului, oamenilor li se dădu rachiu și pâine, mâncară, băură și plecară pe seară.

Nimeni nu observă că o umbră oscurească se strecură în galeriile subterane, unde altădată se puneau la carne răsculații. Dar ginerele fetei cele mai mari a baronului li cunoștea identitatea și-i împărtășea intenția, de unde și acceptarea de a-i înlesni temerara încercare. Desigur, nu e greu de ghicit că umbră aceea nu era altcineva decât Tay Garson. El contactase rudele baronului și li revendicase mireasa. Li aparținea, spuse el, era „marfa” lui și nu înțelegea nici mort să renunțe la ea.

Interesele spiței Robert Chabbal erau prea puternice pentru ca propunerea americanului să nu aibă ecou. Ei, da, era socruul lui, dar nu mai aveau timpul material să-l declare responsabil. Și atunci înlesniră intrarea în castel a acestuia aventurier venos. Păcatul va fi al lor, dar în cea mai mare parte a lui. Așa se făcu că în dimineața ofițerilor sfintei legături, baronul fu găsit rece în patul său de tînăr însurător iar porumbița, nemeta, nu-și explica cum își fuase zborul fără urmă.

Păstrarea castelului în sânul familiei, de multe secole, devenise o sfîntă datorie, tot așa cum o fabrică de bani nu se abandonează cu ușurință. Suzane se trezi în miez de noapte lângă un mort, Tay îi puse un călăș în gură, o legă burduf și pe cai numai de cineva din castel cunoscute, fu transportată direct la aeroportul din Orly.

ADEMENIREA

— Un singur cuvânt nelalocul lui, Suzane, și îți voi plânge de milă! îi spuse Tay. Azi zburăm spre Roma. Chiar dacă nu poți fi acuzată de omucidere, vei fi anchetată de poliția franceză și întrebată ce cauți pe aici. Așa că, acceptă mai curând fuga. Pe aici miroase a mort.

— Ești un ticălos, Tay! Mi-o vei plăti! Acum înțeleg că mi-ai spulberat șansa vieții mele de a deveni bogată pentru interesele tale de pește scârbos. Da, zbor cu tine la Roma, dar numai până acolo.

— Suzane! Ți-am dovedit că nu poți scăpa de mine, așa că nu-ți fă vise. Lasă, baroni sunt și la Roma. Ai grijă ce față faci când treci prin vama și controlul aeroportului! Te previn! Ești complice cu mine! Nu fă prostii!

— Canalie! Ferește-te de furia mea!

Tay Garson o lăsă lângă valize și se duse să scoată 2 bilete de avion pentru Roma. Când se întoarse o găsi plânsă.

— Lacrimi pe fața unei prostituate? De ce? Câștigi foarte bine. Doar baronul acela nebun n-a mai apucat să-ți mai dea nimic. Cel puțin ți-am recuperat coroanța de mireasă. E în valize. Face o avere!

La sud de cota 3678, nu prea departe de orașul port la Pacific, San Quintin, într-o depresiune montană de o rară frumusețe, prin sălbăticia peisajului, o unitate aparținând forțelor armate americane își avea aici baza de antrenament a unor luptători de comando. Programul de instrucție draconic făcuse din acești ostași un fel de gladiatori moderni specializați în tot ce știința înzestrase armata.

Când maiorul William Johnson, trecut în rezervă la cerere, abia de o săptămână, sosi aici trimis de colonelul Ted Mather, comandantul unității, el se opri sub un șopron, unde locotenentul Ray Cokes îi prezentă trupa sa de 9 soldați. Locotenentul era un tip de culoare, simpatie în felul său și-l cunoștea bine pe maior, dar acum, așa cum venise ca un civil, cu un pantalon strâns pe picior și cu o geacă de blugi prevăzută cu fel de fel de buzunare și fermoare, simți că-și poate permite un ton mai ironic așa cum îi stă bine unui luptător stăpân pe mijloacele sale de anihilare a inamicului.

— Hai Johnson, arată-le ce știi sau ce-ai știut!

— Nu, Cokes, știi că nu-mi place și după aceea am chef de bătaie!

— De ce-mi faci mie figura asta, Johnson? Ești cel mai bizar alb pe care l-am întâlnit vreodată, cel mai ascuns individ! Voi merge pe piciorul tău? Te întreb pentru că vreau să văd cum o cârpă ca tine, demisionată din cea mai teribilă forță a lumii, este în stare să bată gorilele astea.

— O cârpă ca mine? Știi bine de ce am demisionat. O.K., doamnele mele, spuse maiorul calm. Nu eu te-am provocat...

— Atențiune! strigă Cokes autoritar către grupa lui de luptători cu pregătirea terminată. Vă alinați! Și acum ascultați ce vă spun! Maiorul Johnson, în rezervă, este un erou rănit în războiul din Vietnam. El a fost pus la dispoziția noastră ca să ne învețe în lupta corp la corp, cum să supraviețuim pe ape. Nu prea pare să fie ceva de capul lui, dar nu-l subapreciați! E vulpoi bătrân.

Pe fața maiorului nu se putea citi nimic. Nici ațingerea ofensei, nici îndârjirea, nici șiretenia.

— Hans Christen! strigă locotenentul. Dez Remick, Pip Wilson, Michael Swanson! Un pas în față, toți cei numiți! Voi patru veți încerca să-l învingeți pe maior, să-l scoateți din luptă, acum!

— Glumești, Cokes, spuse maiorul circumspect.

— Nu glumesc, maiorule în rezervă!

— Deci nu glumești? Bine!

— Începeți lupta de anihilare a dușmanului! ordonă locotenentul. Apoi către maior: Nu vrei mai întâi să te încălzesti puțin?

— Nu, nu! răspunse Johnson și se îndreptă spre cele patru gorile.

Într-o clipă, matahakele acelea fioroase se aruncară asupra lui, ca o panteră asupra pradă. Apoi grămadă aceea de trupuri blăndate, aici se contopea în jurul maiorului, aici se îndepărta, când acesta devenea o balermă ce se învârtă într-un picior până ce se confundă cu un mîiez. Atunci bocancii lui loveau ca o mitralieră bicepsii, falcii, plexuri ce făceau să infure pe atacanți și să uite că, de fapt, este un exercițiu și nu o luptă adevărată. Ei erau mai greoi, se răsuceau mai încet.

— Încet, băieți, să nu-l omorâți! ordonă locotenentul.

Aceștia însă considerară că forțele maiorului sunt pe sfârșite. Întreprind un atac frontal, îi încercuiesc și se culcă la pământ, fixându-l cu tălpile bocancilor. Maiorul, lungi pe spate, nu mai respiră.

— Cred că-i mort, domnule! raportează una din gorile. Toți privesc îngrijorați la locotenent.

Acesta pornește să constatare ucrava, dar în momentul acela, maiorul ține subțit, agățat de unul cu piciorul, îl culcă la pământ, îl aplică o

slujească patria. Te-am chemat aici pentru că în o situație ce nu poate fi rezolvată decât de oameni ca dumneata

— Domnule colonel, se pare că ai uitat ceva și cu respect îți permit să vă reamintesc că săptămâna trecută mi-am dat demisia. Acum sunt în rezervă, e clar.

— Poftim? Demisia? Eu nu am aprobat așa ceva! Nu am aprobat nimic!

— Nu, domnule colonel, nu mai pot participa la nici o acțiune. Sunt rezervist!

— Maiorul, cred că nu mai pot schimba nimic. Planul e definitivat. Vei pleca imediat în misiune. De asta te-am și chemat.

— Domnule colonel, există mulți alții ca mine, de ce neapărat eu?

— Ai două calități, de asta. Ai un mod deosebit de a te comporta și a ne convinge. Și în afară de asta, cred că o să-ți placă misiunea ce o vei primi.

— Domnule colonel, mi-am terminat stagiul. Tot ce-mi doresc este să trăiesc liniștit și să-mi scriu cărțile. Să-mi trăiesc viața așa cum vreau eu și, din păcate, nu pot să-mi îndeplinesc aceste dorințe aici, sub ordinele dumneavoastră.

— Te simpatizez profund, maiorul! Încercă colonelul să-l ia pe o strună sentimentală. De ce îți să mă dezamăgești? Când eu îți ofer cel mai

senzational subiect de carte în care tu însuși să fi eroul principal?

— Mă ademinești, domnule colonel!

— Dimpotrivă, maiorul, noi trebuie să ademănim pe cineva! Pe cineva, lăsa, de la care nu te-ai da în lături... E dată dracului...!

— Cine, domnule?

— Misiunea aceea!

— Ce misiune?

— Ascultă aici, maiorul! Situația începe să devină lămpede. În ultimii cinci ani de zile au dispărut fără urmă douăzeci de cadre ale armatei. Pur și simplu s-au topit. Trei dintre dispăruti erau colonel, iar unul general la comandamentul armatei, restul, mai mici în grad. N-au mai fost văzuți niciodată. Vino te rog aici! Privește harta. Deci noi suntem aici, iar aici se află detașamentul femeilor, lângă coloana aceasta împăturită și izolată. Noi credem că aceste lăptătoare prăgătite pentru misiuni speciale, sunt implicate în dispariția ofițerilor.

— Adică să fie cumpărate de o putere străină pentru a decima cadrele superioare ale armatei?

— Nu, nu cred această variantă. Serviciul nostru secret nu a descoperit nimic care să susțină o asemenea ipoteză.

— Atunci, domnule colonel?

— Atunci, maiorul, de asta te-am chemat. Dar mai întâi să-ți arăt ceva. La privește acestă poză de fotografie!

— Foarte drăguțe, mai ales în costume de baie! Oh! Ademenitoare! Mai ales asta! Dar parcă o cunosc!

— Sigur o cunoști. Este Norma Morgan, comandanta detașamentului de femei. O tipă îndrăgăstă, flica unui grangur, mare industriaș, frate cu generalul Morgan de la Marele Stat Major al Forțelor de Usca.

— Da, da, auzisem eu ceva... Chiar mă miram ce-i trebuie armată de comando unei milionare?

— Asta, da, și asta va trebui să afli tot tu, maiorul.

Se lăsa o liniște meditativă.

— Și mai privește aici ceva, marinarule! reuă colonelul. Nigte prospecte. Poftim, citește!

Maiorul Johnson luă în mână un fluturaș folosit frecvent în publicitate și citi cu răbdare.

„Dumnilor, o vacanță de câteva zile nu poate fi decât benefică unor bărbați ce-și pun viața în pericol în orice moment. Asociația Amazoanelor Moderne vă oferă prilejul să cunoașteți liniștea periculoasă și voluptatea momentului. Cazare excepțională, masă vânătorească, spectacole pe malul mării în costume naturale, clipe de neuitat

în compania amazoanelor. Transportul asigurat de Asociație. Informații la telefon 666 2569797.

— Mi l-a adus ofițerul de la contrainformații, spuse colonelul privind spre maiorul rămas pe gânduri.

— Și de unde știți că ele sunt amazoanele organizatoare?

— Presupun, maiorul, presupun, deși sunt aproape sigur. Cine și-ar putea permite o amenajare turistică pe mare, decât o milionară?

— Aici zice pe malul mării.

— Și o insulă are mal spre mare...

— De unde știți că este vorba de o insulă?

— Pentru că pe o coastă marină este greu să faci să dispară 20 de ofițeri!

— Logic! Atunci să dau telefon și să ne înscriem în excursie.

— Nu este de ajuns, maiorul! Ca să te faci să dispari, femeile acestea trebuie supărate, înțeleși? Trebuie să le superi până la a le stârni o ură de moarte.

— Aveți un plan, domnule colonel?

— Altfel nu erai aici.

— Vă ascult. Începe să mă atragă misterul.

— Îi cunoști pe locotenentul Pip Tracy?

— Ca pe mine însumi.

— Căpitan Benson, cheamă-l te rog pe Pip! se adresă colonelul adjunctului.

— Telefoniez imediat de dincolo, domnule colonel!

Rămăși singuri, colonelul Mather îi mai servi maiorului o informație.

— Pip asta, după câte știu, îi cam dă târcoale milionarei, dar ea îl ține la distanță.

— Vreți să o chemați aici? întui maiorul.

— Da, vreau să o chem aici. Dumneata vei sta dincolo și o vei introduce la mine, apoi te retragi și aștepți. Atât, deocamdată.

Capitanul Benson reîntră în biroul masiv al comandamentului și raportă:

— Vine imediat, domnule colonel.

— Benson, comandă trei cafele la poartă.

După un sfert de oră, locotenentul Pip Tracy își făcu apariția. Era un tânăr plăcut la înfățișare. Sătură înaltă, păr castaniu, ochi albaștri, nas fin, buze cărnoase și un aer de siguranță în mișcările sale, căpătat, desigur în îndelungatul proces de instruire antiteroristă.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

— Locotenent Pip Tracy, iei o mașină și te duci în tabăra femeilor. Înmânezi această hârtie comandantei lor Norma Morgan și o aduci aici. Sper să-ți facă plăcere această misiune, mai adăugă colonelul zâmbind într-un anumit fel.

— Nu vă pot contrazice, domnule colonel.

142

Amplasament

acestea curioase, care-și sacrificaseră dulceața tinereții din diferite motive temeinice, pe altarul siguranței, își omorau timpul și alte dorințe lumenești antrenându-se pe câmpul de instrucție de dimineața până seara. Norma nu le slăbea o clipă, renunșase să le implanteze forța bărbatului și zărețenia vulpii. Acesta era și secretul pregătirii lor excepționale.

Colonelul Ted Mather auzise remarcă usurătoare la adresa lor, așa că nu-i fu greu acum să folosească aceste disensiuni de ambiguitate în construirea planului său de descoperire a genului care înghite elita ofțierească a armatei americane. Semnalul de declanșare fusese deja dat. Era un plan secret de care nu știau nimic cei de la divizie. Era o inițiativă personală.

Când locotenentul Pip Tracy ajunsese la tabăra din munți, locotenenta Norma Morgan se afla în biroul său unde studia o hartă.

— Bună, Norma! spuse Pip intrând fără să bată la ușă.

— Hei, Pip, ce te aduce la mine?

— Dorul de tine, Norma.

— Atunci poți să te întorci chiar acum.

— Oh, ce femeie ești tu? N-am să te înțeleg niciodată! De ce mă respingi?

Sandra Morgan

— Atunci, execuția!

— Am înțeles, domnule colonel.

*

Norma Morgan, spre surprinderea plăcută a tatălui ei, primi cu un interes încurajator propunerea de a se înrola în unitățile de trupe speciale. Poate în mintea ei zăcătă de un viol barbar nutrea un plan, dar cine-l putea ghici? Spera și ea că prin supunerea trupului la un efort supraomnesc, așa cum se cere în aceste unități, își va vindeca trauma psihică și va redeveni femeia normală, capabilă să accepte dragostea fizică a unui bărbat. Se verificase. Avușese o întâlnire cu George, înainte de a pleca. Nu mai simțea nici o atracție erotică. Mângâierile lui erau de-a dreptul supărătoare, enervante, fără rost. Numai gândul că toate aceste dulceațuri se termină cu o maltratare sexuală respingătoare și insuportabilă îi dădeau dureri de cap greu de suportat. Categorie, era decisă să caute plăcerea vieții în altceva.

Urmă școala militară, absolvi că șefă de promoție și primi comanda unei mici subunități de femei-soldat capabile să pună jos și cel mai încercat inamic. Cantonate într-o zonă izolată, doar cu o ieșire în orașul ce se afla la două ore de mers cu mașina, o dată la două săptămâni, femeile

143

Sandra Morgan

— Nu te resping. Chiar îți ești simpatice. O dată când mă vei simți mai bine, am să te iau cu mine undeva.

— Norma, eu te derese sincer.

— Știu, Pip, și lucrul acesta mă îngrijorează.

— Ești o enigmă, Norma.

— Ești un băiat bun, Pip, dar nerăbdător.

— Știi, Norma, trebuie să vii la Cartierul general.

— Când?

— Chiar acum. Am venit să te iau. Iată și o scrisoare, un ordin, din partea colonelului Mather.

— Nu mă interesează! Nu ți-a spus ce vrea?

— Atâta doar, să te aduc imediat. O fi vorba de vreo misiune urgentă.

— Am auzit că-i un tip formidabil, un misogin și că nu vrea femei în unitatea lui.

— Da, și eu am auzit asta.

— Păcat pentru el! Noi suntem femei, suntem în armată și răspundem în armată.

— Cred că n-o să aibă ce face. Hai, ia-ți ceva bagaj, poate rămâi peste noapte acolo, și să mergem.

Urcară în mașina de front și demarară ca niște piloți de încercare. Cenușul asfaltului se pierdea sub ei ca o peliculă fără sfârșit ce se rula pe o bobină invizibilă.

143

— Ai grijă cum te porți cu colonelul. Să nu
Me ca pînă pînă după.
— Ei și ce are să ai cu el? Răspunde
când ea are să vorbească pînă la colonelul
pe care ai distrus o plantă de cireș.
— De-a lui colonelul?
— Niciodată nu te converși cu mine mai
— Eu scriu ca pe mine, da?
— Pînă dă vine cu limba atârîndu-și
spune „Mă ai înțeles?” E de-a desigur
aspirant?
— Se pare că nu ai trebuit să-ți învingi
— De ce? Te bat și pe mine!
— Norma, nu te las să câștigi că-ți ești dragă.
— Lăsați-vă liniște ca ești?
— Dar colonelul nu creșcă să te lase... Că-ți ești
că-ți ești de-a?
— Și zădărnici o umătate de oră, poate.
— Bine, atunci te voi accepta în mîna. Și
după aceea te dăc acasă. Poate pînă ceva și
poate pînă te lasă înăla accepta...
— Bine, bine, am înțeles propoziția. Ești
imediatibil alina. Iată că am ajuns. Mă accepti
da?
— Te accept de doi ani, Norma.
— Am plăcutu-ți căndu-ți. Unorți căștigi

— Da, domnule colonel.
— Locotenente Morgan, eu am în unitatea mea
o forță considerabilă, o forță capabilă să lupte în
orice împrejurare. Și acești bărbați teribili trebuie
să capete încredere în puterile lor. Dar ce se
întîmplă când o subunitate de femei face totul
mai bine de zece ori decît ei? Vreau să spun că
rezultatele voastre excepționale subminează
moralul trupelor mele. În concluzie, te-am chemat
aici pentru a-ți cere să prestezi o activitate sub
capacitatea voastră. Să evitați a vă mai situa
vreodată pe primul loc. Ai înțeles ce vreau?
Norma refuză să răspundă.
— Ei? Îi cere comandantul aspru.
— N-am nimic de spus, domnule!
Norma Morgan nu era obișnuită să facă
concesi. Și apoi, gîndea ea, dacă se încerca o
compromitere pentru ea apoi colonelul să aibă un
avans asupra ei și să-i ceară orice!
— Să spunem că așa vreau eu! insistă
colonelul.
— Pot vorbi deschis, domnule colonel? Își lă
curaj Norma Morgan.
— Poți!
— Cred că nu e o părere profesională ce-mi
cereți și nu e corect să mă rugați să mă comport
mai rău decît sunt în stare să mă comport!

În anticamera colonelului, se auzeau două
grupe masculine. Norma Morgan intră în anticamera
anticamera lui. Când intră în anticamera, se auzi
cîntecul de înălțare. Norma Morgan intră în anticamera
de pe scara lui și pînă la ea se auzeau că
pe scara colonelului erau în anticamera și pînă
— Ei, simțiți simțurile voastre, domnule
Simțurile voastre!
— Locotenente Morgan, ai colonelul de
anticamera. Ea mi-a dat douăzeci de milioane de
anticamera?
— Mulțumesc! și simțurile voastre
simțurile. Mămi pînă la anticamera de
locotenente Morgan Morgan!
— Intră! spune colonelul în anticamera. Locu
cîntecul anticamera simțurile anticamera. Norma
bună! Văd că pînă la anticamera de anticamera?
— Ne auzim, domnule anticamera. Și anticamera
ce anticamera de anticamera?
— Dacă o ai anticamera de anticamera de
poligon, nici anticamera de anticamera de anticamera.
Norma laude în anticamera. Tot se anticamera de
simțurile de anticamera anticamera?
— Mulțumesc, domnule anticamera. Spune
pînă la anticamera și pînă la anticamera. Norma de anticamera
de anticamera?
— E anticamera de anticamera de anticamera?

— Nu accept simțurile anticamera. Locotenente.
Nu ești un bărbat și pînă la anticamera mi-am pînă
să-i dau anticamera pe toți cei ca tine, în anticamera!
— Nu pînă la anticamera împotriva anticamera,
domnule colonel.
— Să-ți îți gura, auzi?
Colonelul se ridică furios din scaunul lui
tapitat, se duse direct la Norma, o luă de gît și o
ridică în picioare.
— În clipa în care te-am reperat, m-am întrebat
ce face o femeie frumoasă ca tine, frumoasă și
bogată, aici în forțele armate. Ce cauți tu în
armata noastră de bărbați? Spune, ce dracu' cauți?
— Nu aveți dreptul să mă întrebați așa ceva!
spuse Norma demnă și încercînd să-i desprindă
mîinile de pe gîtul ei. Corpul meu și sufletul meu
aparțin. Nu voi face niciodată ce îmi cereți!
— De ce? Îți închipui că te joci cu tîlcul tău
bogat? și o apucă brutal de ambii sîni ce tresătau
de enervare.
— Ești un porc, colonel! Ia-ți mîinile
scărboase de pe mine! și încercă să-i pînă la anticamera.
— Ușurel, pînă la anticamera! spuse colonelul pînă la anticamera
lovitura. Să nu îți închipui că poți face ce vrei
aici! Numele tău nu înseamnă nimic în unitatea
mea. Eu am dat un ordin și tu îl vei asculta.
— Nu vreau! spuse Norma furioasă.

— Gura! Împă colonelul și, ca un turbat, o ia pe neașteptate în brațe, o răstoarnă pe o masă și sub privirile înnebunite ale cadeților îi ridică fusta, îi smulge chiloții și se aruncă pe ea cu toată greutatea lui de peste o sută de kilograme.

Norma încearcă să execute una din figurile marșiale ca să scape, dar colonelul era as în așa ceva. Își continuă acțiunea de învâluire, de potolire a femeii, de îndepărtare a picioarelor lipite strâns.

— Așa, igrule luptătoare! Nu întotdeauna poți fi învingătoare! Mai sunt și bărbați învingători! Și într-o clipă de slăbiciune a Normei care se zbate să iasă de sub el, colonelul își deschide pantalonii și printr-un ultim efort o pătrunde cu o furie nestăpânită, exact așa cum procedase profesorul de sport.

— Așa, frumoasă! E bine așa? Spune, e bine?

Cadeții au rămas înmărmuriți, apoi ochii începură să li se mărească, buzele să li se lase în jos. Dumnezeu, colonelul o făcea în fața lor ca și cum n-ar fi fost acolo! Se excită tinerii cadeți și sarvizează scena de-a dreptul incredibilă! Rămân moși și cu mâinile în buzunare își frământă sexul răsculat.

— Te-ai potolit, locotenente? Mă mai contrazici? strigă colonelul, pătrunzându-i sexul

Norma, ce-i cu tine, ce ți s-a întâmplat? Întrebă el alarmat, văzând-o plângând. Ce te-a făcut colonelul?

— M-a violat! răspunse ea sughitând, mușcându-și buzele învinate.

— Te-a violat? strigă locotenentul furios și uluit. Cum și-o permis, ticălosul? Norma, udată, calmează-te! Așteaptă te rog, aici în mașină! Mă duc la el!

Flut a mai spune ceva. Pip aleargă spre biroul colonelului. Nu-l poate opri nici maiorul din anticameră.

— Ce dorești? Îl întreabă colonelul calm, dar surprins totuși de îndrăzneala locotenentului.

— Cum ce dorești? Mi-ai violat iubita! și se repezi la gâtul colonelului.

— Locotenente! Să nu pui mâna pe mine că altfel nu ieși viu din acest birou! și trase lute un pistol din sertar. N-a fost nimeni violat aici. Norma Morgan a avut doar o șansă să aibă o aventură sexuală. Îmi pare rău dacă era iubita ta și-mi pare rău dacă logodnica ta nu a apreciat și s-a întâmplat aici.

— Ești un mininos, colonelule. Norma are o viață așa ceva!

— Ai grijă cum vorbești, locotenente! Ascultă-mă atent, încerc să-ți explic ce s-a întâmplat aici. S-a întâmplat ceva între doi

dușmănește. Și nu-i nimic de fundul tău! Ești uscată ca un burete.

— Ah, mă doare! Nu vreau! Ajunge! Porcule! Ai să mi-o plătești! Tribunalul militar o să te mânânce!

— Așa-i frumoasă! Înfurie-te, mișcă-te! Cu cât mai tare, cu atât mai bine! Acum ai înțeles ordinul?

Colonelul se descareă zgometos, zgâlțâindu-se din toate măduarele. Ce avea de făcut, a făcut. Se ridică greoi și-și băgă scula în pantaloni, după care se întoarse în seauul din spatele biroului său masiv.

Norma își aranjă ținuta plângând umilită, violată pentru a doua oară în viață, pusă în situația de a mai constata încă o dată incompatibilitatea sexualității cu trupul ei ce refuza instinctiv actul erotic. Fără a mai scoate un singur cuvânt, părăsi biroul colonelului într-o stare ușor de înțeles. Fusese batjocorită, în fața a doi cadeți, de o brută care a încălecat orice normă. În anticameră observă o clipă figura maiorului ce o urmărea din spatele biroului său. Și i se păru că acesta știa ceva, că auzise și văzuse, iar acum încerca să mascheze mârșăvia. Alergă mai departe, până la poarta comandamentului unde locotenentul Pip o aștepta cu speranța unei nopți în doi.

oameni care au dorit amândoi acest lucru. Știu că nu mă crezi. Dar îți închipui că sunt atât de nebun și-mi risc rangul și cariera pentru o aventură sexuală ocazională? Locotenente! Știi ce te întâmplă dacă-ți accuzi comandantul? Pip Tracy, ascultă-mă bine! Eu spun adevărul, poți să mă crezi. Și dacă o faci, atunci eu, colonelul Ted Mather, voi avea grijă de cariera ta. Îți promit solemn. Lasă, nu te mai gândi! Încearcă să nu te mai gândești la acest incident. E un port. O să-l batem în cuie! Hai, du-te și împac-o, cum poți și tu! Te-ai culcat cu ea vreodată?

— Nu!

— Să știi că nici nu merită. Pip! Nu-i bun de nimic la pat! E o uscătură! Alina tu! Ai grijă! Gândește-te mai bine la cariera ta!

Locotenentul Tracy, negru de furie, dar cu o umbră de îndoială strecurată în suflet (că și acceptat Norma de bună voie actul colonelului?) dar și cu o oarecare grijă pentru propria sa înarmată, ieși fără să salute, trecu apoi pe lângă maiorul Johnson și se întoarse la mașină, unde o lăsase pe Norma.

— Vreau să merg la mine să discutăm. Îi spune el, aruncându-se la volan.

— Pip, te voi pune martor și știu. Mă așteaptă și m-a trădat pe mine de comandament. Trece

un tip foarte puternic. Nu m-am putut apăra și atunci... atunci m-a violat!

— Să te cred, Norma?

— Ce vrei să spui, Pip?

— Colonelul zice că ți-a dat o șansă să ai o aventură sexuală și că ce s-a întâmplat acolo, s-a întâmplat pentru că doi oameni și-au dorit să se întâmple!

— Ticălosul! În biroul lui, cu secretarul la ușă și cu doi cadeți de față, ce femeie ar fi acceptat?

— Bine, sunt foarte agitat și afectat de ceea ce ți s-a întâmplat. Vreau să merg la sigur, de asta te întreb, deși îmi voi strica poziția, cariera. E în joc cariera mea, da? Bătrânul vrea să-i execute ordinele. Nu fii proastă!

— Pip, nu te mai înțeleg! Spunea-i că mă iubești!

Locotenentul nu răspunse, profitând de manevra de oprire a mașinii lângă poarta cantonamentului.

— Hai, coboară, să-ți dau ceva să bei. O să-ți treacă. Ești într-o stare îngrijorătoare. Vom vedea noi ce facem!

În camera locotenentului Pip, Norma se întinse pe patul lui de campanie cu mâinile acoperindu-și ochii și masându-și fruntea.

— Mă doare capul îngrozitor! spuse ea, în timp ce Pip îi pregătea o băutură tare.

— Mă doare capul îngrozitor! murmură ea.

— Așteaptă, Norma. O să-ți treacă!

Într-un târziu, după ce ea adormi, se culcă și el într-un fotoliu. Nici nu mâncară măcar în seara aceea. În zori se treziri, își udă fețele cu apă rece, băură o cafea în tăcere, cu doi camarazi, flăcări cu gândurile lui. Apoi se echipară și o porniră pe drumul aruncat peste pustiu. Nu vorbiră nici nimic. Doar la sosire în tabăra militară a femeilor, Norma îi spuse:

— Mulțumesc Pip, pentru tot. Și încă ceva. În sala tribunalului am să văd dacă m-ai iubit cu adevărat!

— Am să mă gândesc la ce mi-ai spus Norma! Te las cu bine.

A doua zi după această întâmplare aproape incredibilă, în care un colonel cheamă în biroul său o subordonată și o violează în văzul lumii, Norma a trimis o reclamație la Tribunalul militar al diviziei. Primi citițe peste două săptămâni.

Sala de ședințe era plină. Procesul era public pentru că magistrații militari doreau fie să infiereze un asemenea act și să fie ca un exemplu pentru cei care lăscă numele de ofițer al armatei americane în noroi, fie să spulbere orice jignire la adresa unui comandant de unitate cu merite mari.

Președintele completului de judecată era un general-locotenent spre vârsta pensionării, iar

— Poate pentru că o faci prea rar, Norma!

— Dimpotrivă, fiindcă am făcut-o împotriva voinței mele.

— Spune-mi, Norma, se interesă locotenentul, ai făcut-o vreodată și de voie?

— Da, Pip, o dată și pentru ultima dată, acum aproape șase ani! Nu știu cum te simți la un viol...

— Spunea-i că ai vrut?

— Credeam că nu se va întâmpla nimic. Era o inocență. Trăisem doar cu actori de cinema, în vis, sau într-o stare de vis...

— Se vede că tu o faci numai dacă te violează cineva! Eu te rog de un an de zile!

— Pip, n-aș vrea să te dezamăgesc. Nu mai suport ideea! Nu e ceea ce mi-am închipuit! Este o porcărie dureroasă și insultătoare. Nimic din ceea ce se promite sau se visează. Nu mai pot suporta așa ceva!

— Norma, bea asta! îi spuse Pip resemnat. Iubea o păpușă mecanică, o frigidă. Nu înțelegea de ce e frigidă. El dorea o femeie cu care să se culce.

— Ce-mi dai?

— Un cocteil! Liniștește, transpune, gerge realitatea.

Norma îl bău tot și se lăsa pe spate, la loc. Pip se așeză pe un scaun lângă pat și o privea.

ceilalți doi judecători aveau gradul de colonel. Iei, dincolo de bara unde mai chemate părțile în proces, erau mesele avocaților ce-și întindeau clienții și în continuare o mare de cupere descoperite venite să gâdă senzaționalul și mai ales să vadă cum arată femeia ce-l scutise pe colonel din uniformă și din răbdare.

Norma purta o uniformă militară corectă, cu o croială ce-i asigura o decență maximă, ceea ce deziluzionase pe amatorii de imagini sexy. Starea liniștită pe banca ei și aștepta începerii procedurii.

— Ai cuvântul, domnișoară Norma, îi spuse președintele.

— Domnule președinte, începu ea, nu fără oarecare emoții, așa cum am arătat amănunțit în reclamație, în ziua de 16 iulie a venit în subunitatea mea locotenentul Pip Tracy cu un ordin de la colonelul Ted Mather să mă prezint la comandament. Sosită acolo, colonelul Mather mi-a cerut să renunț la obținerea unor rezultate bune în pregătirea militară, fiindcă ignosc bărbații care înregistrează un punctaj sub cel al femeilor. Datoria mea de militar m-a determinat să nu accept un astfel de punct de vedere uniliter și atunci, colonelul Mather m-a bruscat, strângându-mă de gât, și m-a violat de față cu cadeții din biroul lui. Acestea sunt faptele,

domnule președinte. Cer să fie condamnat după legea în vigoare!

— Domnișoară Morgan, o întrebă președintele, ce ai făcut după ce ai părăsit camera colonelului Mather?

— Am alergat în stradă, unde mă aștepta locotenentul Pip Tracy, care mă adusese acolo și i-am povestit ce mi s-a întâmplat.

— Mulțumesc, locotenent Morgan. Puteți trece la locul dumneavoastră. Apoi președintele continuă: Instanța cheamă pe locotenentul Tracy.

De undeva, din asistență, locotenentul se ridică, își aranjă ținuta regulamentară și se duse la bară.

— Locotenent Pip Tracy juri să spui adevărul și numai adevărul?

— Da! Jur!

— Așa să-ți ajute Dumnezeu?

— Da, așa să-mi ajute Dumnezeu!

— Domnule locotenent, ce ți-a spus Norma Morgan în momentul când a ieșit din comandament și a venit la dumneata, la mașină?

— Mi-a spus... că a făcut o mare prostie!

— V-a dat vreo explicație?

— Da, domnule general. Mi-a spus că ea și domnul colonel Mather au avut o aventură... și că speră să o iert...!

— Nu am auzit nimic suspect, domnule general. Ceva care să semene a viol...

— Vreți să spuneți că se iubeau?

— Și încă cum!

— Mai ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule general.

— Poți pleca. Să vină la bară cadetul Most Plant!

— Absent, domnule general! spuse grefierul. Este plecat în misiune.

— Atunci, cadetul Lewis Wanted!

— Absent, domnule general! conștientă din nou grefierul.

— Bine! Colonel Ted Mather!

— Prezent, domnule general!

— Ce ai de spus față de acuzația ce ți se aduce de către reclamanta Norma Morgan?

— Domnule președinte, e limpede că am făcut o greșală încurcându-mă cu femeia aceasta! Și-mi cer scuze! Vă rog să țineți seama că sunt și eu un om... De fapt, doi oameni căzuți pradă pasiunii... Nu-i nimic nou...

În fața acestei declarații ipocrite, Norma își pierde controlul. Se ridică de pe locul ei și țipă:

— Mincinosule! Blestematul! Mincinos blestemat!

La auzul acestei declarații surprinzătoare, Norma se întunecă la față ca și cum i s-ar fi arătat însuși diavolul și nu reușea în nici un fel să-și înghită nodul ce-i stătea în gât, sufocând-o.

— N-a spus nimic de un viol? reluă președintele.

— Nu, domnule general. N-a spus nimic. Înfațișarea ei nu trăda că i s-ar fi întâmplat așa ceva!

— Mulțumesc, locotenente! Te poți retrage.

Generalul schimbă câteva cuvinte cu colonelul din stânga lui, răsfoi apoi dosarul din fața sa, se opri asupra unui document după care, privind peste sală, reluă cu voce tare:

— Pe lista depusă de reclamantă figurează ca martor și maiorul William Johnson. Să poftescă în sală.

— Prezent, domnule general! spuse maiorul, apropiindu-se de gardul de lemn.

— Juri să spui adevărul și numai adevărul?

— Da, domnule general!

— Spune te rog, ce s-a întâmplat acolo în comandament? Dumneata unde erai?

— În anticameră, domnule general. Eu personal am introdus pe locotenentul Norma Morgan în cabinetul domnului colonel Mather.

— Și, după aceea?

— Locotenent Morgan! strigă președintele bătând cu ciocanul în masa dreptății. Îți atrag atenția!

Apoi către sala în așteptare:

— Ședința se suspendă pentru deliberare!

— Ridicați-vă! țipă cineva de la masa grefei.

Și cei trei ofițeri superiori, în ținutele lor strălucitoare, se pierdură pe o ușă captonată din spatele lor.

Peste sala tribunalului plutea o atmosferă ambiguă. Cei care asistaseră la această scurtă judecată dădeau semne de nemulțumire. Nu fusese nimic senzațional. Totul se desfășurase ca la o ședință de instrucție, unde tema se cunoaște de la început, cei prezenți răspunzând doar cum au învățat din regulament. Era clar că o femeie nu are nici o șansă să se confrunte cu superiorii ei, bărbați cu funcții înalte, pe posturi de mare răspundere, mult mai mare decât un accident amoros și o ambiție de fecioară jifonată în amorul ei propriu.

Doar Norma, mută pe locul ei, cu privirile plecate în sine, aștepta de-acum îngăunată cu ideea unui eșec. Ce o dură mai mult era amuzarea deplorabilă a locotenentului Pip Tracy, care-i făcea curte de un an de zile, o curte insistentă, pentru ca acum să dezerteze din fața adevărului ca un laș! Dacă mai avusese un pic de considerație

pentru bărbați, sosise în sfârșit momentul să-i deteste odată pentru totdeauna.

Timpul deliberării se scurse repede și ofițerii magistrați își reluară gravi locurile lor de pe talgerele balanței ce cântărește adevărul. Președintele, în picioare, întreabă jurații:

— Domnilor, care este verdictul?

Cinci jurați, așezați într-o lojă specială, se ridică unul după altul și răspund la unison: „Nevinovat!”

— Domnilor! Cazul se clasează!

O foială ușoară trece prin asistență, lăsând pe fețele celor prezenți o senzație de vărsat de vânt, care bine oblojită cu vreo pomadă de doi dolari, va trece fără să lase urme în conștiința cuiva. Jocurile erau făcute înainte încă de a începe.

Lumea aceea militară începu să se împrăstie. La ieșire din clădirea tribunalului, Norma se văzu așteptată de locotenentul Pip.

— Norma, te rog o clipă, colonelul mi-a dat ordin să te duc în tabără cu mașina comandamentului.

— Serios? Are resentimente? Dar tu?

— Norma, hai urcă în mașină! Vorbim pe drum. Nu te mai expune privirilor curioase și dornice de scandal. Așa, să-i dăm drumul în munți. Acolo nu există bărbați.

apropiat în viața mea și m-am implicat sufletește, fiindcă te iubeam, chiar dacă iubirea noastră curată nu a fost tăvălită în mizerii corporale... Da, te iubeam, și de la violul acela bestial nu m-am mai culcat cu nici un bărbat. Speram să mă vindecii tu de spaimile ce mă chinuie și să devin o femeie normală. Știai asta? Pentru mine nu existau pe pământ decât doi bărbați: tata și apoi tu! Mă pregăteam cu nerăbdare pentru noaptea nunții noastre. Mă păstram pentru ea, așa cum și-a dorit-o tata. Și deodată a apărut bestia asta scârboasă, care m-a apucat cu labelle lui murdare, mi-a smuls și mi-a rupt bikinii și a luat ceea ce era păstrat pentru tine. A luat tot! Mi-a luat chiar și amintirile, și visele! Da, și visele!

— Norma, relaxează-te! Uită! Uită tot. Eu te iubesc în continuare. Așa e viața! Trebuie să facem concesii dacă vrem să existăm fără probleme, fără sacrificii!

— Fără probleme, da? Fără sacrificii! Dar de sacrificiul meu cine răspunde? Spune, cine răspunde?

Locotenentul Pip nu răspunde. Căuta să se concentreze asupra circulației de pe șoseaua pe care alerga cu 110 km la oră, sau mergea anume cu viteză mare pentru a nu răspunde. De fapt nici nu avea la îndemână un răspuns mulțumitor pentru Norma.

— Să știi, Pip, continuă Norma după ce se așază pe scaunul din dreapta șoferului, că procesul nu se va opri aici. Voi face secură.

— Norma, te rog, trebuie să renunți la el! Și atunci totul va fi din nou bine. Te rog, putem vorbi deschis unul cu celălalt? Ei da, sunt vinovat față de tine, mă simt un zero. Dar el este un colonel, fir-ar al dracului! Nu trebuie neapărat să te gândești la rușinea ta! Trebuie să te gândești la rușinea regimentului!

— Și ce legătură are cu mine regimentul? M-am culcat cu el? De câte ori mă gândesc la scena aceea brutală, mă simt ca...

— Norma, nici nu știu ce să-ți spun! Procesul acesta nu trebuia să aibă loc și el nu trebuie să continue! Trebuia să fii mai discretă chiar de la început!

— Pentru binele regimentului, nemernicule?

— Nu, Norma, pentru binele nostru, al tuturor.

— Tu, lașule, poți să-ți inchipui cum mă simt după umiliința la care am fost supusă?

— Da, pot! E o chestiune de orgoliu.

— Chiar poți?

— Sigur că da!

— Tu nu înțelegi ce mi-a luat? Acum, când între noi nu mai poate urma nimic, pot să-ți spun. Știi, după ce a murit tata în accidentul acela suspect de avion, tu ai rămas singurul prieten

— Știi ceva, Pip? mai continuă ea, după care nu mai scoase nici un cuvânt până în tabăra din munți. Dacă voi putea una ce mi s-a întâmplat, dacă am să mă vindec și am să te iert, te voi chema la mine, undeva departe de lumea aceasta rea și mizerabilă.

— Aștept să-ți treacă, Norma. Încă nu m-am vindecat de tine.

— O să te vindecii, Pip, o să te vindecii!

Locotenentul nu înțelege exact ce vrea să spună Norma. Întoarse mașina și demară spre comandament. Se afla totuși într-o situație delicată dar nu putea proceda altfel.

De la această despărțire contradictorie se scurseseră două săptămâni. Colonelul Ted Mather spera ca planul să se desfășoare fără alte impedimente neprevăzute, așa cum fusese procesul acela ce stârnise oarecare valvă în regiment, cât și unele suspiciuni ce puneau sub semnul întrebării loialitatea justiției și integritatea sa morală. Cel puțin nebuna aceea nu mai făcuse recurs. Și când totul părea să intre în ordine, constată cu stupeoare că cei doi cadeți care asistaseră la violarea Normei, dezertaseră sau pur și simplu, dispărușeră în chip misterios. Asta se întâmplase alaltăieri, iar începând de acum.

locotenentul Pip Tracy nu se mai prezenta la comandament.

Alarmat, colonelul Mather îl convocă pe maiorul Johnson de urgență și împreună făcuseră o descindere la cantonamentul locotenentului Tracy.

— Fir-ar al dracului să fie! spuse colonelul în timp ce căuta ceva urme prin sertare. Eu sunt vinovat. Trebuia să-mi inchipui! Pip o dezamăgise profund. Ea nu-l putea ierta. Îi dăduse procesul peste cap!

— Domnule colonel! spuse maiorul, veniți aici să vedeți ce am găsit: invitații! Nenorocitele acelea de invitații. Ascultați! Câte toți bărbații! Dorji să aveți o aventură erotică? Trimiteți o poză și câteva rânduri scrise la oficiul poștal cu numărul indicat aici. Să fie o glumă?

— Nu-i o glumă, maiorule. Toți cei care au fost atunci în tribunal, apărătorul meu, cei doi cadeți lipsă, locotenentul Pip, au dispărut!

— Și, acum, domnule colonel, îmi ordonați să mă duc și eu acolo? Să dispăr într-o aventură erotică?

— Maiorule, poate n-o să-ți mai pară amuzant dacă am să-ți anttense că singura persoană care a văzut-o în ziua violului ieșind din biroul meu ești dumneata! Și tot dumneata ai făcut la tribunal o depozitie în favoarea mea!

— Deci eu aș fi următorul dispărut! spuse maiorul zâmbind.

— Nu, maiorule, întâi voi dispărea eu. Dumneata vei veni a doua zi. Ha, ha, suntem pe urmele lor.

Se întoarseră la comandament cu gândul să pună la punct detașările.

— Sergent! strigă colonelul în trecere prin încăperile ce ducem spre biroul lui. Fă-mi legătura cu tabăra femeilor din mână.

După câteva minute, centralistul îl căuta pe colonel.

— Aveți tabăra femeilor, vă rog!

— Alo! strigă colonelul. Dă-mi-o pe comandanta voastră! Cine ești tu?

— Ofițerul de serviciu, domnule colonel.

— Dă-mi-o pe Norma Morgan!

— Permiteți să vă raportez, domnule colonel. Norma Morgan nu se află în unitate.

— Nu se află în unitate? Dar unde e?

— Ne-a spus că este chemată la comandament.

— Când v-a spus?

— Acum două zile, domnule colonel.

— Bine, terminat.

Colonelul puse receptorul pe fonul și strigă:

— Gata, maiorule, sunt pe urmele ei. E plecată din unitate de două zile. Nu mai avem

timp de pierdut. Poate-l mai prindem pe Pip în viață.

— Unde, domnule colonel?

— Asta va trebui să aflăm. Direcția oficiului poștal indicat în invitație!

— Dar ele cer doar o fotografie și câteva rânduri.

— Le depunem personal și cerem relații pe loc. Azi eu, mâine dumneata. Cheamă mașina. Trec mai întâi pe acasă să mă îmbrac curat și să-mi iau câteva lucruri.

*

La oficiul poștal indicat lucrurile au decurs mult mai simplu decât se aștepta colonelul. O femeie drăguță, în uniformă aviației, ieși dintr-un birou de turism cu zâmbetul pe buze, îl cântări cu o privire scurtă și-l întrebă amabilă:

— Cu ce vă putem fi agreabile, domnule colonel?

— Am primit acest prospect, domnișoară și aș dori să mă detașez de restul lumii câteva zile.

— Câte zile, domnule colonel?

— O săptămână. Dar unde se află raiul acela?

— O să-l descoperiți la timpul potrivit. Dacă s-ar ști unde este nu ar mai fi rai pentru că toți muritorii ar avea acces acolo! Îi răspunde misterios femeia.

— Trebuie să merg și eu ochii închiși? glori colonelul.

— Nu, avem noi grijă să vă legăm la ochi, până când vom fi deasupra oceanului. După aceea puteți privi valurile.

— Începe să-mi placă înșelăciunea de a ajunge acolo!

— Veți petrece minunat, domnule colonel, clipe de neuitat. Treceți pe la rașieră de acolo și achitați biletul acesta.

— Bine, și plecarea pe cine?

— Imediat, domnule colonel. Astăzi nu prea avem clienți. Sunteți singurul. Oh, o clipă, văd că sunteți înarmat! Nu e nevoie să luați acolo și revolverul. Îl lăsați aici.

— Nu, nu mă pot desprinde de el. Nu am voie să fac așa ceva. Este împotriva regulamentelor militare.

— Bine, pentru dumneavoastră facem o excepție.

Peste o jumătate de oră, colonelul se afla instalat comod într-un elicopter, însoțit de două femei drăguțe, în uniforme de aviație. Aparatul se înălță ușor, ca o jucărie și se îndreptă spre ocean. Una din femei deschise aparatul de radiorecepție.

— Paza de coastă! Sunt Rândanica. Permiteți zborul în larg!

— Sunt paza de coastă, se auzi în difuzor.
Aveți lumină! Calatorie plăcută!

— Mulțumim! Terminat!

Colonelul își propuse să fie atent, să stabilească niște coordonate pentru un atac ulterior, dar în curând uscatul nu se mai zărea iar elicopterul își schimba mereu direcția de zbor. Între cer și ocean, încadrat de două femei care-l chestionau mereu pentru a-i încurca orice calcul topografic, pierdu șirul zig-zag-urilor și renunță. Trebuia să se bazeze doar pe hazard. Oricum, marea aventură se afla în derulare.

— Am dat adresa agenției voastre la alți camarazi de ai mei, spuse el ca să se știe că va fi căutat, dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Nu poate decât să ne onoreze o asemenea inițiativă, răspunse pilotul. Putem satisface și cele mai exigente gusturi. Insula este bine dotată. Are tot confortul, de când a fost începută această activitate turistică, n-am primit nici o reclamație.

— Când a început, de fapt? întrebă colonelul pe un ton de total dezinteres.

— O, sunt de-acum cinci ani!

— E într-adevăr o vechime! continuă colonelul cu voce tare în timp ce în gând se felicita. Era pe drumul cel bun. Disparația ofițerilor avusese loc exact în această perioadă.

Advenirea

părați. O vegetație bogată acoperea totul. Aparatul pierdea înălțimea rapid și peste câteva minute se așeza în pe o plajă aurie ce părea pustie. Abia după ce coborâra, din densul pădurii își făcură apariția două tinere fete, în costume de plajă, una blondă, cealaltă brunetă, ca să existe două alternative, atunci când colonelul avea să facă alegerea partenerilor.

— Bine ați venit pe insula deșertăciunilor! spuse blondă. Eu sunt Leslie. Ea e Barbara. Noi suntem însoțitoarele dumneavoastră, domnule colonel, pe timpul cât o să stați pe insulă.

— Încântat, doamnelor, de companie! Vă urmez în speranța unei vacanțe plăcute.

— Puteți crede în asta, domnule colonel. Suntem experți în a face viața omului frumosă.

O dată pătrunși în jungla aceea la scară redusă, începură, una câte una, să-și facă apariția dotările satului masiv. Vile construite din lemn și alte materiale de construcție ușoare, dar de efect, apăreau ici, colo, ca într-o poveste minunată.

— De necredut câtă fantezie este în această afacere.

— Văag contrazice colonelul: binefacere! accentuează Leslie pe ultimul cuvânt.

— Încep să cred că da! aprobă colonelul. Cum, și fazani? se miră el văzând o pereche furigându-se într-o tufă. Aveți aici și fazani?

— În douăzeci de minute ajungem colonelule, îl informă telegrafista. Suntem așteptați.

— Abia aștept să văd amenajările.

— Doar atât, colonelule? Acolo sunt douăzeci de fete frumoase...

— Așa, ca voi? Mi-ar place să petrec o săptămână cu una din voi.

— Ne flatezi, colonelule! Noi suntem doar avioane. Misiunea noastră ia sfârșit pe plaja unde vom ateriza în curând. Programul plăcerilor este interpretat de altcineva.

— Păcat! Sunteți foarte drăguțe. La întoarcere aș putea să vă invit la un restaurant.

— Asta-i cu totul altceva, colonelule. Pare mult mai decent.

— Am ajuns, spuse pilotul după vreo zece minute de tăcere, timp în care colonelul se gândi că fetele acestea s-ar putea să nu știe ce se întâmplă aici, pe insula aceasta care, se pare, nu figurează pe nici o hartă.

— Societatea are un singur elicopter? întrebă el.

— Are mai multe, domnule colonel.

— Aveți de lucru serios! mască el întrebarea, de fapt aflase că nu se putea ști dacă un client adus pe insulă a mai fost readus pe coastă sau nu.

Din carlinga elicopterului, insula se vedea ca în palmă. Nu avea mai mult de doi kilometri

Întoarcerea

— Și nu numai, colonelule! scribina dovedea cele două femei care-l doborâ de acasă de tot. Mai există și alții de păsări și alții de construcții: teren de golf, bazină de înot, săli de sport și chiar o ruletă!

— Fantastic, unde am nimerit!

— Pe insula nemuririi, colonelule. Alături de o femeie, de două femei, restul lumii nu mai există. Tot ce mai simți e sexul, sexul în care te scufunzi ca într-o baie caldă.

— Mi-a plăcut comparația, Barbara.

— Oho, să vedeți obiectul comparației! Uite că am și ajuns. Aici e vilașoara dumneavoastră, colonelule. Baia caldă a fost pregătită încă de când erați în elicopter.

— Drăguț din partea voastră!

— Și mai drăguț va fi masajul, colonelule. Avem uleiuri pregătite aici, în laboratorul nostru, cu plante numai de noi găsite!

— Serios? Și ce efecte au?

— E ca o renăscere și ca o întoarcere în timp. Spre douăzeci de ani, colonelule, dacă acumi aveți patruzeci, să spunem...

— Sunteți pe aproape!

— Suntem chiar lângă tine, colonelule.

Salonul unde intrați era mobilat ca în marile hoteluri turistice. Nu se făcea nici un rabat confortului. Era o investiție serioasă. Cine se

ascundea în spatele ei? Norma Morgan? Pentru ea, câteva sute de milioane era un fleac! Când își aruncă privirile înapoi, spre ușa lăsată deschisă, pe alea vilei sale mergeau agale vreo zece fete complet dezbrăcate.

— Vă uitați la pisicuțele noastre, colonelul? îl întreabă Leslie. Aveți de unde alege...

— Cred că mă mulțumesc cu voi. Sunteți foarte frumoase.

— Când o să beți din elixirul nostru, după o rețetă chinezească, n-o să vă ajungă femeile de pe insulă...

— O să-mi dați așa ceva?

— Nu uitați că sunteți singurul bărbat pe aici, iar ele nici n-o să știe cum să vă împartă!

— De ce nu vă aduceți și bărbați cu voi?

— Așa-i contractul. Suntem obligate să stăm singure. Ni se dă tot ce avem nevoie, în afară de bărbați.

— Dar turiști?

— Ei sunt clienți, nu bărbați. Dar spuneai, colonelul, de o baie.

— Desigur. Să mă dezbrac.

— Puneți pistolul acolo, pe noptieră. N-are cine să vi-l ia. Pe insulă nu există arme de foc. Sunt interzise.

— Atunci cu ce vânați?

— De ce nu mi-a dat măcar un telefon după proces? De ce nu mi-a cerut să ne întâlnim peste câteva zile, să stăm de vorbă despre tot ce s-a întâmplat? Nu, Pip trebuie pedepsit. Și tu știi care-i verdictul meu!

— Știu, Norma! Când îl lichidăm? Și cine o va face?

— Vrei tu, Suzane?

— Nu! Pe asta, nu!

— Atunci găsește o altă fată! Măine dimineată, după micul dejun, îl duceți spre cascadă. Acolo...

— Și colonelul?

— Colonelul? Porcul acesta? Țsta lasă-l pe mâna mea! Așa cum și eu ți l-am lăsat pe Tay Garson, pește la nenorocit!

— Dar asta e ultimul, Norma, așa-i? M-am săturat!

— Chiar te-ai săturat? Ai mai spus asta! Dar atunci când te-am luat din bordel și ți-am dat motive să trăiești mai departe, n-a fost bine? Așa cum Tay ți-a spulberat șansa de a deveni baroană, colonelul acesta mizerabil mi-a întrerupt un proces de vindecare. Am avut impresia că toată lumea se prăbușește în jurul meu. Cunoști senzația asta! Multă vreme am fost ca drogată, ca beată! Iar apoi mi-a fost limpede că dacă nu întreprind ceva, sunt terminată. Așa că m-am

— Cu arcu. Avem arcu foarte modern. O să vi le arătăm mâine, când o să mergem la plajă, dacă o să doriți.

— De fapt intenționam să pescuiesc sau să vânez ceva.

— Până mâine dimineată o să vă decideți. Acum poștiți în baie.

Baia era un mic salon cu bazin din marmură. Așa ceva mai văzuse colonelul prin filme cu magnați. Cele două femei își aruncară costumele și începură să-l spele cu săpunuri superpartumate, ca într-un fel de ritual barbar, alinându-și palmele peste trupul lui solid, de la gât și până la sex, de altfel sensibil la atingerile lor răbdătoare.

În timpul acesta de mare satisfacție fizică pentru colonel, într-o vilă alăturată, două femei purtau o discuție, cumva contradictorie.

— Norma, spunea una dintre ele. Pip este stupefiat. Tu l-ai chemat să te ducă în sfârșit, să te împaci cu el, dar tu nu apari! Ți pare rău de ce ți-a făcut la proces, văd eu că se simte vinovat.

— Ți pare rău? Se simte vinovat? Dar a fost avansat de colonel pentru tăcerea lui. Asta ți-a dorit, asta are... Crezi că aș putea să mă împac cu ideea că tot ce a făcut a fost pentru binele regimentului? Nu! A fost pentru binele lui și dezonoarea mea.

— Bineînțeles că te înțeleg, Norma.

decis să lovesc cu armele mele. Să răspund la atacurile lor, cu armele mele. Da, Suzane! Și colonelul nu e ultimul. Mai este maiorul!

— O! Și maiorul Johnson?

— Da și maiorul Johnson. Pe asta îl terminîi tu! Apoi te scot de aici. Te duc undeva unde-i foarte frumos și-ți garantez că nu sunt bărbați care să-ți complice viața. Te angajezi la una din proprietățile mele secrete și-ți voi asigura un trai liniștit, lipsit de orice grijă, Suzane. Ce părere ai?

— Nu știu ce să spun, Norma!

— Trebuie să faci lucrul acesta, Suzane! Am să te ajut și va fi totul bine iarăși. Voi fi recunoscătoare pentru tot ce faci în interesul meu!

— Dar te-ai răzburat, Norma, de douăzeci de ori! Chiar nu mai obosești niciodată? Nu mai vrei să duci și tu o viață normală?

— Suzane, ai fost alături de mine de când eram o copilă, de la început! După ce-l lichidăm și pe Johnson, vom trăi normal. Da, vom trăi normal numai după ce îmi sfârșesc misiunea.

— Și eu care mă gândeam că ultimul lichidat este colonelul!

— Nu, Suzane. Maiorul Johnson este cel ce mi-a dat drumul să intru în biroul colonelului. Știa ce se va întâmpla. Sunt sigură că știa!

— Și dacă n-a știut? Și dacă tocmai a părăsit clădirea în timpul cât colonelul te viola? Și dacă

este nevinovat? Noi suntem răzunătoare, Norina, nu criminale!

— Destul, Suzane! E vinovat și trebuie să moară! Dar va fi ultimul, îți promit!

— Bine, de acord!

4

După baie, colonelul dormi ca un prune. Făcea tot ce-i cereau însoțitorii. Toate simțurile lui însă stăteau la pândă. Simțea că ticăloasa de Morgan stă pe undeva ascunsă și așteaptă momentul potrivit să-l atace. Cele două fete însă îl epuizaseră. Se vede că erau și ele dorite. Se trezi abia seara. Lângă patul lui străluceau acum alte fete.

— Unde-s drăguțele care m-au însoțit de dimineață? întrebă el.

— Noi nu suntem drăguțe, colonelul? spuseră într-un singur glas cele două paznice complet goale.

— Să vad! Da, da. Să înțeleg că pe insula aceasta nu se poartă îmbrăcăminte?

— Ne-ar acoperi ce avem noi mai frumos, colonelul și nu este nici interesul nostru, nici al turistului.

— Aveți dreptate! De mult n-am mai văzut atâtea femei goale!

178

Ademenirea

— Da, parcă e mai bine! Și când voi termina paharul ăsta miraculos s-ar putea să-mi vină ideea! Așa, mai jos, mai jos cu mângâierile! Mda, Sunteți specialiste. Ridicați și morții din groapă. Ah, e bine așa!

Colonelul se întinde și mai mult în fotoliu, gustă puțin câte puțin din pahar și plescăie din limbă satisfăcut. Fetele îi scot cămașa, lăsându-l gol până la brâu, unde-și ținea pistolul înfipit sub centură. Apoi încercară să-i scoată și revolverul.

— Nu umblați la armă! mormăie colonelul, din ce în ce mai amețit. Să nu puneți mâna pe pistol! Renunțați!

Nudistele se privesc o clipă în ochi, clipesc cu subînțeles și continuă să-i anime zonele erogene.

— Sunteți date dracului...! Și tinere...! mai spune colonelul căzut într-un somn adânc. Una din fete îi ia ușor pistolul și-l dă celeilalte.

— Poftim! zice una. Din cauza revolverului ăsta a trebuit să-l adormim și noi rămânem fete mari! Nu se poate! Hai să-l dezbrăcăm complet. Trage-i pantalonii! Așa. Cine începe?

— Tragem cu banul. Ia să vedem! Norocoaso! Ai câștigat tu!

— Lasă că până dimineată...

Câștigătoarea îl încalecă grăbită și începe o treabă pe așezate. Din adâncul treziei adormite colonelul simte că ceva din el a rămas deștept...

180

— Colonelul, nu sta pe marginea patului înarmat gata să ripostezi! Aici nu taceți omene, în afara furnecelor noastre înșelate. Întinde-te în fotoliul acesta comod!

— Dar unde sunt femeile care m-au însoțit? insistă el.

— Stai liniștit. Ragda aici este că un bărbat trebuie să treacă pe la toate. Și niciodată pe însoli nu se aduce mai mult de un bărbat!

— O, K.! spuse colonelul. Trebuie însă să mă ajutați!

— Nici o grijă colonelul! De asta ne ocupăm noi.

— Dați-mi un pahar cu apă, vă rog.

— Apă, colonelul? La banii plătiți vreți să beți apă? Șampanie, colonelul! Șampanie franceză.

Una din fete stătea pe brațul fotoliului din stânga și cealaltă pe brațul din dreapta, mângâindu-i ceafa, pieptul, burtă. Loară o sticlă și-i umplură un pahar mare cu ceva spumos, galben-auriu.

— Fir-ar să fie, nu vreau să-mi fie mereu greață! Nu vreau să-mi fie rău tot timpul!

— Beă, colonelul, cupa aceasta și-ți vei reveni.

— Și dacă nu vreau?

— Nu puteți da ordine aici! spuse una din fete. Nu sunteți în armată. Întindeți-vă picioarele, apă și beți!

179

Sandra Treacă

Inconștient îi face jocul femeii. Membrele omului au știut întotdeauna cum să-și îndeplinească rolul, fără să le dirijeze cineva, iar după o partidă somnambulă de noapte cu frumoasa seducătoare și prietena ei, colonelul a început să dea semne că știe ce face.

— Vreau să mă ridic, spune el amețit. Nu mai vreau să stau întins ca un mort. Vreau să mă trezesc și să particip la bătălie! Vreau să ies din vis și să intru din nou!

— Te gândești la fetele de ieri după-amiază?

— Da, au fost formidabile.

— Așa! Ei bine, porcule, ridică-te imediat! îi ordonă una din fete, punându-i revolverul în ceafă. Hai, mișcă-te!

— Ce vrei? întrebă colonelul, trezindu-se de-a binelea.

— Ce vreau? Da? Știi cum e când ești violată, porcule? Măinile la ceafă dacă nu vrei să fi-o găuresc! Așa, acum ia-o înainte!

Una îi ținea pistolul în ceafă, cealaltă stătea pregătită cu un arc încordat. O simplă apăsare de buton și spatele colonelului ar fi fost perforat. Poate ar fi putut să o dezarmeze pe cea cu pistolul. Știa atâtea figuri! Dar cu siguranță cealaltă amazoaie l-ar fi părușit cu săgeata. Nu avea altă posibilitate decât să se supună. Fu dus până într-un luminis. La o masă lungă, acoperită

181

cu o pânză albă, se aflau șapte femei. Din acest complet de judecată făcea parte însăși Norma Morgan.

Când o văzu, colonelul strigă:

— Ticăloasă trădătoare! Înfrunți justiția adevărată? Vei da socoteală în fața Tribunalului militar!

Norma Morgan se prefăcuse că nu-l aude și privind în stânga și în dreapta ei, spuse:

— Onorată Curte, acest colonel ordinar a profitat de poziția lui de comandant, m-a chemat în biroul lui și m-a violat. La proces a mistificat totul. Verdictul, vă rog!

— Vinovat! strigară toate în cor.

— Vrăjitoare! Vrăjitoare blestemată! Sunteți toate nebune! Nu vă dați seama la ce vă expuneți?

— Violatorul! De aici încolo ești liber și poți pleca unde vrei. Cu o condiție: să satisfaci pe loc toate femeile acestea din spatele tău. Și nu mă îndoiesc că un colonel ca tine, n-o să faci față! Hai! Salvează-te!

Când privi în spatele său, colonelul descoperi două șiruri de femei, complet goale și înarmate fiecare cu sulite și arcuiri. Erau 12 de toate! Dacă maiorul Johnson nu vine la timp, e pierdut.

— Hai, voinicule, culcă-te cu ele! Salvează-ți pielea! Arată-ți bărbăția, așa cum mi-ai arătat-o mie.

Ademenirea

Acceptasera de bună voie singurătatea insulei pentru că în sufletul lor murea ura împotriva unei lumi ce le era împotriva.

În această buclă de pământ înconjurată de apele oceanului, Norma instalase un purgatoriu. Aici îl ademenise pe primul ei violator, profesorul de sport, îl dopase cu sfoddisce pentru a termina la rând 10 femei după care apără și ea: „Hai, atletule, culcă-te și cu mine! Aa, nu mai poți, ești epuizat, ești fleșcă! Nu mai ademeniști minora inocente? Nu mai intri în ele cu furie pentru a le satura de sex o viață întreagă? Hai, mai bațocurește-mă o dată, porcule! Sau mușchii ăștia de halterofili nu-ți mai folosesc la nimic? Sunt siguri însă că vor hrăni o divizie de viermi!” N-a fost să fie așa. L-au mâncat rechinii care pândeau insula ca pe o sursă cerească de hrană proaspătă. Din când în când se bucurau de un adevărat ospăț.

Insula devenise o ademenire, nu un tribunal. Douăzeci de femei, douăzeci de soldați pregătiți temeinic de Norma, urmăreau acum încă un condamnat la moarte. În lentila lunetei Normei Morgan apărea în centrul crucii când fața omului ce nu fusese lăsat să se odihnească o clipă de către cele două femei, când bustul lat, de om antrenat să doboare inamicul prezumtiv. Colonelul le simțea aproape, pe urmele lui, nervii cedau, era încolțit. Mai putea să se ascundă? Cine

— Criminalo! îi strigă colonelul.

— Bestie! i-o întoarse Norma. Te credeaș buricul pământului. Arată-ți buricul acum! Sau fugi din fața mea că mi-e greață de un porc ca tine!

Colonelul se îndepărta prudent, mai întâi cu spatele înainte, apoi pe o coastă și o dată ajuns între copaci o luă la goană prin pădure. Începu urmărirea. Puteau să-l termine din prima clipă, dar ar fi fost prea simplu. Condamnatul trebuia torturat, trebuia hăituit ca o sălbăticiune, trebuia îngrozit de ideea morții și după aceea ucis.

Norma Morgan își aruncă de pe ea roba neagră a justiției private, rămase numai într-un șort și un șutien ce-i strângea sânii, își luă arcul de sub masă și porni după colonel. Știa pe de rost topografia insulei. O cumpărase înainte de a muri tatăl ei și o amenajase să pară o stațiune de odihnă și amuzament, dar scopul adevărat era răzbunarea, răpunerea tuturor bărbaților care nelegiuiesc femeile. Adusese aici, pe cheltuiala ei, 20 de prostituate alese și culesse de la casele de toleranță, cu ajutorul Suzanei; nu recoltase niște vicioase, nu! Ci numai fete cu probleme grele, neocrotite de soartă, nedreptățite de bărbați, umilite și maltratate, sclavizate de pești rapace și exploatare sub teroare. Îi erau toate credincioase. Le oferise protecție și o șansă de viață.

Zădărnicele

putea să-l mai salveze? Se împacă cu ideea morții? Chiar și-o dorea cât mai repede. Să se întoarcă odată! Să scape de teroarea ideii.

— Hai, ticăloasă, striga el disperat, trage o dată! Știi bine să tragi. Ai fost întodeuna pe primul loc la trageri!

Nu-i răspundea nimic. Doar plăcarea fetei și din când în când îi arăta către o pereche de săni ce dispăreau imediat după vreun copac. Apăsese pe un mic platou de stâncă. Mai departe era o prăpastie iar jos, valurile loveau zădărnice în peretele de granit. E marginea golului, gândi colonelul. Pușini muritori își văd groapa. Se opri, se întoarse cu fața spre urmăritoare și își făcu cruce cu limba... „Dacă am greșit. Doamne, pedepsește-mă!”

— Vino încoace, Norma Morgan! strigă el. Numai tu și cu mine. Hai, odată, laol! Apari o dată!

Din tufișuri apară o mână înarmată cu propriul lui pistol.

— Ieși odată! strigă din nou colonelul, chinat de suferința așteptării arsuții ca-i va străpunge pieptul. Vino încoace! Oriunde ai fi. Vino!

O coardă de arc zbârnăie și săgeata răzbumării pleacă să facă dreptatea. Colonelul căzu pe spate străpuns de vârful metalic otrăvit.

— Bess! strigă Norma pe o luptătoare din apropiere. Aruncă-i hoitul jos, la rechin!

Bess, o fată zdravănă, în tinuta ei sălbatică, ieși din vegetația densă și se apropie de colonel.

Acesta încă nu murise. Gemeni horcând.

— Crușă-mă, frumoasă! Crușă-mă și vei fi bogată!

Bess i se urcă pe piept, imprudentă, pentru a-i atârși auriștea cu un cuțit. Dar în aceeași clipă, printr-un efort de ultimă suflare, vicelanul colonel își smulse săgeata din piept și o înfipse fulgerător în pântecul femeii.

Un urlet de durere și de spaimă umplu pădurea. Actul dreptății, actul răzbunării, mai cerea încă sacrificii.

— Ticălosul! strigă Norma îndurerată. N-a vrut să plece singur!

*

Conform planului întocmit cu colonelul, a doua zi dimineață maiorul Johnson se afla în același elicopter ca-l adusese ieri pe insulă pe comandant.

— Și unde se află acest raj erotic? întrebă el.

— Pe insula Diane.

— Așa se numește proprietatea?

— Da, ea a cumpărat-o de la niște sălbatici și o poate boteza cum dorește.

186

Ademenirea

— O, scuzele mele doamnelor. Sper să le primiți.

— Acum suntem puțin ocupate. Trebuie să aterizăm. Dar vi le luăm pe plajă, la despărțire.

Când elicea elicopterului se opri și maiorul atinse nisipul auriu cu talpa cizmelor lustruite, din îndepărtare ajunse până la auzul lui fin un urlet înfrorător de femeie. Să fie opera colonelului? gândi el.

Patru femei atrăgătoare îl luară în primire, li zâmbire, și îl conduseră la vila destinată lui. Era o primire, la urma urmei, foarte firească. Curtoazia și ospitalitatea fac parte din comportamentul locurilor de agrement.

— O baie bună, o trusă de bărbierit? întrebă una dintre însoțitoare.

— Ce pot spune... Deocamdată însă vreau să mă lăsați singur, da? Să mă odihnesc un pic și după aceea vă aștept să-mi arătați ce aveți pe aici.

Rămas singur, maiorul Johnson își scoate din geamantan un aparat de radio-emisie și lanșă apelul convenit la plecare.

— Comando special, către bază, răspundeți dacă mă auziți!

— Baza te aude! răspundă imediat în receptor.

— Sunt pe o insulă. Coordonate geografice necunoscute! Am să vă mai dau de știre. Terminat!

188

— Cum arată? E drăguț?

— Este o femeie așezată, curajoasă, întreprinzătoare.

— Și cum de se ocupă cu elicele tale?

— Este o poezie mai lungă.

— Dar e un zbor lung, nu? De unde ești?

— Frumoașă întrebare de la un om atât indiscret!

— Dacă nu vrei, poți să nu-mi răspunzi!

— Nici n-am să o fac, maiore!

— Îmi ajunge plăcerea de a zbura cu două avioane frumoase. Vacanța e cu o întrerupere.

— Dar nu erotic! apasă pilotul.

— Nici nu pretind, pentru că deja se zbate pământul.

— Ai privirea bună, domnule maior Johnson!

— Baby, baby! răspunde maiorul în doborâș voastre la întâlnire ați întâlnit vreodată valuri de mare?

— De ce întrebi, maiore!

— Așa. Poate m-ai zărit printre ei și pe mine.

— Oho! Știu că n-ai nici o considerație pentru modestie. Întotdeauna militarii își ringhes amice și se împăunează.

— Îmi place să vă exprimati deschiș. Titlu bărbătesc?

— Maiore, dacă am acceptat să te mărităm, înseamnă că nu urăsc bărbați.

187

Sandrușușușu

Au fost singurele semnale primite de la maiorul Johnson, pentru că liantul Morgan îi urmărea printr-o gară fierbinte în țesut și mănucă cu un lampadar. Când maiorul părăsi apartamentul însoțit de Suzane, aparatul de radio dispăru fără urmă.

— Am venit să vă arăt insula, domnule maior. Mă numesc Suzane.

— Johnson, domnișoare! Înlocuiți de companie!

— Și eu, aș putea adăuga cu permisiunea dvs. același compliment.

— Se acceptă! Mai ales că administrația stațiunii își respectă promisiunile și-mi trimite numai femei frumoase.

— N-ai vizat niciodată să ajungi singur pe o insulă plină cu femei frumoase?

— Ba da, aproape în fiecare noapte. Spune-mi, Suzane, ce faceți voi aici, pe insulă, singure cu niște amazoane?

— Vădăm.

— Sunt aici animale sălbatice?

— Doamna Diana le-a adus. Le-a prins pe continent, le-a închis în cuști și le-a dat drumul pe insulă.

— Știi să vâneze, Suzane?

— Am fost învățate. Diana este bun profesor.

— Știi să tragi cu arma?

189

— O, nu! Aici se respectă o sportivitate deplină. Noi nu vânam cu pușca, ci cu arcu.

— Serios? Mi-aduc aminte de o poveste pe care am citit-o cândva. Un vânător care trăia singur pe o insulă, atrăgea navele spre coastă și vâna supraviețuitorii!

— Eu nu aș dori să renunț la prezența ta, maiorule. Ești un om deosebit.

— De ce?

— Nu știu, așa simt...

— Vrei o mărturisire sinceră? Și mie îmi place prezența ta.

— N-aș vrea să încalc regulamentul de pe insulă, dar sunt de multă vreme singură. Un bărbat ca tine poate mi-ar schimba viața pașnică.

— De fapt ce faci aici?

— Administrez stațiunea.

— Și aventurile erotice, cine le procură?

— O, pentru asta există o echipă întreagă.

Pășind alene, pe poteci dosnice, cei doi ajunseră pe o punte suspendată la 50 de metri înălțime. Jos, în hăuri vuia un râu cu ape repezi. Se opriră la mijlocul ei, ținându-se de marginile făcute din liane, pentru a privi această panoramă.

— Cum ai ajuns pe acest pământ auster, Suzane? întreabă maiorul căutând să afle informații prețioase.

— O, e o poveste tristă. Când m-a adus aici aveam 25 de ani. Fusesem îndrăgostită de un tip care voia să-și cumpere un mic vaporuș cu care să facă cărașie pe mare. Dar într-o zi a devenit violent, de nerecunoscut, ordinar. Într-o noapte m-a bătut în așa un hal, încât am pierdut copilul pe care-l purtam în pântec. În clinică mi-a fost limpede că nu eram singura amantă bătută măr de moartea ei. Apoi, m-a descoperit Diana. Mi-a oferit această slujbă austeră ca și insula, unde să trăiesc, să locuiesc toată viața, dar fără bărbat. Am acceptat, ce era să fac, și iată-mă aici de cinci ani de zile. Mi-a promis să aibă grijă de mine ca un Mecena și s-a ținut de cuvânt. Acum am mai putea vorbi și de altceva?

— Sigur că da, Suzane, spuse maiorul și în sinea lui intui un adevăr. Această Diană, fi era clar, nu agreea deloc bărbații!

— Maiorule, văd la gâtul tău un medalion pe care l-aș numi foarte curios. Ce este și de ce-ți amintește? Nu mă îndoiesc că este un suvenir...

— Este o schiță, Suzane. Eram într-un hotel din Ierusalim. Pe neașteptate am fost atacați...

— Erați mai mulți?

— Da, nevastă-mea și cu mine. Ea a murit.

— Îmi pare rău că te-am întrebat.

— Așa a fost să fie. Mă gândesc fără să vreau la scena aceea mereu. Sunt bucăți din viața

noastră, care încă mai luminează ceva în noi. Dar hai să vorbim despre altceva!

— Ar fi mai bine. Deja știm ce purtăm fiecare din noi în suflet.

Se desprinseră de laturile acelea ale punții ce-i legăna ușor deasupra prăpastiei. Ea o porni înainte, maiorul după ea studiindu-i torsul și mișcarea picioarelor ce îndeamnă întotdeauna la înmulțirea lumii. Acum nu mai mergeau pe poteci, ci prin ierburi înalte, pe lângă tufe cu fructe sălbatice, apoi de-a lungul râului zgomotos. O vreme tăcură pentru a lăsa gândurile să vorbească, să asculte îndemnuri interioare, până ce se treziră ieșiți din umbra pădurii și loviți puternic de o lumină orbitoare ce făcea nisipul plajei să strălucească.

Începură să se dezbrace și, goi, să alerge prin valuri. Apoi sătui de jocul cu talazurile, se culcară pe nisip în așa fel ca fluxul să le spele trupurile, să le răcorească. Erau ca două vietăți ce aparțin mării și uscatului, dar nu lumii.

Îi mângăia sânii sălțați de flux, pânțelele inundate cu firicele aurii de nisip, părul ud lipit de cap și dincolo de misiunea lui periculoasă, maiorul găsi că Suzane are ochi frumoși, blânzi și că asemenea priviri divulgă o ființă incapabilă de crimă.

Cerul albastru, singurul martor pe plaja aceea pustie, avea să absoarbă în imensitatea sa imaginea unei mari împreună dintre sângele infierbântat al unui bărbat în plină putere și foamea incommensurabilă a unui post îndelungat la care fusese supusă Suzane. A fost ceva dur ca o mângâiere și sălbatic ca inșiși decorul din jurul lor.

— Până la urmă, observă maiorul, nu ne putem abține de la actul sexual.

— Și de ce l-am repugnat? răspunse Suzane cu gândul mereu la misiunea îngrată dată de Norma. Omul acesta nu trebuie sacrificat!

Își câștigase oare maiorul o prietenie, un ajutor la îndeplinirea misiunii? Este pe insulă Norma Morgan? Doar colonelul putea să o știe. Unde-i însă colonelul?

— Ne întorcem la vilă, Suzane? întreabă maiorul. Să-mi mai arăți și alte frumuseți din acest colț de pământ...

— Ne întorcem, domnule William Johnson.

— De unde știi exact cum mă cheamă?

— Suntem informate înainte de sosirea turiștilor pară cu dibăcie Suzane.

Ajunși la vilă, maiorul fu condus în interior pentru a se odihni înaintea mesei de prânz.

— Aș vrea să o întâlnesc și eu pe doamna Diana, spuse Johnson. Mi-ar face plăcere să cunosc o doamnă cu atâta inițiativă.

— O vei întâlni, William, deși aș dori să nu se întâmple...

— De ce Suzane?

— Sunt puțin geloasă. Ea crede că i se cuvine tot ce calcă pe insulă. Mi-e teamă să nu te pierd! O dresă ea.

Rămas singur, maiorul se repezi la bagaje după radioemittător, dar acesta dispăruse. Acum îi era clar. Se afla în tabăra ucigașelor, singur printre lupi. Nu se putea baza decât pe sine. N-ar fi trebuit să accepte această misiune. Norma Morgan era o trăgătoare de elită și o luptătoare de temut. Ce pact putea încheia cu ea? Nici unul! Toți cei care știau de violul ei nu mai existau. Era singurul supraviețuitor. Delicată situație. Putea primi oricând un glonț pe la spate. Comando-ul antiterorist care trebuia să-l urmeze mâine dimineață ajungea prea târziu. Chiar dacă ei stabiliseră coordonatele după semnalele lui radio, Bay Cokes ar fi găsit o insulă pașnică de agrement erotic. Norma Morgan, locotenentul, putea dispărea oriunde cu averea ei uriașă! Își strecură în cizmă un cuțit și se răstigni într-un fotoliu, unde își aprinse o țigară. Rămase calm.

— Așa scrie și în prospect, doamnă. Și nu mă îndoiesc că o să vă respectați promisiunile, răspunse maiorul așezându-se pe o bancă.

— Desigur, maiorule. După cum vezi, toate aceste tinere fete te asigură că te vor avea pe un pic.

— Încântat! Știu eu. Dar de ce sunt înarmate? Se tem de mine?

— Dimpotrivă! Să te aperi de animalele sălbatice. Veni această blană superbă agățată pe peretele buruii? A fost primul leopard pe care l-am omorât aici cu arcul, nu cu arme de foc. Arma mea preferată este aceasta! și ridică de la picioarele ei un arc sofisticat.

Maiorul îi cunoștea eficacitatea așa cum recunoscuse în vocea falsei Diana pe locotenentul Norma Morgan, care se juca cu el ca pisica cu soarecele.

— Exact ca o zeiță a vânătorii, răspunse Johnson, fără să se deconspire că ar ști cu cine conversează.

— Corect spus! La fel ca ea, maiorule. Ascultă, dimineață ai antrenamente speciale. Mi-ar face plăcere să vă la antrenamentele noastre. Ai venit?

— Cred că ar fi mai bine să mă plimb puțin după masă! refuză el indirect și sperând să scape de gardă.

Cei din trupele antiteroriste știu întotdeauna la ce s-au angajat. Dacă a sosit sfârșitul, fie!

Ușa se deschise brusc. Tresări și era gata să sară ca o panteră, dar era Suzane.

— Să mergem la masă, William! Te însoțesc eu. Sunt îngerul tău păzitor. Ai grijă cum te porți cu fetele. Sunt instruite să te ademenească.

— Fii fără grijă! Nu te înșeaz.

Merseră puțin, până într-o poartă splendid amenajată. Arăta ca o sală de restaurant în aer liber. Din loc în loc, palmieri înalți umbreau mese colorate încărcate cu băuturi răcoritoare iar drept în centru, pe o platformă mozaicată, trona un gir de mese așezate în formă de T. Acolo, în capul T-ului, domina peste amazoanele ce-și ascundeau sexul sub rustice blănuri alămate de mijloc, cu sânii goi și mari cercei din fructe sălbatice prinși la urechi, o femeie de statură potrivită, cu o coafură înaltă, exagerat de înaltă, împodobită cu o coroană de flori împietrită pe pene de paim. Obrajii îi erau vopsiți în culori albe și roșii, la gât purta o salbă de perle ce-i atârna peste o rachie strălucitoare, cu un decolteu larg ce punea în valoare sânii albi pe care scilpeau steluțe aurii.

— Bine ai venit, maiorule, pe insula mea! îi spuse ea. Așează-te acolo, între fete! Sunt Diana. Sper să-ți asigur un sejur memorabil!

— Ai timp să te mai gândești. Acum, poartă bună!

De la un grătar ce trunea spre mese un uroș incitant de carne friptă, două amazoane dintr-un animalul bine fript și condimentat un soldat coaburca și declanșară pe moment o sărbătoare generală. Cele două fete merseră mai întâi la Diana, care-și tăie delicat o bucășică, dar celelalte comesene dădură un adevărat spectacol de carnivore primitive. Friptura era purtată prin fața fiecărei amazoane care-și înfigea colții exact ca un animal în corpul victimei, rupând bucăți mari și scoțând sunete de plăcere ca la un act sexual. Soldul fu purtat astfel de la una la alta până ce rămase din el doar osul alb. Maiorul refuzase să servească. Rămăsese martor la un concert grotesc de chiolhan, de râsete vulgare, de chiote, de hăpăituri sălbatice și cleveturi de satisfacție gurmândă. Le privea calm, calculând în minte să încinsă până unde va merge scenariul Norma! și când și cum se va încerca suprimarea sa.

— Nu prea ai vrut să ne însoțești bucatele, maiorule, îi spuse Diana. Ai gândit cuiva să mo-șă încarci stomacul? Să fii mai spiritos, dacă te hotărăști să ne arăți ce știi?

— Și eu care credeam că voi o să-mi oferiți un spectacol de agerime feminină.

— Crezi, maiorule, că ai putea face față unui luptător?

— O, desigur că nu. Măcar din politețe, dacă nu din necesitate.

— Eu zic să o faci din necesitate, maiorule! Apoi spuse către trupa de femei care se adunase în cercul, cât ai bate din palme! O.K., doamnelor mele! V-ați alimentat, acum vom face o mică întrecere sportivă. Ascultați la mine! Maiorul Johnson este un as în lupta corp la corp.

— Așa e, Suzane? strigă una dintre ele. Tu l-ai încercat? și râse libidinos.

— Gura în front, fetelor! strigă Diana. Să ți-o prezint pe Tory, maiorule. Un pas înainte, Tory!

Femeia care ieșise din rând avea o statură masivă, bine clădită. Bustul îi era acoperit cu un tricou negru, ce-i lăsa umerii goi. Părul castaniu, tuns scurt, lăsa să i se vadă fața rotundă, cu trăsături blânde, date adesea și de conștiința că posedă o forță de temut. Un chilot, tot negru, delimita corpul femeii de coapsele greoaie, capabile să asigure o mare stabilitate. Acum expresia feței era de așteptare. Trebuia să mai înfrunte încă o dată adversare mult sub capacitatea ei de apărare?

— Fetelor, cunoașteți regulile, nu? Vi le repet eu să le audă și maiorul. Prima care cade în zece secunde la pământ, a pierdut. Deci, Tory trebuie

să vă culce pe toate la pământ pentru a câștiga. Gata, începeți!

Lupta începu. Maiorul încerca să rețină cu cine va avea eventual de-a face. Lipsite, oprite, lovituri precise trimise la țintă, mare varietate de figuri, un adevărat regal de arte marțiale și în cinci minute toate fetele erau învinse de atletica Tory.

— Foarte bine, Tory! Ai făcut o treabă bună! Privi apoi către maiorul Johnson care urmărea totul fără să trădeze nici o impresie. Poate maiorul Johnson are mai mult noroc decât fetele?

— Mie nu-mi place treaba asta. Nu vreau să rănesc pe nimeni, spuse el defensiv.

— Trăim într-o lume reală, domnule maior, și dacă-ți place riscul, și știu că-ți place, altfel n-ai fi aici, atunci poate să te și doară uneori. Sport fără pericol, nu e sport adevărat! Și în afara de asta, Tory a lucrat cu ani în urmă pentru servicii secrete franceze. Și când a fost luată prizonară, toți luptătorii aceia vietnamezi au găsit că-i foarte sportiv să o violeze. După aceea i-au tăiat limba și s-au amuzat cu ea. Poți să-ți imaginezi că nu prea agreează bărbații. Așa că ura ei împotriva sexului masculin o face un adversar apreciabil.

— Mama m-a învățat să nu fiu niciodată adversarul unei femei, încercă maiorul să se

eschiveze, să nu-și trădeze resursele, să pară inofensiv.

— Totuși, fă-i plăcerea să te încerce!

— O.K., spuse maiorul, nemătușind scăpare.

Se apropie de Tory, cu brațele întinse. Aceasta îi aplică o lovitură sub centură cu tocul pantofului și se retrase. Atunci maiorul simulă o durere în abdomen, se ghemui dramatic, dar în clipa următoare se rostogoli ca o minge până la picioarele ei, o agăță puternic, o dezechilibrează și o culcă pe spate într-o bufnitură proporțională cu greutatea ei.

— Treabă rapidă, maiorule! spuse Diana. Se cunoaște că ești șeful.

— N-am vrut să... răspunse el ironic, deși nu era totul cel mai nimerit.

— Ai umor, comandant de trupă antiteroristă! strigă Norma Morgan aruncându-și falsa coafură de pe cap și ștergându-și fața cu un demachiant vegetal.

Când își ridică obraji din palme și își înalță capul semeț, maiorul nu mai avea nici un dubiu asupra identității ei. Scenariul se apropia de sfârșit.

— Locotenentul Morgan? spuse el, prefăcându-se mirat. Mi-ai făcut o adevărată plăcere!

— Și tu, mie, maiorule, care m-ai introdus în

cursă colonelului Maiber, cu sânge rece, mărșăluind inocența! Te fac complice la violul meu! Spui că o să se întâmple, așa-i? A fost planul tău sau al lui? Spune!

— Refuz conversația pe un asemenea ton cu un ofițer mai mic în grad decât mine. Procesul a fost judecat.

— Procesul a fost încheiat, vrei să știi? Un simulacru de proces, așa-i?

Maiorul Johnson tăcea, privind-o dezarmat. Într-adevăr, planul lor de a o strage într-o capcană pe Norma Morgan fusese foarte riscant.

— Fetelor! Duceți-l în camera lui!

Patru luptătoare înarmate cu arcuși și una din ele cu pistolul capturat de la colonel, îl încastrară și-l conduseră în vila rezervată lui.

— Măine vei muri maiorule! spuse una.

— Știe, răspunse Suzane.

— Tu i-ai povestit? Ți s-au aprins călcăiele după el? Trădezi interesele Dianei?

— Știa... de când a venit aici, răspunse Suzane.

— Un motiv în plus să dispară! acceptă goli gârzi. Fiecare geamăt, când se va învâli pe pământ, rănit, va fi o încațurare pentru stăpâna noastră și pentru mine, și pentru sufletele noastre. Maiorul privea calm săgețile îndreptate spre inima lui. Era pregătit să nu moară singur în ușa

camerei apăru Norma Morgan. Atunci Suzane, într-un ultim puseu de îndrăzneală și de speranță, îi spuse:

— Norma! El n-a violat pe nimeni, pe nici una dintre noi. Fii atentă! Armata știe de insula noastră. Va trimite un comando masiv și ne vor masacra! Renunță! Te rog, renunță!

— Nu va trimite pentru că nu știe unde! Sau, poate că totuși știu? Dar mâine dimineață în zori va fi o zi mare pentru noi. E vinovat și trebuie să moară! Iar tu, Suzane, ai să-ți petreci noaptea cu el. Frânge-i bărbăția! Termină-l, distruge-l, secătuieste-l, stoarce vlagă din el, să plece dincolo fericit. Aceasta este singura concesie pe care i-o fac. E complice la violarea mea!

Suzane dădea semne de împotrăvire, de revoltă, de nesupunere. Una din luptătoare observase și întreabă:

— Ce se întâmplă cu ea?

— Țineți-o, prizonieră! ordonă Norma.

Două luptătoare o înșfăcă de brațe, o dezarmară și o scoaseră afară din încăpere. Maiorul privea în jur, cautând o scăpare, o idee salvatoare și o găsi. Se aruncă spre ușa camerei alăturată, se refugie acolo și o blocă.

Într-o clipă, la tipătul Normei, sosiră încă patru femei înarmate.

de lumină peste insula împădurită luxuriant. Nu mai avea unde să fugă. În fața sa erau valurile, stâncile, hăul și poate rechini. Putea să se arunce și să scape de urmăritoarele ce se auzeau fugind prin apropiere, dar nu o făcu. El avea o misiune, nu o viață de apărut.

Una din luptătoarele insulei îl descoperi și declanșă săgeata. Maiorul se aruncă pe spate în hăul de sub el, scoțând un urlet înfiorător. Un chiot de victorie urmă imediat. De după pomi și tufișuri, amazoanele apărură în lumină. În urma lor era Norma Morgan.

— Unde-i?

— A căzut, spune amazoana ce-l ochise.

— Căutați-l!

Pe o cărare lăaturalnică, două luptătoare coborâră la baza stâncii. Scotociră atente cu privirile fundul apei și nu zăriră nimic. Împunseră apoi cu sulitele apa de la mal. Nimic! Se întoarseră sus pe platoul stâncii.

— Nu l-am găsit! Se pare că l-au dus valurile în larg, dar nu se vede nimic.

— Bine, Tey, o să-l găsim mâine. Acum deja s-a întunecat. Rămâi aici și observă orice mișcare. Noi ne întoarcem.

Jos, în valuri, marea aruncă afară o ființă instruită să înfrunte moartea în fel și chip. Sub protecția întunericului ce se lăsa rapid, maiorul

— Încercuți clădirea! ordonă el. Apoi către ușa camerei unde se refugiasse maiorul Johnson: Te termin eu! Mai bine să stăm de vorbă înainte de a muri!

De afară se auzi un urlet grosnic.

— Ce se întâmplă acolo? întreabă Norma.

— Marta a fost înjunghiată! raportă o luptătoare ce tocmai intra în cameră. Maiorul a sărit pe fereastră și-a fugi în pădure.

— După el! ordonă Norma. Nu va scăpa!

— Norma! strigă Suzane alergând după dăma. Nu-l ucide! E nevinovat! Nici măcar nu l-ai ascultat.

— Nevinovat? Toți sunt vinovați!

— Îmi zdrobești inima, Norma!

— Să nu-mi spui niciodată Norma! Eu sunt Diana.

— Bine, Diana! se rugă Suzane alergând după dăma prin pădure. Fă-o pentru mine! Fă-o pentru mine! Îl iubesc!

— Suzane! De la început ai participat alături de noi. M-ai rugat să te iau pe insulă. Erai în stradă! Și acum dai înapoi? Am să-ți arunc la picioare capul lui.

În timpul acesta, maiorul ajunsese pe aceeași stâncă unde fusese ucis colonelul. Soarele începuse să se apropie de orizontul ce-și dădea mâna cu oceanul aruncându-și ultimele fascicole

Johnson urcă stâncă cățărându-se aten. Se opri la fiecare metru parcurs și asculta. Când ajunge sus, amazoana de pază stătea liniștită sprijinindu-se într-o sulită. Se aruncă asupra ei, cu o panteră și o zugrună în cea mai deplină liniște. Pentru a ajunge la Norma Morgan se cereau victime și maiorul le făcea cu strângere de inimă. Oricum, aceste femei vor fi masacrate mâine dimineață de comando-ul ce trebuia să sosească.

Începu să se strecoare în direcția de unde fugise inițial. Paza slăbi. Într-o clădire centrală zări două ferestre luminate. Se cățăra pe un zid, forță ușor un geam întunecat și-și dădu drumul înăuntru. Cu cuțitul pregătit căuta să se orienteze. Se afla în preajma unei băi. De după perdeaua groasă unde se adăposti, zărea printr-o deschizătură doar fragmente de trupuri goale. Mai apoi, înfășurate în cearșafuri, femeile dispărușă probabil spre camerele lor de odihnă.

Cu respirația atenuată, continuă să observe nemișcat o vreme suficient de lungă, în care socoti că amazoanele au adormit. Să fi fost poate, de acum, miezul nopții. Leși de după perdea și începu căutarea. Avea noroc. Camera Normei Morgan era prin apropiere. Cu cuțitul pregătit să lovească, se apropie de patul regesc al acestei femei ce exterminase douăzeci și unu de bărbați. Desigur, nu credea să aibă o minte răutăcioasă. I.a

capul ei străjuia un sfegheie măt în care ardeau patru lumânări groase. Flăcările pălpătoare îi scâldau fața în umbre și lumini palide. Maiorul o privea, așa cum stă pisica ghemuită, gata să se arunce asupra pradei.

Norma auzi mișcare în preajmă. Deschise ochii doar pe jumătate, dar nu-și trădă surprinderea ei spuse politicos, pe un ton de reproș:

— Nu-i frumos din partea dumitale să omori o femeie în somn!

— Ești o vrăjitoare, nu o femeie! Asta ești!

Clipa de răgaz pentru a putea face mișcarea următoare fusese creată. Acum urma apărarea. Maiorul primi o lovitură în burtă atât de puternică încât fu aruncat pe spate. Avea de a face cu o luptătoare din trupele de comando care-și situase subunitatea în fruntea regimentului la toate probele de ucidere a inamicului. Maiorul sări de jos ca un resort, încearcă să o prindă de picioare, dar mai primi o lovitură sub barbă aplicată cu aceeași măiestrie. Din nou se ridică și aruncă peste ea, încercând să o strangleze cu o năframă ce i-o smulse de pe cap. Norma îl aruncă peste cap ca pe o jucărie și continuă să-i aplice lovituri puternice cu piciorul până ce-i aruncă cuțitul din mână, undeva pe covor, lângă o blană de leu. Maiorul încearcă să-l recupereze sub ploaia de

picioare ce-i cadeau peste cap amesturându-i și rămase nemîșcat cu fața în sus, în poziția lui preferată de om învins, de dușman terminat. Norma cuțilese cuțitul într-o fracțiune de secundă și se aruncă peste el încercând să-i sectioneze beregata. Era momentul când maiorul obșnuia să spună învățăceilor săi: Lupta nu e sfârșită până când nu e sfârșită!

Îi prinse mâna înarmată cu brațul său bărbătesc, de oțel, îi înfrânse intenția și întoarse cuțitul spre pieptul ei. Lama cuțitului pătrunse sub stern, lăsând sângele să țâșnească ca o arteziană. Un urlat neomenesc izbucni din pieptul unei femei ce nu și-a găsit rostul și fericirea pe acest pământ, pentru că un profesor de sport, un sadic, cu ani în urmă n-a știut să convingă o tânără și novice fată, că dragostea trupeză poate fi singura justificare a existenței noastre, singura mângâiere care să dea vieții un sens.

Când se ridică plin de sânge de pe trupul acestei femei, care nu cunoscuse fericirea traiului alături de un bărbat, descoperi în spatele său pe Suzane.

— Vino cu mine să te spăl! îi spuse ea. Să te spăl de toate păcatele!

— Să mă predau ție, Suzane?

— Poți avea toată încrederea. William Johnson!

— Bine, Suzane! Când mâine dimineață trupele de asalt vor fi aici, le voi spune că ai fost alături de mine. Și, dacă te vei învoi, poate vei rămâne în continuare.

— Nu-i cumva o ademenire dictată de împrejurările critice? În jurul nostru mai sunt cel puțin 15 fete gata de luptă!

— Nu, Suzane. Mâine dimineață îmi dau demisia și-mi va fi urât fără o femeie ca tine, care să-mi citească manuscrisul romanului adevărat pe care am de gând să-l scriu.

— William, ți-aș putea destăinui multe amănunte, deși nu-mi plac romanele triste.

— Te voi înveseli cu drepturi de coautor, Suzane.

— Ce fel de drepturi?

— Mâna mea...

Sfârșit